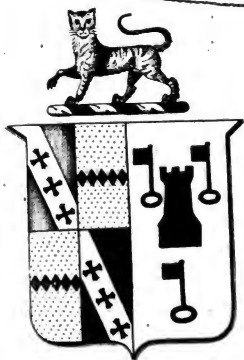

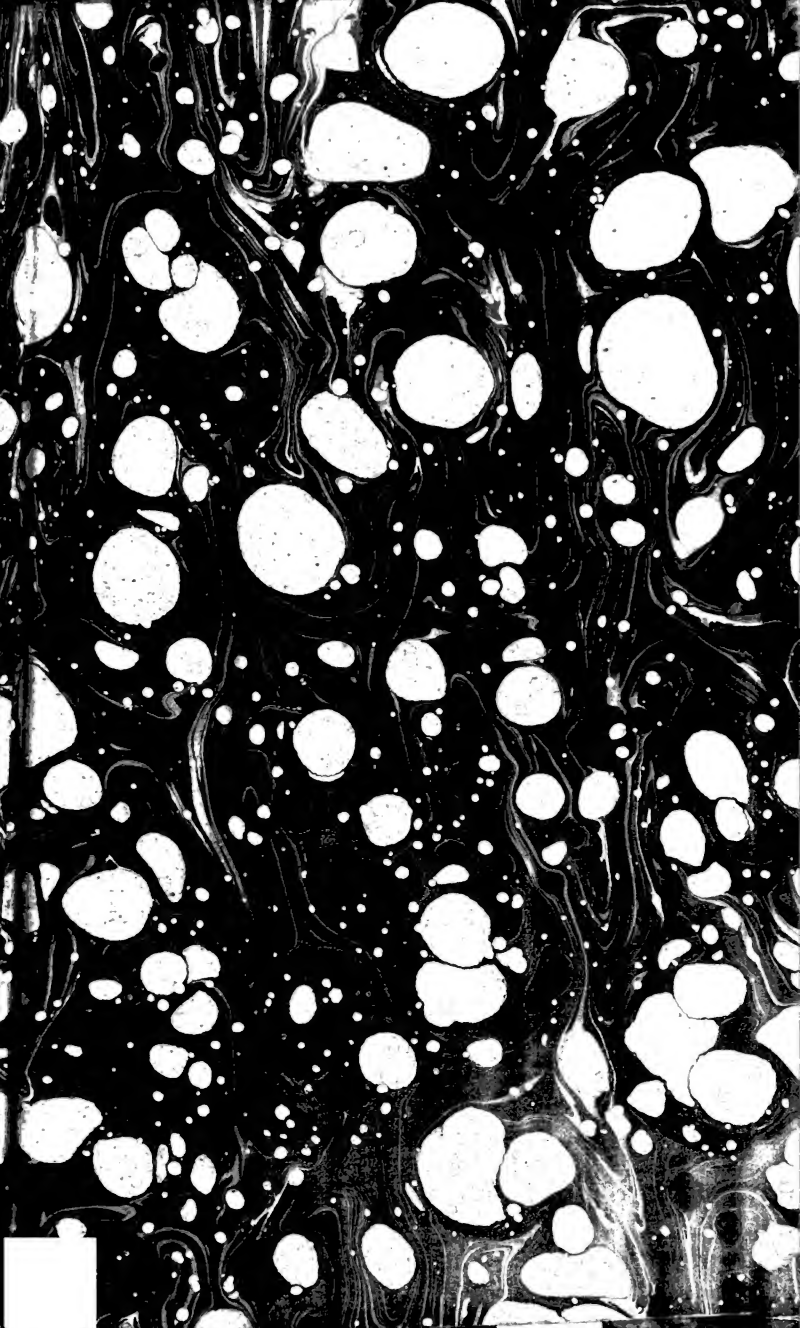
98 C 33^a

Whinfield

50 D 18

E. H. Whinfield.

185

MEGASTHENIS INDICA.

FRAGMENTA COLLEGIT

COMMENTATIONEM ET INDICES ADDIDIT

E. A. SCHWANBECK

DR. PHIL.

B O N N A E.

SUMPTIBUS PLEIMESII BIBLIOPOLAE.

MDCCCXLVI.

PARS PRIOR

CONTINENS

COMMENTATIONEM

DE

MEGASTHENIS INDICIS.

PRAEFATIO.

Nulla fere pars est litterarum graecarum, cuius cognitio magis a viris doctis sit neglecta, quam quae pertinet ad descriptionem terrarum gentiumque Graecis ignotarum, quae quo magis erant Graecis alienae, eo minus tempore recentiore sunt pertractatae: cuius rei exempla sat multa reperiet, qui in graecarum litterarum historiis numerum non exiguum talium scriptorum percensere velit, quorum quidem notitia aut prorsus nulla praebetur, aut certe talis, ex qua certi vel amplius nihil fere redundet. Atque quod dictionem quidem talium scriptorum attinet, excusatio prompta erat atque parata, quod illorum libri nonnisi fragmentis relictis vel de oratione non magni essent momenti: argumentum autem librorum eis sibi videbantur relinquere posse, qui antiquitates illorum populorum indagandas profiterentur: atque adeo, quae hi de antiquitatibus tradiderant, intacta illi relinquebant. Quodsi qui graecarum litterarum cognitionem profiterentur, non ita magis aestimabant, quae Graeci de aliis populis tradiderant, ipsi viderint, quam recte in ea re egerint: certe non recte in cognitione Graecorum ipsorum: an ex Graecorum descriptione potest cognosci aliorum solum populorum ingenium, Graecorum non item? Imo saepissime multo magis. In descriptione autem Indiae Indorumque hoc eo clarius perspicere licet, quod India ex multis saeculis a diversis populis eisque singulari cultura praeditis, ut a Sinis, Arabibus atque Indiae dominis, Lusitanis, Batavis,

Francogallis Anglisque, tam saepe est peragrata et descripta, ut, quid unius cuiusque populi litteris ex hoc genere sit proprium, facili opera possit perspicere. Ut a Graecis incipiamus, his comparati recentes populi quasi unitatem componunt, atque sic a Graecis, quippe ex quibus et Romanis recentium cultura magna ex parte sit desumpta, propius absunt, quam hi a Sinis vel Arabibus, aut ii, quos postremo nominavi, inter sese. Quae omnia pertractare ut nolumus, ita nos intra exemplorum nonnullorum fines continebimus; ex quibus certe id intelligetur, vel in hac parte Graecis, quod eorum ingenium attinet, comparationem cum quovis populo non reformidandam esse, atque etiamsi in quibusdam fortasse aliis inferiores invenientur, huius rei causas eis non ita vitio posse verti.

Maxime quidem populi illi de fabulis Indorum consentiunt, quippe quorum imaginatio tantae sit audaciae, ut non semel cum orbe terrarum fictiones suas communicaverint, utque iis vel diversissimi, qui Indiam descripserunt, abstinere non potuerint: qui tamen consensus non caret discrepantia eaque saepe magna, ad cuiusque populi indolem accommodata. Sinis enim ieiunis fabulae non sunt familiares: carent hi ardore ingenii, ex quo provenerunt fabulae; quibus alieni eas tantum conquirunt, eas tantum constanter credunt et narrare amant, quae religionem Buddhaicam spectant: ceteras aut negligunt aut sine ullo studio ut singulares magis et ridiculas narrant, quam quod dignae sint relatu. Multo magis Arabes imaginationi Indorum sunt obnoxii: qui tamen ipsi longe superantur a Graecis studio has fabulas indagandi et miro cum gaudio eas, ut sunt valde singulares et imaginariae, ita reddendi, ut animadverti possit, Graecos in his cognationem quandam inteream agnovisse: atque profecto una tantum est aetas, quae, quod credulitatem in miraculis fabulisque attinet, Graecos aequet atque

adeo superet, medium aevum dico, quo Marcus Paulus, Odericus, Mandevillius alique eundem rerum mirabilium amorem ostendunt, qui per eos aliosque etiam in carmina medii aevi migravit.

Magis distinguuntur Graeci sciendi studio, qui rei ipsius causa, neque vero propter utilitatem vel aliam sui rationem, non solum in res remotissimas inquirant sed etiam causas internas perspicere studeant, quum Sinas et Arabes de iis tantum loquantur, quae ante oculos sunt, nullo generali sciendi studio ducti. V. c. Alexandri comites, ubi primum ad Indum profecti sunt, de Taprobane remota audiverunt, Indiae situm et magnitudinem pervestigare studuerunt, atque inquirere in causas inundationum, fertilitatis immensae et aliarum, quae iis singulares videbantur, naturae rationum. Totam Indiae naturam grandem sensu claro intuentur et admiratione maiore, ut intelligi possit, consuetudine naturae eos excultos esse atque interiorem eius intellectum retinuisse. Et quum viva naturae consiperatione Sinas Arabesque longe superent, adeo ut non possit hoc eo explicari, quod Graecis Indiae natura magis aliena visa sit, quam illis, longe absunt a recentium in natura consideranda ratione sensili: atque omnino omnes, qui inter Graecos terras alienas descripserunt, eo maxime discerni possunt ab aliis, quod res ipsas potius, neque quam vim rerum contemplatio in animos habuerit contemplantium, describunt: neque aliae sunt causae, quibus praeter historiam propriam singula non orta sint memorabilia, nisi eaedem internae, ex quibus apud eos non enarrantur itinerum descriptionibus ea, quae ipsis scriptoribus obtigerint: id quod longe aliter se habet apud Sinas Arabesque, multoque magis apud recentes.

Istam autem sui ipsius rationem etiam in reliqua topographiae descriptione ei quos dixi populi repraesentant: Si-

VI

nae, concisi verbis et sui tantum studiosi, omnia loca non nisi ex sua sententia definiunt, numerant autem cura accuratissima itinerum dies, milliaria regionesque coeli, quo proficiantur, dum legentes vel hic maxime dubios relinquunt, qua tandem in terra versentur. Contra Arabes agunt mercatores, contentique situm locorum ad mare vel fluvium indicasse, praeterea tantum fertilitatem eorum animadvertunt, non nisi propterea, ut quae ad mercaturam inde redundent, simul adiciant: cui quidem descriptionis generi unum tantum ex litteris Graecis exemplum comparari potest, idque dubium non est, quin a mercatore profectum sit, periplus dico maris Erythraci. Praeterquam quod Arabes in his litteris semper cognoscimus esse mercatores, etiam id non potest praevideri, eos sabuleti esse incolas, quippe quibus gravissimum esse soleat indagare, quomodo terra aliqua sit irrigata. Multo magis generale studium ostendunt Graeci: comparati Sinis, solis peregrinatoribus, Arabibus, meris mercatoribus, hi soli veram geographiae rationem amplectuntur.

Porro in moribus enarrandis Sinae, Arabes, superiorumque saeculorum Christiani Indos quasi infideles describunt: ipsi religionis suae angustiis astricti Indorum populi non ita magnam habent curam: singulas tantum narrationes casque curiosas tradunt, non studiosi adumbrationum, quae scientiae satis faciant: nisi forte Sinae rationes oeconomiae rerum civilium reddunt. Isti paganos blasphemant potius et irrident, quam describunt, Graeci adumbrant homines.

Maior etiam diversitas res considerandi et tradendiprehenditur, si res publicae Indorum agantur: qua in re Sinae rursus ostendunt, se ne imbutos quidem esse rationibus civitatis, quam ob rem nullam in describendis his eius habent rationem: Arabes cognoscas licet unius dominationi esse subiectos: multo enim accuratius quam vitam populi Indorum regum vitam narrant, maxime splendorem aularum

ita, ut eorum cupiditatem harum rerum intelligas. Longe aliter Graeci: rerum civilium vere periti vel Alexandri et posteris temporibus res civiles curant quum populorum aliorum, tum Indorum studio maximo: cuius rei exemplum hoc est. Dubium esse non potest, quin Megasthenis aetate India paene tota unius dominatione gubernata fuerit: quod tamen scire non sufficit Megastheni: ut Graecus, liberas civitates exquirat, quas postquam invenisse sibi videtur, ita effert, ut eius descriptio magis ipsum quam Indiae rationes illustret.

De religione Indorum Sinae, quibus accuratior notitia facillima fuisset, valde angustam sequuntur considerandi rationem: curant non nisi Buddhaicam, cuius studium vel per ea migrat, quae de litteris, de arte Indorum atque adeo de fatiis, quae in itinere sint experti, tradunt: v. c. ubi narrant, quomodo a regibus Indiae sint excepti, hanc rem ita exponunt, ut Buddhaica potius religio honorifice excepta esse videatur, quam ipsi peregrinatores. Arabes vel nolentes se aliorum in rebus divinis opiniones et dogmata posse aequo animo neque ferre neque observare ostendunt: quum enim religio Indorum idololatria pagana eis habeatur, alii ita sunt hac opinione obstricti, ut non pure se his rebus diiudicandis tradere possint, alii ne dignam quidem quaestione religionem Indorum putant. Graeci contra aptissimi erant ad eam diiudicandam sine ulla opinione praeiudicata, quum propter studium universum omnium rerum, tum quod eorum religio ab iisdem fere principiis, quibus Brahmanica, est profecta: sed hac in re proprio ingenio ducti res non solum animadvertere, sed etiam cogitatione percipere studebant: nolebant hunc novum fabularum orbem non singularem in rerum historia, non explicatione carentem, relinquere, quamobrem eas suis adaptabant, et quae tantum prima notione atque ut ita dicam idea cognata erant, revera eadem esse opinabantur.

VIII

Novum nobis comparandi campum aperit artis Indorum descriptio: Sinae tantum ingentibus stupent, molem tantum artificiorum Indicorum admiratione vana intuentur; Arabes ut mercatores non nisi externum animadvertunt splendorem: illis praeterea id tantum momenti videtur, quem ad finem aedificium aliquod vel statua numque ad Buddham ornandum pertineat: his praeter admirationem splendoris et pretii propositum religionis in exstruendis templis contentui est. Apud Graecos mirandum est, certe in iis, quae servata sunt, nihil fere de arte Indorum tradi, atque ut multa interierint, tamen quae hac de re exstabant, fieri non potest, quin parvi fuerint momenti, quum ne Strabo quidem ea digna habuerit, quae in usum suum converteret.

Quae quum ita sint, tamen Graecorum silentium non est minus grave, quam ceterorum descriptio longa. Sinis enim et Arabibus ars Indorum multo alienior fuit quam Graecis arte quam maxime imbutis, atque ea, quae his maxime mira visa essent, immensa dico saxea templa, tum temporis aut nondum existebant, aut Graecis non ultra regiones ad Indum sitas profectis fuerunt ignota.

Haec quae adhuc disseruimus, utut breviter videbuntur, et exempla potius, quam expositio, sufficient ad demonstrandum, etiam ex his itinerum descriptionibus, licet in remotas scientiae partes aberrant, tamen ingenii Graecorum cognitionem hauriri posse, atque ut ex linguarum comparatione ingenium linguae graecae intelligatur, ita ex comparatis populorum aliorum animadversionibus aliquid certe redundare ad Graecorum indolem perspicendam: quare vel ex hac parte non est excusandum, quod hoc litterarum genus tantopere negligitur.

Restat, ut pauca de ipso hoc libello dicam. Indicon reliquias quam brevissime edere tum demum constituebam, quum pars prior iam impressa esset, quo factum est, ut in

illa Megasthenis dicta longius, quam opus erat, citarem. Quod ne lectori esset incommodius, indices copiosos addebam. Praeterea, quum plagulas typis exscriptas mihi ipsi non omnes liceret corrigere, scripturae quaedam inaequalitas ignoscatur.

Scriebam Coloniae Agrippinae
Idibus Septembr. MDCCCXLV.

I. De cognitione Indiae, qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.

Terrarum cognitio ea, quam Graecos circa Olympiadum initium fuisse consecutos maxime ex coloniarum historia intelligimus, longe diversa ab illa est, quam inspicientibus epica carmina videntur habuisse. Nam epici poëtae quum res gestas hominum, tum loca, in quibus gestae sunt res, ad pulchri sensum quasi per ludum accommodant; quo fit, ut alias res cum falso quodam colore describant, confingant alias, imo alias aetati non ignotas taceant, quum fabulas usu receptas ne attingant quidem. Itaque etiamsi Homericum tempore Indiam non ignorassent Graeci, tamen dubium esset, num epici poëtae eam memorassent, vel ex tota, quam haberent, notitia descripsissent: quam quidem leviter tantum et obscure Homerus indicat his verbis Od. I. 23—24:

*Αἰθιοπες, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος 1).*

Ipsum nomen post plura demum saecula nuncupatur.

- 1) Quae explicatio saepius prolata, licet certa non sit, tamen praeter ceteris, quas VV. DD. proposuerunt, maxime placet. Nam Graecos aliqua fuisse sed ea obscura Indiae notitia imbutos, omnino mirum non est, quum merces Indicas Indicis nominibus appellatas (*κασσίτερος, ἔλεφαν*) communi Homericæ aetatis in usu fuisse videamus. Neque in Aethiopum nomine est quod miremur: quo non Arios Indos, sed Aborigines illos Afris similes poëta signi-

Verum enim vero circa olympiadem L. et LX. Graecorum studia litteraeque omnino immutantur. Desfloruit epica poësis. Vera rerum natura, quae poëtis non insciis adeo

ficat, quorum sedes multo latius quam postea Homericō tempore patuisse non difficile est arbitrātū. Ipsae Indorum litterae aetate multo inferiore fabulis abundant, quibus Aborigines genere discrepantes et odiosi Indis describantur. Fieri aliter vix potuit, quam ut prae ceteris fabulae illae ad terras occidentales transferrentur: id quod maxime eo fit probabile, quod etiam ii, qui Indicas res primi tractaverunt, Scylax, Hecataeus, Herodotus, Ctesias, id maxime agunt, ut fabulosas illas gentes describant, et quod tum has, tum Indos in universum appellant Aethiopes. Herodotus, quasi Homerum tecte significet, *Αἰθιοπίας ἀπ' ἡλίου ἀνατολῶν* Indis finitimos esse dicit (VII. 79.), et ipsis Indis praeter Daradas omnibus nigrum colorem attribuit (*τὸ χροῶμα φορέουσι ὁμοίον πάντες καὶ παραπλήσιον Αἰθιοπῶν* III. 101.); idem tamen Aethiopes et Indos primus accuratius distinxit. Sed etiam apud Ctesiam multi reperiuntur loci, quibus Indos Aethiopum nomine appellavit, quod igitur nomen in universum Photius videtur delevisse. Neque ante Alexandri tempus accurate distinguuntur nomina, quo nimirum latere Graecos iam non potuit Indorum atque Afrorum diversitas: ab hoc tempore Africae genti nomen Aethiopum ut proprium manet. Sed mira quaedam confusio pristino ex usu orta est: eas enim res Indicas, quas antea Aethiopicās scriptores appellaverant, ad Aethiopiā referre geographi solent, ut etiam gentes multas duplicatas videamus, alteram in India, alteram in Aethiopia habitantem, et ut ipsa nomina Indica in Aethiopia inveniamus. Exempla quaedam adiungamus: Ctesias martichoram Indicam memoraverat, et quod addidit *ἑλληνιστὶ δὲ ἀνθρωπογράφον* documento est, nomen aut Indicum aut Persicum esse (Ind. 7. cf. Bähr. p. 354.); Plinius, dum Aethiopiā describit, ibi esse martichoram dicit, ad ipsum Ctesiam auctorem provocans (h. n. VIII. 30. 3.), in qua re vix potest dubitari, quin voce Aethiopiae de India Ctesias usus sit. Scylax in descriptione Indiae (ap. Philostr. v. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 144. seq.) de Sciapodum fabulosa gente scripserat, quam ab Hecataeo (265. Klaus.) *Ἰθνος Αἰθιοπικόν* vocari videmus, quo nomine is, qui Scylacis auctoritatem sequi solet, vix aliud atque *Ἰθνος Ἰνδικόν* significare voluit. Neque Ctesias (Plin. h. n. VII. 2. 16.) gentem illam in India esse ignorat, sed Antipho Libycam eam appellat, dum ad ipsum Ctesiam provocat (*Κτηρός ἐν τῇ περιπέλῳ Ἀσίας*, Suid. Harpocrat. s. v. *Σκιάποδες*); et scho-

ludibrio fuerat, graviter et diligenter exquiri coepit. Sed dum poësis studio scriptores relinquunt, res ab antiquis poëtis fictas credere non desinunt, quo factum est, ut

Ilasta ad Aristoph. av. 1552 etiam γένος δὲ, inquit, ἔστι τῶν περὶ τὸν δυτικὸν ὄκεανὸν πρὸς τῇ πεκαυμένη ζώνῃ, deinde qui Libyam descripserunt, inter Libycaes gentes eam enumerant, quum alii rursus in India eam esse noverint. Cf. Eudox. ap. Plin. h. n. VII. 2. 17. Cuius ipsius et aliarum fabularum originem ne coniciamus duplicem esse, ipsa mira fabulae ratio nos prohibet. Tum Ctesiae quaedam narratio exstat (Ind. 14.), qua fabulosum Indiae fontem descripsit, quem alii scriptores esse in Aethiopia ipsius Ctesiae auctoritate firmare student. Cf. Bähr. ad Ctes. p. 309. Ctesias de Cynamolgis Indiis dixit, ipsum nomen Indicam esse afirmandum (ἐν λόγοις Ἰνδικοῖς Aellian. h. a. XVI. 31., Pollux onomast. V. 3. 41.), Agatharchides (de rubro mari p. 44. Huds.) hunc Ctesiae locum ad verbum paene exscripsit, sed Cynamolgos inter Aethiopicas gentes collocavit, neque aliter Diodorus III. 31. Quo tamen loco Agatharchides non Ctesiam, sed Hecataeum fortasse secutus est, quem orientales terras accuratissime descripsisse opinatur. Varias deinde fabulas de crocotta fictas iisdem ferè verbis repetere solent et qui Aethiopiam et qui Indiam tractaverunt: tamen sicut fabulae ita etiam nomen ab Indis originem habet, quum in sanscrita voce *caratāca* (i. e. canis aureus) litteras T et K inverso ordine collocaverint Graeci, ut nomen ad similitudinem vocum κροκόδειλος aliarumque reddant.

Deinde facillimum erat, res Indicas et veras et fabulosas sicut in Aethiopia, ita etiam in Libyam referre, quoniam Libya erat vera et germana hominum fuscorum sive Aethiopum sedes. Prima est ea descriptio Libyae, quae apud Herodotum IV. 188—199. legitur, qua miro modo res Africae et Indicae permiscetur, ut interdum altera pars ab altera non sine magna difficultate internoscatur. Exempli gratia ad Indicas res pertinet hic locus c. 192: *Ελαφος δὲ καὶ ὄς ἄγριος ἐν Λιβύῃ πάμπαν οὐκ ἔστι*, cf. Ctes. Ind. 13. cum annot. Bährii. Deinde Herodotus transit ad commemorandas tres species murium Libycorum, quarum alteram describit his verbis: *ὅς δὲ ζεγγίρας τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο ἐστὶ μὲν Λιβυκόν, δύναιται δὲ κατ' Ἑλλάδα πλάσσειν βουφός*. Cf. Hesychius v. ζεγγίρας. Mire profecto voce ζεγγίρας pseudo-Libya res tam diversae significantur, et μῦς et βουφός, et vix potest cogitari, idem miraculum in duabus linguis inveniri. Attamen sanscrito vocabulo *giri* masculino significatur ὄρος, βουφός, feminino μῦς; et ipsam vocabulum *giri* (uo-

auctoritati superioris temporis utpote rebus fictis maxime dediti obnoxii maerent, neque iniuria mythographi vocarentur. Attamen, etsi iudicium et critica ars in primis

minat *giris*) in voce Herodoteo ζι-γρις facile recognoscitur, quum syllaba *ZE* inter similes syllabas *AE* et *GE* facile potuerit per errorem subici. Cf. cap. 191, quo legere Indiae descriptionem tibi videris et quo singularia Indica monstra enarrantur: καὶ γὰρ οἱ ὄφεις οἱ ὑπερμεγάρθεες καὶ οἱ λόντες κατὰ τούτους εἶοι, καὶ οἱ ἑλίφαντῆς τε καὶ ἄρκτοι καὶ ἀσπίδες τε καὶ ἄνοι οἱ τὰ κέρα ἔχοντες καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι οἱ ἐν τοιαῖς στήθεσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, καὶ οἱ ἄγριοι ἄνδρες, καὶ γυναῖκες ἄγριας, καὶ ἄλλα πλῆθει πολλὰ θηρία κατὰφροντα.

Eadem rerum Indicarum et Libycarum confusio, cuius auctores fuisse Phoenices et Aegyptii videntur, in quacunque posteriore Libyae descriptione conspicitur: eademque omnes fere Libyae regiones tetigit praeter optime cognitatas, quae prae ceteris erant Aegyptus atque Carthago. Quam confusionem ipsi veteres iam studuerunt explicare, sed satis male; Strabo enim narrat T. III. p. 483. Taucha: τοὺς δὲ Μαυρουσίους ἐνωί φασιν Ἰνδοὺς εἶναι

Praeter eas gentes quas enumeravimus, in India neque esse atque in Aethiopia vel Libya dicuntur Pygmaei, Psylli, Himantopodes, Sternophthalmi, Macrobbii Macrocephali aliique. Imo ipsae merces Indiae fructusque eodem modo Aethiopiae adscribuntur ex c. cinnamomum.

Interdum Africis gentibus poltior quaedam humanitas et magnificentiae studium attribuitur, qualis descriptio in Afros minime, optime in Indos convenit. Ut unum afferam exemplum, Scylax (peripl. p. 54. Huds.) Libyas trans Herculis columnas habitantes in hunc modum describit: Οἱ Λιδίονες, χρωῶνται κοσμοστέτοις καὶ ἐκπώμασι τοῦ ἐλέφαντος φιάλαις καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν χρωῶνται κοσμοστέτοις καὶ ἐκπώμασι τοῦ ἐλέφαντος φιάλαις καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν χρωῶνται κόσμῳ ψελίους τοῦ ἐλέφαντος· χρωῶνται δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἵππους ἐλεφαντίνῳ κόσμῳ. — — Εἰσὶ δὲ τινες αὐτῶν καὶ πενταπῆχες, καὶ πωγανοφόροι εἶοι, καὶ κομήται καὶ κύλλιστοι πάντων ἀνθρώπων οὗτοι εἶοι καὶ βασιλεύει αὐτῶν οὗτος, ὅς ἐστί ἢ μέγιστος. Εἰσὶ καὶ ἰππελάται καὶ ἔκοντισται etc. Cuius narrationis singulas quasque partes ceteri scriptores rerum Indicarum repetunt. Hanc rem peripli auctor loco mutato nescio an sumserit ex antiquiore illo Scylace, qui apud Aristotelem Polit. VII. 14. similia narrat. Quam confuse expeditionis initio Macedones de India et de Aethiopia iudicaverint, praeter alia ex Alexandri opinione videmus, qui Nilii fontes in India se invenisse putaret. Strab. 696, Arr. exp. Alex. VI. 1.

elementis haeret, multo progressum est studium. Prima philosophia progreditur, philosophiam geographia, historia geographiam sequitur. Geographus primus praecipue est philosophus, et qui primus inter historicos memoratu est dignus, praecipue geographus.

Geographorum princeps est Anaximander Milesius, qui totum orbem terrarum primus tabula geographica descripsit²⁾. India utrum in ea iam consignata fuerit neene, in medio relinquitur: certa enim testimonia desunt, neque ex eo, quod brevi postea Hecatacum et Herodotum Indiae gnaros videmus, quidquam licet conicere, quum utriusque Scylax videatur auctor fuisse.

Olympiade enim LX Darius Hystaspis *Scylacem Caryandensem* miserat cum comitibus, qui Indi cursum explorarent. De quo itinere Herodotus IV. 44. οἱ δέ, inquit, ὄρηθέντες ἐκ Κασπαίου τε πόλιος καὶ τῆς Πικτυκῆς γῆς, ἐπλεον κατὰ ποταμὸν πρὸς ἤϊ τε καὶ ἡλίου ἀνατολᾶς ἐς θάλασσαν διὰ θαλάσσης δὲ πρὸς ἐσπέρινην πλέοντες, τριηκοστῷ μηνὶ ἀπικνέονται ἐς τοῦτον τὸν χώρον, ὅθεν ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς τοὺς Φοίνικας, τοὺς πρότερον εἶπα, ἀπέστειλε περιπλοεῖν Αἰβύην. Scylacem de hoc itinere librum conscripsisse, ex eo apparet, quod complures eius loci afferuntur³⁾, et quod a Stephano Byzant. (s. v. *Καρίανδα*)

Tota haec res, quam exposuimus, quum adhuc sit neglecta, effecit, ut qui de antiqua Africae geographia scripserunt, ad unum omnes omnia confuderint, et ut haec geographiae pars de integro retractanda sit.

Orientalium Aethiopum notitia in pristinam terrarum cognitionem apud Homerum ita recepta est, ut ad orientales etiam occidentales Aethiopes affingerentur (II. XXIII. 205.), colorisque nigri origo a propinquitate et calore solis orientis et occidentis duceretur.

2) Agathem. I. 1: Ἀναξίμανδρος πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν πίναν γραφᾶν. Cf. Strab. 7, Diog. Laert. II. 1. 3, Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 73, 317. Bernh.

3) Aristot. polit. VII. 14, Athen. II. p. 70, Harpocrat. et Suid. s. v. ὑπὸ γῆς οἰκοῦντες, Philostr. v. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 629. seq. Neque id quod Aelius Dionysius refert: Ἀρεῖν προσεφώνησε Σκύλας τὸ φρόνισμα (cf. Anonym. vit. Scylacis), licet sit falsum, ad alium atque ad antiquiorem Scylacem spectare potest.

Σκύλαξ παλαιὸς λογογράφος, a Strabone (p. 658.) **Σκύλαξ** παλαιὸς συγγραφεὺς commemoratur, quatenus alio loco (p. 583.) periplus quoque eum, qui superest, Strabo non recte ei attribuit. Intelligimus autem ex illis locis, Scylacem praeter Indum, Casparyrum et Pactylicam terram plura de fabulosis Indiae gentibus dixisse, ex quibus apud Philostratum memorantur **Σκιάποδες**, **Μακροκέφαλοι**, apud Tzetzam **Σκιάποδες**, **Ωτόλικνοι**, **Μονόφθαλμοι**, **Ἐνοτοκοῖται** vel **Ἐνοτίκοντες**.

Scylacem in India describenda **Hecataeus Milesius**, **Hecataeum Herodotus** sequitur, qui ubi Persiam descripsit, rerum Indicarum brevem enarrationem addidit (III. 98—106). Enumerantur autem ab Hecataeo in eo libro, qui inscriptus est γῆς περίοδος, haec nomina: **Ἰνδός**, **Ἰπταῖα ἔθνος παρὰ Ἰνδὸν ποταμόν**, **Καλατῖαι ἔθνος Ἰνδικόν**, **Κασπάπυρος πόλις Γανδαρικῆ**, **Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας**, (Fragm. 174—179. Klaus.); quibus addendi sunt **Σκιάποδες** (fr. 265.) et ut probabile est **Pygmaei** (f. 266.). Apud Herodotum memorantur (**Ἰνδός**) **ποταμός** III. 98, **Κασπάπυρος, ἢ Πακτυνική γῆρα** III. 101, **Γανδαριοί** III. 91, **Καλατῖαι** sive **Καλατῖαι** III. 38. 97, **Παδαῖοι** III. 99. Denique et Hecataeus et Herodotus deserta arenosa in India esse uno ore referunt (Hecat. 175, Her. III. 98, 102). Tantus trium scriptorum consensus, qui etiam in reliquiis tam paucis satis perspicitur, causam iam praebet gravissimam, ut primum reliquis duobus auctorem fuisse arbitremur. Accedit, quod nomina nulla varietate pronuntiant. Nam Indicum nomen **Caesjaparyra** in vocem **Κασπάπυρος** immutaverunt, quae mutatio in ore Gracco minime erat necessaria. Tamen in hunc modum et Hecataeus nomen pronuntiat, et Herodotus non solum ubi Scylacis iter describit (IV. 44.), sed etiam ubi sua ipsius cognitione eum uti putares (III. 101.): nam quod nunc in Herodoti editionibus scriptum videmus, **Κασπάπυρος**, quia nomen sine ulla causa ita corrumpitur, in solos librarios conferri potest. Sciapodum Indicum nomen est ignotum, conversum foret **Κάσπαδα**; utcunque erit, variis

tamen modis Indicum nomen poterat graece exprimi. Neque minus nomen *Καλαίται* Hecataeus et Herodotus ex eodem fonte videntur hausisse, praecipue quum graecum nomen indico nondum noto minime possit ad litteram respondere. Deinde Scylacem et Hecataeum plane congruere, Athenaeus quoque (II. p. 70.) confirmare videtur, quum ex Scylace (*Σκύλαξ ἢ Πολέμων*) haec afferat: *ἐντεῦθεν δὲ ὄρος παρέτεινε τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὑψηλὸν τε καὶ δασὺ ἀγρίη ὕλη καὶ ἀκάνθη κυνάρρα*, et ex Hecataeo quae sequuntur: *καὶ περὶ τὸν Ἰνδὸν δὲ γησι ποταμὸν γίνεσθαι τὴν κυνάρραν*. Ex Hecataeo abrupta tantum nomina et dicta supersunt, Herodoti autem ipsa ratio, qua res enarrandas disposuit, coniecturam propositam reddit probabilem. Nam pauca de India in universam praefatus, ab Indo descriptionem incipit, ex quo disponit ceteras gentes; deinde Caspapyrum reversus ab hac urbe ultimae narrationis locum definit. Et Herodotum de aliis quoque rebus non sua semper cognitione, sed etiam Hecataeo saepe auctore esse usum, quoniam res manifesta est et confessa⁴⁾, quum alibi, tum etiam hoc loco iis, quae veteres scriptores narraverant, quasi fundamento usus, ex Persis ea exquisivisse videtur accuratius. Ad hanc percontationem solum, aut ad ultimam rem, quam narrat, referri potest, quod dicit *ὡς λέγεται ἐπὶ Περσέων, ὡς Πέρσαι φασί* III. 105., quae verba id quod exposuimus, incerta reddere non possunt.

Hoc modo quum Hecataeum et Herodotum Scylacis vestigia ubique persequi videamus, dubitare licet num notitiam Indiae eam, quae in Graecis antea fuerat, in ulla parte auxerint. Quod etiam minus exspectari potest de iis, qui Hecataei aequales erant vel successores, de Dionysio Milesio, de Charone Lampsaceno, de Hellanico Lesbio, quibus Persica, quae conscripserunt, Dionysio etiam geographicus liber (*περὶ ἡγῆσις τῆς οἰκουμένης* et Charoni

-4) Ukert: Untersuchungen über die Geographie des Hecataeus und Damastes. p. 18. seq.

Αἰθιοπικά (cf. Suid. s. v. *Χάρων*) occasionem Indiae breviter describendae offerre poterant. Neque tamen ullus, qui huc spectet, locus servatus est.

Hunc primum ordinem scriptorum, quibus in Indicis rebus enarrandis omnibus Scylax fuit auctor, alter rerum Indicarum indagator *Ctesias* sequitur. Cuius relatio quatenus ex Scylace pendeat, cui popularis Cnidius vocari potest, relinquatur h. l. in dubio: scimus autem pro certo, inveniri multas res, quas Ctesias refert, iam memoratas a Scylace. Quo pertinent *Συάποδες* (Scylax ap. Philostr. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 629. seq., Ctes. ap. Suid. et Harpocrat. s. v.; Plin. h. n. VII. 2. 16.), *Ἰνδολίνοι* (Scyl. ap. Tzetz. chil. 631. 638, Ctes. Ind. 31.) *Ἐροτιχοτόρες* (Scyl. et Ctes. l. l.). Utcunque haec res se habet, vera natura narrationis Ctesiae convenit cum Scylace, quum uterque res miras et monstruosas describere solet. Iniuste tamen, quod mera mendacia fuderit, veteres scriptores plerique omnes Ctesiam increpitant atque incusant: sola enim ea narravit, quae ex Persis audivit, quibus fortasse addidit nonnulla, quae apud Scylacem legit. Hodie constat inter omnes, quos litterae Indicae non latent, plurimam partem narrationum Ctesiae cum Indicis opinionibus congruere, et propter hoc solum vituperandus videtur, quod quin verae sint illae fabulae, nullo modo dubitans, sese ipsum res incredibiles vidisse interdum affirmavit. Neve omitteremus, librum Ctesiae ipsum non superesse praeter eam partem, quae fabulis maxime abundat, et mire malam esse epitomen Photii, qui Indica, meliore parte praetermissa, in similitudinem libri fabularum formaverit. Quod intelligitur ex Ind. 8: *Λέγει περὶ τῶν Ἰνδῶν ὅτι δικαιοτάτοι καὶ περὶ τῶν ἐθνῶν καὶ νομίμων αὐτῶν* et ex Ind. 14: *Πολλὰ δὲ λέγει περὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τὸν σφῶν βασιλεῖα εὐνοίας καὶ τῆς τοῦ θανάτου καταφρονήσεως*. Tamen Indiam aliqua ex parte recte et perfecte eum descripsisse, inconsideratum foret contendere, quum ethnographiae, naturalis historiae, imprimis geographiae vix aliam atque

mythicam partem noverit: ipsius terrae ad Indum sitae, quam Scylax accuratius iam exploraverat, Ctesias, si quidem reliquias Indicon sequimur, fuit ignarus. Itaque fortasse nihil Indiae notitiam provexit, sed etiam ad inferiorem locum revocavit.

Deinde usque ad Alexandri tempus Graeci, quod sciamus, de India certiores non facti sunt: itaque ei, qui Indicas res per occasionem tractaverunt, priores illos scriptores videntur secuti esse. Sed ex ea, quam aliunde novimus, litterarum ratione concludere licet, eos Herodotum potius quam Scylacem et Hecataeum secutos esse. Inde igitur ducendum est id, quod Eudoxus Cnidius et Ephorus Cumanus de India tradiderunt.

Per haec duo fere saecula Graecos, ut prae ceteris hanc terram cognoscerent, fortuna mirifice iuverat: quam quidem alter ipse viderat scriptor, alter quum in aula finitimi regis per multos annos versaretur, accuratius poterat exquirere: quam rem si ponderamus, Indiae cognitionem videntur satis exiguam consecuti esse. Documento sunt multi errores eique mira ignorantione omnium rerum Indicarum orti, per quos Alexander in expeditione Indica lapsus est.

Ab *Alexandro* alterum tempus cognoscendae Indiae incipit, quo Graeci Macedonesque, quorum observandi ars et iudicium adoleverant, res eas potissimum describunt, quibus ipsi interfuerunt. Terras ad Indum sitas usque ad Vipâçam et ad Indi ostia explorant: et quamquam eandem Scylax iam viderat, tamen aetatis indole atque observatione penitus mutata, Macedones alio modo atque ille res Indicas describunt. Cuius rei sibi ipsi videntur conscii fuisse; nemo enim Scylacem vel Hecataeum, Herodotum vel Ctesiam memoravit. Omnes autem, qui hoc tempore Indicas res scripserunt, quum ipsi modo eas terras viderint, quae cis Vipâçam sitae sunt, tamen multa tradunt de toto illo spatio, quod inter Himâlajam et Taprobanen extenditur. Sed in hac parte fides eorum est exigua. Nam etsi solum id

referunt, quod ex Indis audiverunt, sano tamen in hac re iudicio carent. Idem tum factum est, quod fieri solet, quum subito terrarum notitia in immensum augetur. Alexandri enim comites tantum fere, quantum antea per saecula Graeci, aut novum invenerant, aut obscurum primi accuratius exploraverant: ita id quod antea in animis Graecorum interfuerat inter verum et falsum, inter credibiles res et fidem excedentes, quasi corrui: multas enim res praecipue in India ipsis oculis viderant, quas Graeci in patria relictis incredibiles et saeculis postea critici mera mendacia esse existimabant. Et quum tantam molem rerum inventarum viri docti statim scientia metiri et examinare non possent, neque ad certas leges revocare, norma quaedam deesse incepit, ad quam verum et fictum posset internosci. Ita factum est, ut nimis faciles essent ad credendum id quod Indi vaga cogitatione sibi finxerant; qua credulitate ad prima criticae artis initia revertuntur. Accessit, ut plures ex militaribus illis scriptoribus quum eruditionis expertes et ignari essent, etiam magis iudicio carerent. Neque prior illa causa credulitatis Alexandri solum scriptoribus, sed etiam Megastheni contigit, qui tamen non carebat eruditione et doctrina.

Nemo ignorat, periisse libros Bactonis, Diogneti, Nearchi, Onesicriti, Aristobuli, Clitarchi, Androstenis ceterorumque Alexandri comitum omnium, qui de Alexandro vel de India scripserunt: attamen tantum superest, ut concludere possimus, ad veritatem eos retulisse non solum quae ipsi viderunt, sed etiam quae auditu cognoverunt, i. e. non nimium eos narrasse. Alia est quaestio, num satis retulerint, ut sufficiat Indicae terrae gentisque descriptio. Quod quantum de hac re potest iudicari, negandum est. Nam etsi topographiam non sine diligentia quadam exposuerunt, quia prae ceteris locos cognoscere erat militum, tamen levius eas res, quae ad naturalem historiam pertinent, ipsam gentem levissime tractaverunt. Facilitas quaedam mentem moresque alienae gentis explorandi et cogitatione

assequendi, quae Graecis omnino deest, maxime apud illos scriptores desideratur. Quorum ex libris intelligimus, armorum strepitum iis obtudisse observandi aciem et quietem et constantiam: qua re factum est, ut eas tantum res animadvertenter, quae a moribus Graecis maxime abhorrebant, et quae maxime mirae erant. Ne gravissimas quidem res, quae ceteris omnibus quasi fundamento sunt, deorum cultum et tribuum institutionem perspexerunt, alterum enim perperam perceperunt, alteram etsi in parte quadam terrae ad Indum sitae valebat, omnino neglexerunt. Ita illi scriptores, sicut ipse Alexander Indiam attigit potius, quam perlustravit, non absolverunt Indiae notitiam, sed solum inchoarunt, quum Indiae solam partem ex parte tantum describerent,

Tantam talemque Indiae cognitionem ante Megasthenem Graeci consecuti erant.

II. De Megasthene.⁵⁾

1. De Indico Megasthenis itinere.

Alexandri mortem quum in Persicis terris tum in India omnium rerum mutatio secuta erat. In India enim

5) De Megasthene in universum scripserunt:

G. I. Vossius, de historicis graecis. Lugd. Bat. 1651. p. 69 — 70, Lips. 1838. p. 104—105.

Fabricius: biblioth. graec. Ed. IV. 1793. T. III. p. 45.

Heeren: de Graecorum de India notitia. Comment. Goetting. X. 1791. p. 140—141.

Robertson: an historical inquisition concerning the knowledge which the ancients had of India. Basil. 1792. p. 32 — 35, vers. germ. (Berol. 1792.) p. 34. seq.

St Croix. examen critique des anciens historiens d'Alexandre le Grand. Ed. II. 1804. p. 733—737.

Wahl: Erdbeschreibung von Hindostan. 1805. T. I. p. 181—183.

K'andragupta rex Prāk'jarum⁶⁾ imperium per magnam Indiae partem protulerat, eodem fere tempore, quo Seleucus orientalibus Antigoni provinciis occupatis magnum regnum sibi condiderat. De terris in finibus Indiae et Persiae sitis, quas Alexander occupaverat, paulo ante Antigonum mortuum bellum exortum est. De quo quas sententias inter se vehementer repugnantes VV. DD. proposuerunt, h. l. non possumus non paucis examinare. Historiarum enim scriptoribus iamdiu constare videtur, Seleucum illo bello in mediam Indiam, ulterius certe quam Alexandrum progres-

Vincent: periplus of the Erythraean sea 1807, T. II. p. 18—20.

Biographie universelle, ancienne et moderne. Paris. 1821. T. XXVIII. p. 111—112. (M. B—n.)

Schoell: histoire de la littérature Grecque. 1824. T. III. p. 383—384.

Clinton: fasti Hellen. 1830. T. III. p. 482—483.

A. G. a Schlegel: Ueber die Zunahme und den gegenwärtigen Stand unserer Kenntnisse von Indien. Commentatio inserta calendario Berolinensi anni 1829. p. 32—35.

P. a Bohlen: Das alte Indien. 1830. T. I. p. 68—69.

Ritter: Erdkunde. 1835. Asien T. IV. p. 481—482.

Benfey: Indien. 1840. (*Ersch und Gruber*: Encyclopädie der Wissenschaften und Künste. Sect. II. T. XVII.) p. 68.

Forbiger: Handbuch der alten Geographie 1842. T. I. p. 156.

Lassenius, qui passim in libris fere omnibus, quos conscripsit, de Megasthene disseruit, ex toto de eo dicit in altera parte voluminis primi antiquitatum Indicarum.

- 6) K'andraguptae nomen a Graecis pronunciat *Σανδρόκοτος*, *Σανδρακότης*, *Σανδράκοτος*, *Ἀνδράκοτος*, accuratissime *Σανδρόκοπτος*. Cf. Schlegelii bibl. Ind. I. 245. — Prāk'jue (i. e. orientales) a Strabone, Arriano, Plinio nuncupantur *Πράσιοι*, Prasii, a Plutarcho Alex. 62. *Πράσιοι*, quo nomine etiam Aelianus saepius usus est, a Nicolao Damasc. ap. Stob. floril. 37. 38. *Πραΰσιοι*, a Diodoro XVII. 93. *Βραΰσιοι*, a Curtio IX. 2. 3. Pharrasii, a Iustino XII. 8. 9. Praesides. Propius ad sonum vocis sanscritae prāk'ja nomen reddere Megasthenes studuit: nam in hunc modum apud Aelianum h. a. XVII. 39. nomen pronunciat, *Πραξιακός*. Et pro eo nomine, quod nunc apud Stephanum Byz. legitur, *Πράσιοι*, quum inter voces *Πραξιλος* et *Πρῶς* collocatum sit, restituendam videtur *Πραΰσιοι*.

sum esse; tum usque ad Gangem, tum ad Pât'aliputram; tum ad ipsa ostia Gangis eum pervenisse contendunt. Neque potest dubitari, quin magis et dubitassent de ista sententia et eandem spectavissent, nisi *Lassenius*, quocum *Schlegelius* consentit, argumentis ex Indico quodam libro additis, rationes historicis conturbasset.⁷⁾

Quin facta sit expeditio bellica, nemo dubitat. Cuius rei testes sunt *Appianus* Syr. 55. et *Iustinus* XV. 4. 12. *Iustinus* tradit haec: (*Seleucus*) *transitum deinde in Indiam fecit, quae post mortem Alexandri, veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat. Auctor libertatis Sandrocottus fuerat* et postquam ab hac re degressus de K'andragupta dixit, narrare pergit in hunc modum: *cum quo facta pactione Seleucus, compositisque in oriente rebus, in bellum Antigoni descendit.* XV, 4. 21. Quem locum qui perlegerit, haud alicuius momenti bellum fuisse suspicabitur, et ipse *Iustinus* se leve bellum existimasse et in finibus tantum Indiae gestum, satis indicat his verbis: (*India;*) *quae post mortem Alexandri veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat,* ex quibus apparet, nomen Indiae h. l. ad eam solam partem spectare, quae ad Indum est sita. Quid, quod ipse *Iustinus*, vel qui *Iustino* auctor fuit, *Seleucum* in terras Gangeticas progressum esse aperte negat, quum de *Semiramide* I. 2. 10. haec retulerit: *Sed et Indiae bellum intulit, quo praeter illam et Alexandrum Magnum nemo intravit?* *Seleuci* igitur expeditionem tam levem esse arbitratur, ut ne *Alexandri* quidem bello Indico par sit.

Alter scriptor, qui hoc tempus tractavit, *Appianus*, res a *Seleuco* gestas enumerat Syr. 55., aperte operam dans, ut eum quam maxime efferat. Ibi legimus haec: *καὶ τὸν Ἰνδὸν περάσας ἐπολέμησεν Ἀνδροκότῳ, βασιλεῖ τῶν περὶ αὐτὸν Ἰνδῶν, μέχρι φιλικῶν αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο.* Quum

7) Lassen: De pentapot. Ind. 61, A. G. a Schlegel: Berliner Kalender. 1829. p. 31. Contra dixit Benfey: Hall. Encyclop. s. v. Indien. p. 67.

finem expeditionis in laudatione ista silentio praetermiserit, et hoc solum de Seleuci rebus gestis tradiderit *μέχρι ἑπὶ λίαν ἀντὶ καὶ κήδος συνέθετο*, apparere videtur, res describendas non gloriosas fuisse: nam si usque ad Gangem Seleucus venisset, hoc commemorare aptissimum erat: ei fini, ad quem Appianus tendebat. Sed Appianus quoque leve fuisse et solis in finibus gestum bellum existimavit: K'andraguptam enim, potentissimum regem, cui terrae ad Indum sitae non multum valebant, appellavit *βασιλέα τῶν περὶ τὸν Ἰνδὸν Ἰνδῶν*.

Qui tertius res Seleuci copiose narravit, Diodorus, non verbum quidem de Indica expeditione dixit. Neque quidemquam de Seleuco addidit alio loco, quo recepit hanc Megasthenis sententiam (II. 37.): *διὸ καὶ τῆς χώρας ταύτης (scilicet τῶν Γαγγαριδῶν) οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπηλύς ἐκράτησέ.* — *Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπάσης τῆς Ἀσίας κρηαίησας, μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε,* quam tamen sententiam, quum Megasthenis eam esse non dixerit, etiam suam ipsius esse Diodorus indicavit.

His igitur expositis manifestum est, eos scriptores, qui Seleuci res ceteroquin bene cognitae habent, Indicam eius expeditionem prorsus ignorasse. Neque minus, qui rerum Indicarum periti fuerunt, Megasthenes, si narrationum rationem spectas, eo tempore in Indiam legatus profectus esse videtur, quo reges inter se in amicitia erant, i. e. post bellum finitum: narrat tamen ipse, praeter Alexandrum nunquam hostem esse in Indiam profectum. Sed etiamsi legationem ante ortum bellum ponamus, mirum tamen est, quod Strabo, Arrianus, Diodorus nihil de Seleuco addiderunt. (Strab. 686, Arr. Ind. 5, 7, 9, 10—11, Diod. II. 37.) Quos tamen, sicut Diodorum, Gangeticæ expeditionis ignaros fuisse, ex locis compluribus perspicuum est, quibus illius mentio fieret necesse erat. Uterque enim quotiescunque Alexandri expeditionem memoravit, ne verbum quidem de Seleuco addidit, Indiam usque ad Vipacam uterque dixit notam esse, reliquam partem non cognitam

(Strab. 702, Arr. Ind. 6. 1.); Arrianus Ind. 5. 3. suspicatur, Megasthenem non multum Indiae peragrasse *πλὴν γὰρ ὅτι πλεῖνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες*, quo loco Megasthenem cum Seleuco comparare multo et facilius erat et aptius; Strabo, qui idem Seleuci imperium p. 689. Macedonicum appellavit, tamen Alexandrum spectans Macedonicam pluries expeditionem memorat (686, 689, 699.), quam igitur cum alia confundi non posse confidit; Menandrum cum solo Alexandro comparat, et quasi admirabile et inauditum sit, cum ipsam Vipācam transiisse et pervenisse usque ad Iamunam narrat. (Strab. 516 cf. Lassen, zur Geschichte der Griechischen und Indoseythischen Könige p. 231.) Neque Plutarchus magna Seleuci expeditionis Indicae gnarus est; nam de magno Prāk'jarum exercitu locutus addit haec: *καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα. Ἀνδροκότιος γὰρ ὕστερον οὐ πολλῶ βασιλεύσας Σελεύκῳ πεντακοσίους ἐλέφαντας ἐδιωρήσατο, καὶ στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπίλθειν ἄπασαν κατὰστρεφόμενος*. Alex. 62. Neque ceteri rerum Aléxandri scriptores ne levissime quidem indicant, aliud post Alexandrum gravius bellum in India esse gestum. Tamen tantae rei memoriam, quae Macedonibus et Graecis nescio quos spiritus attulisset, illo tempore interriisse, vix potest cogitari. Interire quidem potuit eorum memoria, quae Graeci Bactriae reges in India gesserant, quum Bactriani immenso spatio et per multas barbaras gentes a societate Graecae vitae Graecarumque litterarum exclusi essent: contra Seleuci tempore Macedones disiecti ipso bello conveniebant, ita ut quae aliis gesserant, aliis totique Graeciae esse incognita non possent. Si examinamus hoc alterum, quam fidem expeditio in Gangeticis terras facta per sese habeat, hanc nullam omnino esse videmus. Nam Alexandri bellum documento iam fuerat, Indicum bellum non brevi tempore ad finem posse perducī: attamen, etsi cum regibus populisque exiguae potentiae Alexander pugnaverat, non amplius quam ad Vipācam erat progressus, et de magno Prāk'jarum exercitu

certiores facti, invicti milites animum demiserant. Seleuco regnante Prækjarum imperium tanto maius erat factum; quanto inferior Seleucus erat Alexandro. Acedit, quod in orientalibus regni finibus Antigonus ei hostis erat, cui ut Seleucum ex provinciis sibi ereptis expelleret, nihil nisi otium deerat. In tantis angustiis, versatus quomodo in Gangeticas terras poterat tantam expeditionem suscipere, cui ne Alexander quidem par fuerat? Certius est argumentum in pace, quae detrimento non parvo Seleuci facta est, quum non modo eis terris Indicis, quas Alexander expugnauerat, sed etiam Arianae magna parte cederet⁸⁾: cuius damni tota compensatio D elephantum fuerunt, quorum K'andraguptas habebat novem millia. Plin. h. n. VI. 22. 5.

Ita quum ex omni parte multae causae conveniant, quae Seleucum in interiorem Indiam profectum esse negent, coniecturae illius solum argumentum est Plinii locus (h. n. VI. 21. 8.), quo postquam ex Bactone et Diogneto spatia a portis Caspiis usque ad Vipâcam enúmeravit, Plinius addidit haec: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt: ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem annem tantundem. Exemplaria aliqua adiciunt quinque mill. pass. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. mill. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill. Plerique adiciunt XIII. mill., ad oppidumque Patibothra CCCCXXV. Ad ostium Gangis DCXXXVIII. mill. pass.* Si qui forte putent, tam accurate Plinium scripsisse, ut rem omnibus veteribus ignotam solus possit confirmare, constantiae causa usque ad ostia Gangis Seleucum progressum esse agnoscant: quod certe patet ex voce „*reliqua*“, si cum iis, quae sequuntur, coniungitur. Ad hanc difficultatem accedit altera in voce peragrarè posita: nam peragrarè non est vo-

8) Strab. 689: ὕστερον καὶ τῆς Ἀριανῆς πολλὴν ἔσχον οἱ Ἴνδοι λαβόντες παρὰ τῶν Μακεδόνων. Cf. Strab. 724, Plut. Alex. 62, Iustin. XV. 4. 21, App. Syr. 55, Plin. VI. 22. 7, 23. 9.

cabulum, quo solo expeditio bellica significetur. Contra facile intelligitur, alio quoque modo istum locum posse explicari, ita quidem, ut Plinio negligentia quaedam et ambiguitas orationis imputetur, sed quis est, qui neget, Plinium sexcenties negligenter et ambigue scripsisse? Seleuco Nicatori est datus commodi, qui dicitur: pro Seleuco reliqua peragrata sunt. Quae explicatio ab omni parte probatur: Megasthenes enim, Deimachus et Patrocles pro Seleuco Indiam peragraverunt, quos tamen ipsos Plinius brevitate causa non enumeravit, eodem modo, quo antea Alexandrum, h. l. Seleucum memorans. Deinde etiam Megasthenes scimus spatia ab Indo secundum viam regiam usque ad Pât'aliputram et ad ostia Gangis enumerasse, quae quidem Strabo, quum solam Indiae longitudinem indicare sibi proposuisset, non tam accurate quam Plinius retulit. (Strab. 689. cf. 69. Arr. Ind. 3. 7.) Explicationis nostrae aut documentum aut refutatio erit numerorum, qui apud Plinium et Strabonem leguntur, convenientia aut discrepantia. Sed ei numeri, qui ad priorem viae partem usque ad Pât'aliputram pertinent, inter se comparari non possunt: etenim Plinius in aliis libris alios jam invenit numeros, et quos tradit, maximam partem falsos et immodicos esse apparet: neque possunt ad plenum stadiorum numerum revocari praeter DCXXV. mill. pass., quae accurate V. millibus stadiorum respondent. Attamen fieri fortasse poterat, ut veri numeri restituerentur, nisi Rhodaphae et Calinipaxae urbium obscuritate firmum quoddam fundamentum emendationi deesset. Certius iudicari potest de altera viae parte, quae est a Pât'aliputra usque ad ostia Gangis: quam Plinius DCXXXVIII. mill. pass. tradit efficere. Neque quisquam, hunc quoque numerum falsum esse, non videt; nam quum spatium illud incertius esset cognitum, plenus stadiorum numerus referri debebat. Sed legendum est DCCXXXVIII., de qua emendatione vix quisquam dubitabit, qui stadiorum et passuum comparisonem semel instituerit: nam et paullulum tantum immutatum est, et nume-

rus DCCXXXVIII. accurate cum VI. mill. stad. consentit. Deinde, quum etiam Megasthenes sex millia stadiorum de hoc spatio tradiderit (Strab. 659.), vix dubium est, quin Plinius ex Megasthene numeros exscripserit, et Seleucum in terras Gangeticas profectum esse, nequaquam voluerit contendere. Insuper, ne quid desit huic argumento, Plinius ipse paulo antea eodem capite (VI. 21. 3.) dixit haecce: *Etenim patefacta est (India) non modo Alexandri Magni armis, regumque qui et successere, circumvectis etiam in Hyrcanium mare et Caspium Seleuco et Antiocho, praefectoque classis eorum Patrocle: verum et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus ex ea causa) vires quoque gentium prodidere.* Sententia, quam h. l. protulit, *circumvectis etiam in Hyrcanium mare et Caspium Seleuco et Antiocho et Patrocle* nihil aliud esse potest, nisi confirmatio et explicatio, quomodo *India armis regum, qui Alexandro successere, patefacta sit* et quum ad hanc sententiam firmandam asserat circumvectionem, non bellum in intima India gestum, manifestum est, tantae expeditionis eum ignarum fuisse.

Quae quum ita sint, scriptores Graeci Romanique omnes, Seleucum in Gangeticas terras pervenisse, non modo non probant, sed etiam silentio refellunt. Hoc solum restat certum, bellicam expeditionem esse factam, sed utrum leve bellum in finibus ortum sit, an pax sine pugna facta, ignoramus. Nunc restat, ut disputemus de hoc loco Mudrârâxasae comoediae Indicae, quem Lassenius (de pentapot. Ind. 61.) attulit: *Est interea omnibus Cirâtis, Iavanis, Câmbôg'is, Persis, Bactrianis ceterisque K'andraguptae et regis regionum montanarum copiis undecunque circumcæssa urbs Cusumapura i. e. Pât'aliputra.* Comoedia ista, si Vilsonis auctoritatem sequaris, saeculo decimo post Christum scripta est, decem certe saeculis post Seleuci expeditionem. Itaque, quum ne historiarum quidem libri Indici aliquam in historia auctoritatem habeant, quid co-

moediae demonstrent, post multa saecula conscriptae? Iavanae, quod quidem posteriore tempore etiam Graecorum est nomen Indicum, tempore iam antiquissimo gens quaedam nominatur, quam Indi in finibus Indiae inter occasum et septentriones habitare perhibent; eademque iam apud Manum X. 44. una cum Câmboğ'is, Sacis, Pâradis, Pahlavis, Cirâtis inter Xatrijas depravatos enumeratur. (Cf. Lassen: *Zeitschr. für die Kunde des Morgenlands* III. 215.) Isti igitur Iavanae hoc quoque loco intelligendi sunt, quo una cum iisdem gentibus, quibuscum solent, enumerantur. Ceterum Lassenium non ideo attulisse Mudrârâxasae locum arbitror, quo longinquam Seleuci expeditionem demonstraret, sed propterea solum, ut eam, quam ex Plinio constare putabat, hoc loco illustraret.

Ut firmarent pacem, quam fecerant, reges affinitatem iungebant, eodem fortasse tempore, quo pacem⁹⁾. Qua amicitia factum est, ut ad alterum alter legatos mitteret. Ita per transitum ex Phylarcho audimus (apud Athen. p. 18. D.) K'andraguptam dona satis mira Seleuco misisse: *Φύλαρχος δὲ Σανδρόκυπτόν φησι τὸν Ἰνδῶν βασιλέα Σελεύκῳ μεθ' ᾧ ἐπέμψε δῶρων ἀποστελεῖν τινὰς δυνάμεις στυτικὰς τοιαύτας, ὡς ὑπὸ τοὺς πόδας τιθεμένας τῶν συνουσιαζόντων οἷς μὲν ὀρμὰς ἐμποιοεῖν ὀρνίθων δίκην, οὓς δὲ καταπαύειν.* cf. Apollon. mirab. 18. Westerm. Contra Seleucus Pât'aliputram misit Megasthenem¹⁰⁾.

De vita Megasthenis nihil tradiderunt veteres, praeter hunc Arriani locum: *Μεγασθένης, ὡς ξυνηῶν Σιβυρτίῳ τῷ σατραπίῃ τῆς Ἀραχωσίας.* Silyrtium ex Diodoro (XVIII. 3.)

- 9) Strab. 724. Ἐδῶκε δὲ Σέλευκος ὁ Νικίτωρ Σανδροκόττω (scil. Arianae partem) συνθένεμος ἐπιγαμίαν καὶ ἀντιλαβῶν ἐλέφαντας πεντακοσίους. Cf. Appian. Syr. 55: (Σέλευκος) ἐπολέμησεν Ἀνδροκόττω —, μέχρι φιλίαν αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο.
- 10) Strab. 70. 702, Arr. exp. Alex. V. 6. 2, Ind. 5. 3, Plin. h. n. VI. 21. 3. Alter quidam Megasthenes, qui nuncupatur *Μεγασθένης ὁ Χαλκιδεύς*, unus erat ex triumviris, qui Cumas condebant. Strab. V. 372, Vellej. Patere. I. 4.

novimus satrapiam Arachosiae et Gedrosiae adeptum esse olympiadis CXIV. anno altero, quam etiam obtinuisse eum olymp. CXVI. anno primo ex Diodoro (XIX. 48.) discimus: sed amplius veteres nihil de eo tradiderunt. Neque certius ex reliquiis Indicon de vita Megasthenis iudicari potest. Id quod scire gravissimum est, num Alexandri expeditioni Indicae iam interfuerit, dubium est vel potius ad fidem difficile. Cui coniecturae hoc solum ansam dare potest, quod Nilum et Danubium cum Indo et Gange comparavit (Arr. exp. Al. V. 6. 10.), sed quum comparatio ista fortasse solius Eratosthenis sit, quem una cum Megasthene Arrianus laudavit, deinde, quum ne levissime quidem sese illi expeditioni interfuisse, ullo loco indicaverit, postremo, quum per errorem Vipâçam dixerit in Irâvatim influere, (Arr. Ind. 4. 8.), de qua re Alexandri comites omnes consentiunt, nihil fere est illa coniectura incertius.

Neque hoc alterum certius potest expediri, quae fuerit causa, ob quam Seleucus legatum ad K'andraguptam miserit.¹¹⁾ Eadem in dubitatione tempus legationis relinquatur: quum autem dubitari non possit, quin missa sit inter amicitiam regum, existimandum est, eam pertinere ad id tempus, quod inter pacem factam et K'andraguptam mortuum vel inter annos CCCII. et CCLXXXVIII. interest. Qua in re dubia minime errabimus, si medium annum i. e. CCLXXXV. a. Chr. (Olymp. CXXI. ann. II.) statuerimus.¹²⁾

11) Parum expedit hanc rem Plinius hoc loco: *India patefacta est — et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus ex ea causa) vires quoque gentium prodidere.* VI. 21. 3.

12) *Clinton. fast. Hell. III. p. 482. not. z.* Megasthenem Indica conscripsisse contendit paulo ante annum CCCII, sed confidit perperam, missum esse Megasthenem, ut pacem conficeret. Quae coniectura ad veritatem minime videtur accedere; primum enim nusquam memoratur, Megasthenem pacis interpretem fuisse, deinde Pât'aliputram profectus est ibique diutius moratus, postremo eiusmodi est narratio, ut intelligamus, Megasthenem amice et sine ulla dissimulatione exceptum fuisse.

Paulo certius quam de anno, de tempore anni dici potest: nam ex eo, quod de latitudine Gangis et Çòn'ae retulit¹³⁾, intelligimus eum pluvio tempore Pât'aliputrae fuisse. Qua quidem re non probatur, non diutius ibi eum moratum esse: imo exstat causa, licet sit levior, ob quam putes eum Pât'aliputrae fuisse iam veris tempore. Descripsit enim conventum Brahmanarum¹⁴⁾, qui anni Indici die primo (i. e. mense K'aitra vel Martio) convenirent, ut de anni temporibus vaticinarentur, i. e. ut calendarium constituerent.

Minus est dubium, quas Indiae partes viderit. Et per sese et quia accuratius, quam ullus Alexandri comes vel alius Graecus, Cabuliae et pentapotamiae flumina enumeravit¹⁵⁾, constat per has terras eum profectum esse. Deinde scimus eum regiam viam secutum¹⁶⁾ usque ad Pât'aliputram pervenisse. Neque tamen videtur praeter has ullam Indiae partem conspexisse; et ipse confitetur (Strab. 689.), sese inferiorem partem Gangeticae terrae auditu tantum et fama novisse. Vulgo eum opinantur etiam in castris Indicis moratum esse, in alia igitur regione non amplius cognita: quae tamen opinio in depravata quadam lectione posita est, quam editiones Strabonis praebent. In omnibus enim codicibus Strabonis (p. 709.) legitur hoc: *Γενομένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης, τετταράκοντα μυριάδων πλήθους ἰδρυμένον, μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀντρεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια*. Sola discrepat versio Guarini et Gregorii his verbis: „Megasthenes refert, quum in Sandrocotti castra venisset — vidisse“, ex quibus apparet, interpretem scriptum invenisse *γενομένους*. Sed quum versio illa vix uni auctoritate codici par sit, et quum vox *γενομένους* in vocem *γεόμενος* faci-

13) Arr. Ind. 4, 7, 10, 5, Strab. 702, Plin. h. n. VI. 22. 1.

14) *Μεγάλη λεγομένη σύνοδος τῶν φιλοσόφων*. Strab. 703, Arr. Ind. 11. 4 — 6, Diod. II. 40.

15) Arr. Ind. 4. 8 — 12.

16) Cf. Strab. 689. et Plin. h. n. VI. 21. 8, quem locum Megastheni modo attribuimus.

lius, quam *γενόμενος* in *γενομένους* immutari potuerit, nulla omnino est causa, cur a lectione omnium codicum recedamus. Quorum scripturam vana coniectura sollicitavit Casaubonus, substituendum esse contendens *γενόμενος*, quum constet ex Strabone et Arriano V. 6. 2., Megasthenem ad Sandrocottum missum fuisse; quae causa nihil omnino probat. Tamen a Casauboni tempore scriptura *γενόμενος* haud recte vulgata mansit.

Disputetur simul de alio loco, ex quo Megasthenem etiam ad Porum profectum esse suspiceris. Legitur enim apud Arrianum (Ind. 5. 3.) hoc: *Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκεί μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε ὅτι πλεῦνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ξυγγενέσθαι γὰρ Σανδρακόττι λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν καὶ Πόρῳ (sic) ἔτι τούτου μέζονι.* Sed etiamsi omiseris, Porum ante Seleuci regnum iam interfectum fuisse (Diod. XIX. 14.), Megasthenem igitur non in illa legatione, sed forte viginti annis ante potuisse cum eo convenire, tamen restat duplex in illo loco absurda sententia. Absurdum enim erat contendere, Megasthenem, quia cum Poro convenerit, maiorem Indiae partem Alexandro peragrasse, absurdius etiam, maiorem dicere Porum, quam K'andraguptam, quem ipse Arrianus modo appellavit *τὸν μέγιστον βασιλέα τῶν Ἰνδῶν*. Propter hanc sententiae istius perversitatem Lassenius, quem alii sunt secuti, coniecit (pentap. Ind. 44.) *locum istum Arriani a scriba quodam esse profectum, qui Porum, quem semper in ore ferunt Graeci, ubi de India sermo fiat, h. l. omissum esse aegre ferens verba ista addiderit.* Quod vereor ne audacius V. D. suspicatus sit, quam verius; tametsi certum est, Arrianum id, quod nunc legitur, non potuisse scribere. Sed facilius, nisi fallor, locus ita potest emendari, ut sanam sententiam habeat: ita enim legendura videtur: *Ξυγγενέσθαι γὰρ Σανδρακόττι λέγει, τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, καὶ Πόρου ἔτι τούτῳ μέζονι*, quam emendationem per sese probari omnesque difficultates expedire arbitror.

Megasthenem saepius in Indiam profectum esse, recentiores scriptores uno ore omnes Robertsonium secuti solent contendere: tamen ut certa sit haec opinio, multum deest. Nam quod Arrianus narravit exp. Alex. V. 6. 2.: *Πολλάκις δὲ λέγει (Μεγασθένης) ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοτον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα*, quaestionem non solvit: hoc enim voluisse potest, Megasthenem in una illa legatione K'andraguptam saepius adiisse. Neque ex orationis contextu altera apparet explicatio. Neque certe praeterea ullus scriptor plura eius itinera commemoravit, etsi commemorandi occasio minime defuit, neque in ipsis eius Indicis plurimum itinerum levissimum vestigium invenitur. Sed forte dicat quispiam, repugnare accuratam, quam ille habuerit, omnium rerum Indicarum cognitionem; quam tamen, si credideris eum per tempus non exiguum Pât'aliputrae comoratum fuisse, aequè explicabis ac si pluries in Indiam eum profectum esse putaveris. Quae igitur Robertsonii coniectura incerta videtur, ne dicam, ad fidem difficilis.

7. De Indicis Megasthenis eorumque argumento.

Opus illud, quod ut scriberet, iter Megastheni occasionem praebuit, inscriptum erat τὰ Ἰνδικά. Ex quo ita, ut libri numerus indicetur, hi loci afferuntur:

Athen. IV. p. 153. *Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δεῖπνῳ παρατίθεσθαι ἐκάστω τράπεζαν ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθῆκαις καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὄρουσαν ἐφθῆν, ὡς ἂν τις ἐψήσειε χόνδρον, ἔπειτα ὄψα πολλὰ κεχειρορρημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις.*

Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Syll. *Φανερότατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβεβιωκῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὡς γράφει Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι τὰ μὲν παρ'*

Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

Ioseph. contra Apion. I. 20. et antiq. Iud. X. 11. 1.: Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειροῦται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρεία καὶ μεγέθει πράξεων διενηροχέαι καταστρέψασθαι γὰρ αὐτόν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

Cf. G. Syncell. T. I. p. 419. Bonn. Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει etc.

Reliquiae, quum ab aliis scriptoribus alio ordine coniungantur, non sine difficultate quadam apte disponuntur. Is locus, quem ex Athenaeo attulimus, convenire videtur huic Strabonis loco: Τάλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδέξαιτο τὸ μόνους διαιτᾶσθαι αἰεὶ καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὥραν κοινήν δείπνον τε καὶ ἀρίστον, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον (p. 709.). Itaque morum Indicorum descriptionem, cui insertus est locus laudatus, ad alterum Megasthenis librum referendam esse arbitror. Libri tertii locus, quem Clemens Alex. affert, ei Megasthenis narrationi respondet, quae apud Strab. 713. exstat: Τὰ δὲ περὶ φύσιν τὰ μὲν εὐήθειαν ἐμφαίνειν φησίν -- περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἑλλήσιν ὁμοδοξεῖν. Qui locus et ipse, et tota, qua continetur, relatio (711 — 714., 718.) ad tribuum descriptionem (p. 703 — 707. seq.) pertinet, id quod apparet ex his verbis ab initio positis: περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων -- φησίν etc. Accuratius denique libri quarti locus a Iosepho et Syncello memoratus convenit maiori, qui apud Strabonem 686. legitur: Ναυοκοδόροσρον δὲ τὸν παρὰ Χαλδαίοις εὐδοκμησαντα Ἡρακλέους μᾶλλον, καὶ ἕως Σιηλῶν ἐλάσαυ, quocum alius cohaeret, qui apud Arrianum Ind. 7—10. exstat. Quod quum ita sit, libro quarto de historia, deis sacrisque Indorum dixisse videtur. Liber primus, nusquam tamen memoratus, partem continuisse videtur eam, quae ad geographiam et typographiam spectat; quae coniectura per sese probabilis initio epitomes

Diodori (II. 35. seq.) confirmatur. Quamquam ita circa eas partes, quae certum locum habent, ceterae quae restant collocari ac disponi possunt, probabilius alia, alia incertius, tamen hoc modo demonstrari nequit, Megasthenis Indica quatuor tantum libros continuisse.

Nulla est causa, propter quam Megasthenem Attica dialecto usum esse aut dubitemus aut negemus. Quod a quibusdam¹⁷⁾ negatum est propter hunc Eusebii locum: *Εὐρον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνοῦ περὶ Ἀσσυρίων γραφῆ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ταῦτα· Μεγασθένης δὲ γρησι, Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι ταύτας οὖν χειρωσάμενον ἀπόδασμιον ἀντίων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι. Μετὰ δὲ λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλῆα κατασχεθεῖη θεῶ κ. τ. λ.* (praep. ev. IX. 41. ed. Colon. 1688. p. 456. D.). Nam quum hanc sententiam *μετὰ δέ* etc. ad verbum ex Megasthene exscriptam VV. DD. putarent, eius libros ionice scriptos coniiiciebant. Cui opinioni est opponendum, totum hunc locum Abydeni esse, itaque solum id ex Megasthene esse sumptum, quod oratione obliqua Abydenus ei attribuit, et unde directa oratio coeperit, i. e. verbis *μετὰ δέ*, Abydeni iterum incipere narrationem. Quod si ullo modo dubium esse posset, argumentum loci a Megasthenis Indicis alienum, maxime si id cum aliis locis eiusdem argumenti conferres, qui apud Strabonem 687. et Iosephum l. l. exstant, ostenderet, Megasthenem solius brevis sententiae *Ναβουχοδρόσορον — κατοικίσαι* fuisse auctorem. Hoc loco expedito, unus restat ad verbum expressus apud Clementem Alex. (Strom. I. p. 132. Sylb.), in quo ionismi ne vestigium quidem ullum inest.

Simul quam praeter hunc loci ad verbum exscripti non exstant, et quum ne veterum quidem testimoniis adiuvemur, de oratione Megasthenis non nisi incertius iudicare possumus,

17) Vales. ad l. l., Larcher. chron. Herod. VII. p. 170. et Clinton. fast. Hell. p. 807., qui tamen ipse sententiam mutavit III. p. 488.

Alexandri aetate, qua *πολυγραφία* quaedam et *πολυῖστορία* in litteras Graecas permanere coepit, et qua multi viri ingenii et doctrinae expertes libros edunt, materies atque oratio iam non aequabiliter coluntur: apud alios enim materiem oratio, apud alios orationem materies superat, ita ut apud illos oratio inflata et inanis inveniatur, apud hos exilius et iniucundius res consarcinentur potius quam describantur. Etsi, quatenus his Megasthenes sit annumerandus, nescimus, tamen ex pluribus locis, qui ad similitudinem catalogi propius, quam plenae descriptionis accedunt, conicere possumus, eum quoque res magis, quam compositionem et dictionem respexisse. Quae res praeter epitomas nescio an causa fuerit principalis, cur Megasthenis libri perditii sint.

Singulas Megasthenis narrationes h. l. summatim tantum enumerare possumus et ad hunc solum finem, ut uno in conspectu omnes videantur: singularum omnium explicatio ei reservetur, qui forte Megasthenis reliquias cum commentariis editurus sit. Itaque id solum paulo longius exponemus et cum narratione ceterorum Graecorum comparabimus, quod opus erit, quo Megasthenis fidem et pretium recta ratione metiamur.

Geographiam Indiae scribere coepit finibus recte enumeratis¹⁸⁾. Deinde transit ad magnitudinem Indiae describendam, de qua primus inter omnes Graecos rectius iudicavit¹⁹⁾, neque eam postea ullus, si universum spectas, accuratius definivit²⁰⁾. Item primus et Daimacho excepto

18) Diod. II. 35, Arr. exp. Alex. V. 6. 4.

19) Herodotus III. 94. dixerat: Ἰνδῶν δὲ πλεῖστος πολλῶν πλείστον ἐστὶ πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων, Ctesias, Indiam magnitudine reliquae Asiae non disparem esse. Neque multo certiores facti sunt de ambitu Indiae Alexandri comites: narrat enim Onesicritus, Indiam esse tertiam partem orbis terrarum, Nearchus, iter per campum esse quatuor mensium. Strab. 689, Arr. Ind. 3. 5—6.

20) Accuratius solus Patrocles Megastheni aequalis narrat, per XV. millia stad. Indiam ab occidente ad orientem extendi. Strab. 68, 69, 689.

solus ex omnibus Graecis novit Indiae formam, de qua ii, qui ante Alexandrum scripserunt, nihil omnino, quod sciamus, certius dicere erant ausi, et cuius Macedones tam fuerant ignari, ut errore maximo longitudinem ab occidento ad orientem, a septentrionibus meridiem versus esse latitudinem putarent²¹). Latitudinem dicit XVI. millia stad. explere²²), addeus, quo modo hoc spatium computaverit: ab Indo enim usque ad Pát'aliputram columnas milliarias X. mill. stad.²³) indicare, reliquum spatium usque ad mare porrectum VI. mill. stad. ex computatione nautarum effū-

21) Erroris causa non latet. Macedones enim ad Vipâçam progressi certiores erant facti, orientem versus Indiam per spatium ingens extendi, deinde secundo flumine ad meridiem profecti, breviorē itinere mare invenerant. Ab hoc tempore hic esse Indiae latitudinem, longitudinem illic opinabantur, omittentes, litus ulterius ad meridiem posse flecti. Error iste expeditione Alexandri ortus vel certe confirmatus, quo Indiae forma omnino corrumpitur, ab Eratosthene totam Graecorum geographiam pervadit.

22) Arr. Ind. 3. 7—8, Strab. 69, 689. Huc etiam pertinere supra exposuimus varia spatia, quae Plinius h. n. VI. 21. 8. prodidit.

23) Legendum esse apud Strabonem p. 689. *καταμετρέηται σχοινοῖς καὶ ἔστιν ὁδὸς βασιλικῆ σταδίων μυρίων*, neque quod in omnibus codd. invenitur *δισμυρίων*, nihil dubitationis habet. Deinde in omnibus Strabonis codd. legitur *σχοινοῖς*, et apud Arrianum, qui eundem locum ex Megasthene exscripsit (Ind. 3. 4.), in omnibus *σχοίνοις*. Quamvis nihil in utraque lectione possit reprehendi, tamen vocem *σχοίνοις* mutare facilius erat, quam immutare *σχοινοῖς*. Straboni enim mirum videri poterat, schoeni mensuram, qua Graeci uti assueverant, in India adhiberi. Convenit autem schoenus, qui Eratostheni est mensura quadraginta stadiorum (Plin. h. n. XII. 30.). accurate cum Indica jôg'anae mensura, quae quatuor crôças continet. Duplicem vulgo longitudinem jôg'anae attribui non ignoro, sed etiam minorem quum ipsi Indi agnoscunt (cf. As. Res. V. 105.), tum Sineses peregrinatores (cf. Foe-koue-ki 87—88.) et ipse Megasthenes hoc loco Strabonis (708.): *Οἱ ἀγορανόμοι ὁδοποιοῦσι καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασι τὰς ἑκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας*. Quo ex loco hoc certe apparet, decem stadia aliquam Indicam mensuram aequare, quae alia atque minor illa crôça esse non potest.

cere. Quod spatium, etsi re vera media Indi pars a Gangis ostiis non amplius XIII. mill. DCC. stad. abest, tamen si computationis illius rationem habemus, videtur quam accuratissime indicavisse. Quanto autem intervallo Himálaja mons ab australi Indiae fine distaret, Megasthenes iam minus accurate poterat dicere, quum in hoc spatio terrae natura illi computationi minus conveniret. Quod igitur intervallum, quod recta via non amplius XVI. mill. CCC. stad. explet, et si Taprobanen insulam annumeraveris, XVII. mill. D. stad. aequat, XXII. mill. CCC. efficere contendit²⁴); qui

24) Arr. Ind. 3. 8, Strab. 68—69, 690. Plinius h. n. VI. 21. 2. refert, Indiam a septentrionibus ad meridiem per spatium vicies et octies centenorum quinquaginta mill. pass. extendi. Qui numerus, quamquam XXII. mill. CCC. stad. non accurate respondet, sed XXII. mill. DCCC. stad. aequat, tamen ad eum numerum, quem Megasthenes dixit, propius quam ad alium ullum accedit.

Ab eis numeris, quos Arrianus et Strabo uno ore tradunt, Diodorus II. 35. mire discrepat: latitudinem enim ait XXVIII. mill. stad., longitudinem XXXII. mill. explere. Inconsideratum esset negare, Megasthenem etiam maiores Diodori numeros indicavisse, quia Arrianus numero haec ipsa verba addidit *ἵνα περ τὸ βραχύτερον αὐτοῦ* et *ἵνα περ τὸ στενότερον αὐτοῦ* Ind. 3. 7, 3. 8, et quia Strabo latitudinis numero addidit *ἢ βραχύτερον* (p. 689.) et de longitudine, Megasthenem et Daimachum spectans, diserte dixit hoc: *οἱ καθ' οὓς μὲν τόπους δισημῶν εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ' οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων* (68—69.). Attamen dubitari nequit, quin minorem numerum Megasthenes, Daimachus maiorem rectum existimaverit: nam et Arriano maior non memoratu dignus est visus, et Strab. 690. aperte hoc dixit: *Μεγασθένους καὶ Διήμαχου μετρησάντων μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ δισημῶν τιθέασιν σταδίων τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον, Διήμαχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισμύριους κατ' ἐνός τοίπους*, quibus verbis ab hac sententia Megasthenem plane excludit. Et p. 72, ubi Daimachi XXX. mill. pass. memoravit, de Megasthene ne verbum quidem dixit. Neque minus de latitudine Indiae solam mensuram XVI. mill. stad. Megasthenes veram habuisse potest. Nam non solum Strabo (689.) et Arrianus (Ind. 3. 7.) maiorem Megasthenis numerum non commemorarunt, sed etiam Hipparchus apud Strab. 69., quo loco demonstravit Patroclum fide esse indi-

tamen numerus illi modo computandi satis accurate videtur respondero.

Altero quoque modo Indiae magnitudinem Megasthenes descripsit. Asiam enim ad Africum sitam in quatuor partes sibi dividit, ex quibus contendit eam, quae a mari ad Euphratem pateat, esse minimam, alias duas, quae terras inter Indum et Euphratem comprehendant, coniunctas vix pares esse Indiae²⁵⁾.

Postremo astronomice indicavit terrae situm et ambitum, apud Strabonem 76. memorans haecce: *ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεισθαι, καὶ τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν*²⁶⁾. Alterum fieri in extrema Indiae parte, quae meridiem versus sita est, alterum in omnibus regionibus ab tropico ad meridiem sitis, nemo est qui nesciat.

Inter eos locos, qui ex Megasthenis Indicis supersunt, ad topographiam et chorographiam non multi pertinent. Qui non solum ad eas regiones spectant, quas ipse peragravit Megasthenes, sed ad totum spatium ab Himâlaja

gnum, quia Indiae magnitudinem minorem quam Megasthenes indicaverit, solam mensuram XVI. mill. stad. tradidit, quo loco ut probaretur id, quod Hipparchus voluit, maximus numerus erat aptissimus. — Maiores ita ortos existimaverim numeros, ut ad occidentem Megasthenes annumeraverit Indiae Cabuliam et eam Arianae partem, quam Seleuco K'andraguptas ademit, ad septentriones finitimas gentes, v. c. Uttaracuros, quorum ipse alio loco mentionem fecit.

Id quod de latitudine Indiae Megasthenes dixit, per totam Graecorum geographiam perpetuum mansit, ita ut ne Ptolemaeus quidem, qui Indiam per XVI mill. DCCC. stad. extendi putat, aliquantum dissentiat. Sed longitudinis mensuram, quam indicavit, omnes reiecerunt, ne opinionem omnium veterum offenderent, qui zonam torridam putabant habitari non posse, aut Indiam ponerent (sicut Hipparchus) cum manifesto errore multo longius septentriones versus.

25) Arr. exp. Alex. V. 6. 2—3.

26) Cf. Diod. II. 35, Plin. h. n. VI. 22. 6. Ex scriptoribus Alexandri similia contenderant Nearchus et Onesicritus, et qui modum excessit, Baeto. (Strab. 77, Plin. l. l.) Cf. Lassen. institut. linguae praecriticae. Append. p. 2.

usque ad Taprobanen extentum; ad flumina Indica plerique.

Fluminum Indicorum magnitudo mature occidentales gentes in admirationem converterat. Quod de Indo Scylax et Hecataeus retulerunt, nescimus, Ctesias (Ind. 1.) latitudinem ei XL. et CC. stad. attribuit. Magnitudinis in hunc modum augendae imprimis haec causa fuisse videtur, quod Persis, qui Ctesiae erant auctores, Indiae flumina tanto maiora visa sunt, quanto minora et rariora Persica fuerunt. Mirabundi Macedones, quorum expeditio pluvio tempore est facta, contuebantur Indi magnitudinem et fluminum in Indum influentium, neque mirari possumus, quod perpetuam eam esse vel existimaverunt vel simulaverunt, et quod in describendo Gange etiam maiore omnem modum excesserunt²⁷⁾.

Falsam opinionem de hac re ne Megasthenes quidem Graecis sustulit, quum idem de pluvio tempore diceret. Itaque Indum retulit maiorem esse Nilo et Danubio et omnibus Asiae fluminibus, quae in mare mediterraneum influerent, solo Gange minorem²⁸⁾. Certa autem latitudinis mensura non iam exstat. Flumina, quae in Indum influerent, quindecim enumeravit (Arr. exp. Alex. V. 6. 11.), quae nomina apud Arrianum (Ind. 4. 8—12.) legimus omnia:

27) Error ille magnum habuisse eventum videtur. Alexandrum enim, quum a copiis ut rediret coactus esset, nemo ignorat, exercitum non in Persiam duxisse, sed mutato tantum itinere per immensum spatium meridiem versus: quod quam mirum sit, iam saepius VV. D.D. dixerunt, mirasque opiniones addiderunt ex. c. Flathius (Geschichte Macedoniens I. 382. seq.) Causam in illo errore invenisse mihi videor. Immensa, quae pluvio tempore fuit, latitudo fluminum, quae maior erat, quam ostiorum Nili et Danubii et ceterorum, quae antea viderant, fluminum, effecit, ut qui orientem versus noluerant longius procedere, ostium prope abesse opinati in meridiem non inviti proficiscerentur.

28) Arr. exp. Alex. V. 6. 10, Ind. 4. 13.

- I. Ἀχεσίνης. Ostium ἐν Μαλλοῖς.
 A. Ὑδραώτης. Ostium ἐν Καμβισθόλοις.
 1. Ὑφασις. Ostium ἐν Ἀστρόβαις (V.L. Ἀστρὺβαις).
 2. Σαράγγης ἐκ Κηρέων. (Sic prim. edd., cod. Flor.
 ἐκ Κηρέων, vulg. ἐκ Μηρέων).
 3. Νεῦδρος ἐξ Ἀττακηνῶν.
 B. Ὑδάσπης. Ostium ἐν Ὀξυδράκαις.
 Σίναρος. Ostium ἐν Ἀρίσπαις.
 C. Τούταπος, μέγας ποταμός.
 II. Κωφὴν. Ostium ἐν Πευκελαίτιδι (V.L. Πευκελαιήτιδι).
 A. Μαλάμαντος. (V.L. Μάλαντος).
 B. Γαῤῥόιας, (V.L. Γαροίας).
 C. Σόαστος.
 III. Πιάρενος. (V.L. Πάρενος).
 IV. Σάπαρος. } καθ' ὑπερθεὸν τουτέων.
 V. Σόανος (V.L. Σάαμος) ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων
 (VV. LL. τῆς Βησσαρέων, τῆς Σαβίσσα ῥέων), ἔρημος
 ἄλλου ποταμοῦ²⁹).

29) Inter haec flumina complura, quae sint et quo nomine sanscrito appellata, docte, ut solent, Schlegelius (Ind. Bibl. II. 295. seq.) et Lassenius (pentapot. Ind. 11. seq., Ind. Alterthumskunde I. 29. 44. seq.) explicaverunt. Ita constant haec nomina :

- Ἰνδός, *Sind'u.*
 Ὑδάσπης, *Vitastā.*
 Ἀχεσίνης, *K'andraḥ āgā.*
 Ὑδραώτης, *Jrāvatī.*
 Ὑφασις, *Vipāṣā.*
 Σόανος, *Suvana.*
 Σαράγγης, *Çâranga.*

Tamen, quod flumen appelletur Çâranga, est dubium. Lassenius simul has duas lectiones constituit:

ἐκ Κηρέων, sanscrite enim eadem gens nuncupatur *Cêcaja*. Cf. Lassen. pentap. 12.
 Σόανος ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων, sanscritum enim fluminis nomen est *Suvana*, populi *Ab'sâra*. Cf. Lassen. Ind. Alterth. I. 94. Lectio *Σαβίσσα ῥέων* ita est orta, ut ex voce τῆς littera *Σ* attracta sit.

Gangis magnitudinem, Herodoto et Ctesiae ignoti,

Praeterea eorundem fluminum apud Graecos afferuntur haec nomina:

Sindū vulgo pronunciatur Ἰνδός (Cf. Plin. VI. 23. 1.: Indus incolis Sindus appellatus), in peripl. mar. Erythr. Σίνθος. A Ptolemaeo unum ex ostiis Indi, a Cosma (p. 569. B. Gallend.) emporium appellatur Σίνθος. Idem nomen inesse videtur in voce σίνδων, et in nomine urbis Σινδόμυα s. Σινδονάμια. Strab. 701., Arr. exp. Alex. VI. 16. 5.

Vitastā, Ὑδάσπη; ap. Ptolem. Βιδάσπη;.

K'andrabāgā, Cantabra Plin. h. n. VI. 23. 1., Σανδαβάλα; Ptolem., Σανδαροφάγος Hesych. Hoc ominosum nomen (cf. ἀνδροφάγος, Ἄλε — ξανδροφάγος) Alexander in melius mutavit Ἀκισίνης.

Jrāvatī, Ὑάρωτι; Strab., Hyarotes Curt., Πούαδι; Ptol., vulgo Ὑδραώτης.

Vipāçā, Hypasis Plin. Curt., Ὑφασι; Arr. Diod. XVII. 93. Ὑπανι; Strab. Diod. II. 37., Dion. Perieg., qui scriptores nomen immutaverunt ad similitudinem Scythici Hypanis, ab Herodoti tempore noti, Βίπασι; s. Βίβασι; Ptolem. Cum manifesto errore Megasthenes dixit, Vipāçam in Irāvati effundī, quum influat in Çatadrum.

Inter Cabulliae fluvios *Cophenis* nomen hodiernum esse Cabulliae flumen, constat inter omnes. De variis nominis formis cf. Eustath. ad Dion. Perieg. 1140.

Malamantus, qui sit, adhuc ignotum est.

Soastum idem flumen esse Lassenius (zur Geschichte der Griech. und Indoscyth. Könige 144.) dixit atque quod Fa hian Sinen-sis nominavit *Su pho fa su tu* i. e. Çub'avastu, quod nunc vocatur Sewad. Etsi res ipsa non dubia est, tamen, quum Megasthenes et Ptolemaeus uno ore flumen appellaverint Σόαστος et Σούαστος, nomen sanscritum non çub'avastu esse potest, sed quod idem significat *suvastu*.

Garoeas, Alexandri historia notus, ab Arriano exp. Al. IV. 25. 10. nuncupatur Γουραϊός, corruptissime in itinerrario Alex. 106. Poturaeus, et apud Strabonem 697. et Ptolemaeum in hac regione urbs quaedam Γώρου; et Γωρία commemoratur. Nunc vocatur Pang'cora.

Sanscrita horum fluminum nomina nondum reperta sunt, quae nescio an insint in catalogo fluminum Mahābāratae VI. 333, ubi deinceps enumerantur *Suvāstu*, *Gāuri*, *Campakā*.

Πευκλάϊτι; sanscrite vocatur *Puścala*, *Puścalavati* cf. Lassen.

Macedones in maius extulerant³⁰). Quod flumen inter Euro-

Zeitschrift I. 224, III. 197.), apud Graecos variis nominibus, *Πευκελαῶτις χώρα* Arr. exp. Al. IV. 22. 9, πόλις *Πευκελαῶτις* Arr. exp. Al. IV. 28. 10, πόλις *Πευκέλα* Ind. I, et ex fonte eodem *Πευκολαῖτις πόλις* Strab. 698, Peucolaitis oppidum Plin. h. n. VI. 21. 7, Peucolaitae VI. 23. 8, ἄγρια φῦλα *Πευκαλέων* Dion. Perieg. 1143, *Ποκλαίς* Ptolem., *Προκλαίς* Arr. peripl. mar. Erythr. p. 21. Huds.

Tutapus, si respexeris ad verba *μύγας ποταμός*, quae addita sunt, vix aliud flumen esse videtur atque Çatadru: sed ignotum est nomen.

Reliqua nomina, *Saranges*, *Neudrus*, *Sinarus*, *Ptarenus*, *Sarparnus*, quum praeterea nusquam memorentur, non possunt nisi incertissime explicari.

Item gentium nomina h. l. enumerata, quibus sanscritis conveniant et ad quas gentes pertineant, ex parte tantum constat.

Κηκείς, *Cêcajae*. Lassen. pentap. 12. Zeitschr. III. 156.

³*Ἀβισσαράϊς*, *Abisârae*. Lassen. pentap. 18. Zeitschr. II. 50. Ritter.

Asien II. 1085. Praeterea nomen pronunciatur *Ἀβισσάρης* (*Ἀμβισσάρης*). Arr. et al., *Ἐμβίσσαρος* Diod. [XVII. 87, *Ἀποσισάρης* Aelian. h. a. XVI. 39, Tzetz. Chil. III. 941.

Μαλλοί, *Mâlavae*. Lassen. Zeitschr. III. 196. Accuratius nomen scribitur *Μαλοί* ap. Strab. 701, Steph. Byz. ed. Ald. et Xyland., Arr. Diod. ed Basil.

Ὀξύδρακαι = *Xudracae*. Lassen. Zeitschr. III. 199., *Ὀξύδρακαι* Arr. Strab. Paus. Steph. et al., *Ozydracae* L. Ampel., *Ἰδρακαι* Strab. 687. ex Megasthene, *Ἰδρακαι* Dionys. ap. Steph. Byz., *Συρακοῦσαι* Diod. XVII. 98, *Σκύδροι* (V. V. L. L. *Σκύδροι*, *Σκόδροι*, *Σκύδροι* Dion. Perieg. 1142, Sydraci Plin. h. n. XII. 12, Sygambri. Justin. VIII. 9. 3.

Assacенаe obscuri sunt, Assacanos autem s. Assacenos Alexandri tempore scimus inter Indum et Guraeum habitavisse. Arr. exp. Al. IV. 25. 7, Ind. 1, Strab. 698, Curt. VIII. 10. 22, Itiner. Alex. 106.

Cambistholorum nomen sanscritum nescio an sit *Capist'ala* i. e. similiarum regio, in quo nomine littera *M* ante litteram *B* eodem modo inserta sit, quo in nominibus *Παλιμφοδρα*, *Ἐμβίσσαρος*. Enumeratur *Capist'ala* inter Indicas terras Varâsanh. As. Res. VIII. 338. Mire Vilso (*Vi's'n'u-Purân*. 194.) Cambistholos eosdem esse suspicatus est atque Cambôg'as, a quibus quum nomine tum situ multum absunt.

Ceterum, quum tot flumina in Indum effundî ne Alexandri

paecos omnes primus et vidit et descripsit Megasthenes. V. Arr. Ind. 4. 2-7, Plin. h. n. VI. 22. 1, Strab. 702. Id quod antea Curtii auctor (VIII. 9.) retulerat, iam ab ortu eum eximium esse, repetit ille: sacrorum viatorum sine dubio haec erat observatio. Latitudinem minimam explere ait VIII. mill. pass. i. e. stadia LXVI., mediam C. stadia; multis locis stagnare flumen, ut ripa ulterior non possit conspici. Quae descriptio in universum excedit modum etiam pluvii temporis: quibusdam tamen locis convenire videtur. Minime altitudinem auxit, quam XX. orgyias efficere dicit, ubi Plinius negligenter, ut solet, ὀργυιά voce passus transtulit.

Flumina in Gangem influentia XIX. Megasthenes enumeraverat, quorum Arrianus l. l. haec nomina XVII. attulit:³¹⁾

quidem comites tradiderint, facile mireris, Plinium VI. 23. 1. etiam undeviginti cognovisse. Sed admirationem ipsa nomina tollunt: nam, quum inter cetera memoret *Cantabram*, *tres alios afferentem*, hoc K'andrabāgae nomen esse vides, quae tres fluvios etiam Megasthene auctore recipit. His fluviis duplicatis, certe fit, ut numerus undeviginti fluminum efficiatur.

Nomina Indica graece exprimendi tres distingui possunt modi et aetates. Nam qui ante Alexandrum scripserunt, nomina solent in Graecum vertere, qui sequuntur, ea reddere ad sonum, sed paullo licentius, et ubi fieri potuit, cum paronomasia quadam, ultimi, Ptolemaeus, auctor peripli maris Erythraei, Cosmas quam accuratissime ea ad sonum litteramque exprimere. Ita etiam in hac re parva aperte perspicitur, crescente scientia paulatim linguae sensum teneriorem apud Graecos interiisse.

30) Plut. Alex. 62, Diod. XVII. 93, Curt. IX. 2. Cf. Aelian. h. a. XII. 41.

31) Nomina multorum explicatio est difficillima, paucorum adhuc successit. Postquam Rennellius, Mannertus, Wilfordius in hac re explicanda industriam posuerant, iterum fuit Schlegelii et Lassenii, nomina, quantum fieri potuit, illustrare. Ita constant haec nomina:

Σῆνος, sanscr. *Ḫṣṇa*.

Ἐσσυροβόως, *Hiran'javāha* (i. e. χρυσοφόρος, aurifer), Ḫṣṇa'e cognomen.

Καΐνας, Caines.

Ἐρανοβοάας, Eraunoboas. } πάντες πλωτοί.

Κοσσόανος, Cosoagus. }

Σώνος, Sonus.

Σιττόκεσις, (V. L. Σιττόκασις). } καὶ οὗτοι πλωτοί.

Σολόματις.

Κονδοχάτης.

Κονδοχάτης, *Gand'acavati* (i. e. ξυκοκροίς), altera forma nominis *Gand'aci*.

Iomanes, Iamunā.

Κομμενάσης, Carmanāṣā ex sententia Rennelli et Lassenii (Ind. Alterthumskunde I. 130). Sed dubitationem dat id quod additur *μέγας ποταμός*.

Praeterea explicare possum, quo nomine ab Indis appellatur *Ὀξύμαγος*, ἐπὶ Παζάλαις καλουμένοις ξυμβάλλον τῷ Γάγγη. Iamdu enim constat inter omnes, eam gentem, quam Megasthenes appellavit *Παζάλαι*, Plinius h. n. VI. 22. 4. Passalae, Ptolemaeus *Πασσάλαι*, sanscrite nuncupatam esse *Pankāla*, et habitavisse circa *Caujacub'ām* in ea mesopotamia, quae *Iamunae* et *Gangi* interfacet. Hanc autem regionem vel potius vicinam perfluit *Ixumati* (i. e. arundine saccharifera abundans), ita nominata, quia regio, quae inter *Vipācam* et *Gangem* secundum *Himālam* extenditur, arundinis sacchariferae est uberrima, de qua re cf. Ritterum *Asien* II. 847. Memoratur *Ixumati Harivahṣ. 9507, 12029*, accuratius *Rāmāj. II. 68, 17*, quo loco nuntiorum iter describitur. Nuntii, *Gangem* *Hāstinapurae* transgressi, inde in terram *Pankālam* perveniunt: et per loca quaedam adhuc ignota, *Cullindam* urbem attingunt, et transgressi *Ixumatim* per mediam *Bāhicarum* terram ad *Sudāmanem* montem, deinde ad *Vipācam* perveniunt. Etsi *Cullindarum* gentem novimus inter fontes *Vipācae* et *Gangis* habitasse, (cf. Lassen. *Zeitschr.* II. 21. seq.) tamen cui urbi *Cullindae* nomen fuerit nescimus. Itaque etiam hoc relinquitur in dubio, quod flumen *Ixumati* appellatur: nam *Iamunam* id esse, vix audeo contendere. In nomine graeco litterae *Γ* et *Τ* videntur esse permutatae, ita ut legendum sit *Ὀξύματις*.

Cetera, quae de nominibus illis VV. DD. dixerunt, non excedunt opinionum auctoritatem. Inanem et memoratu non dignam aliam super aliam conjecturam protulit *Forbigerus* (*Alte Geographie* II. 1844). *Andomatim* (*Ἀνδώματις* ex *Μανδιαδινῶν*) *Lassenius* egregie explicavit ex terra *madj'andina* i. e. meridionali profluere, et sanscrite nuncupari *and'amati* (i. e. caecus), deinde idem flumen *Andamatim*

Σάμβρος.

Μάγων.

Ἀγόρασις (V. L. Ἀγύρασις).

ᾠμαλις.

Κομμινάσης (V. L. Κομμινάσης), μέγας ποταμός.

Κάκουθις.

Ἀνδώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ τοῦ Μανδιαδινῶν ἕκειον.

Ἄμυστις. Ostium παρὰ πόλιν Καταδούπηγ,

Ὀξύμαγις (Legendum videtur Ὀξύματις.) Ostium ἐπὶ

Παζάλαις (V. L. Πασάλαις) καλουμένοισι.

Ἐρέννεσις (V. L. Ἐρήέννεσις, Ἐρινέσης). Ostium ἐν Μά-
θαις, ἔθνει Ἰνδικῷ.

esse atque Tâmasam (i. e. obscurus) coniecit. Ind. Alterth. I. 130. *Cossoanum s. Cosoagum* esse *Cauçicim*, est coniectura Wilfordii et Schlegelii. As. Res. V. 272, Schlegel. Ind. Biblioth. II. 402. Non modo propius, sed etiam accuratissime nomini Cosoagus responderet sanscritum *côś'avâha* i. e. *θησαυροφόρος*, quod nomen idem significaret atque *hirañjavâha*, *çôñ'ae*que cognomen non minus aptum esset. Quam coniecturam nominis collocatio confirmat, quum vocem Cosoagus et Arrianus et Plinius inter nomina *çôñ'ae Σῶνος* et *Ἐρανοβοῶας* collocaverint. Minus autem eorum sententia potest probari, qui nomine *Cainas Cênâ* significari voluerunt. Primum enim, tametsi littera sanscrita *ê* ubique littera *η*, nusquam litteris *αι* graece redditur (cf. apud Megasthenem ipsum voces *Μηρός* et *Mêru*, *Σουρασῆλαι* et *Çûrasêna*), tamen Arrianus et Plinius uno ore *Cainas* nomen pronuntiant, deinde *Cênâ* in Iamunam non in Gangem influit, postremo Plinii descriptio, licet de multis rebus sit obscura, haud dubie ad alias regiones spectat inter septentriones et orientem sitas.

Vox *Ἐρέννεσις* cum nomine urbis clarissimae *Varânâsi* mire congruit, quod ex duorum fluminum nominibus compositum etiam in Indicis fluminum catalogis omnibus coniunctum legitur. Sed ne explicationi isti fides deesset, Matharum obscuritas esset illustranda, quorum nomen sanscritum esse *Mag'ada*, conieci potius quam probari potest. Neque minus est ignotum nomen *Καταδούπηγ*, cuius ultima pars ad similitudinem vocis sanscritae *dvîpa* i. e. insula) accedit.

ᾠμαλις convenit cum consueto fluminis nomine *Vimatâ*. Cf. Hariv. 9517.

His ex Plinio (h. n. VI. 22. 6.) addi potest duodevicesimus *Jomanes*, quod nomen apud Arrianum (Ind. 8. 5.) corrupte scribitur Ἰωβάρις.

Deinde etiam de *Çila*, fabuloso Indiae fluvio, dixit, per Silorum terram fluente; cuius aqua tam levis sit, ut nihil innatet, omnia mergantur³²).

Praeter haec alia multa fluminum nomina commemoraverat: LVIII. in universum praeter Gangem et Indum esse Indiae fluvios, navigabiles omnes³³).

Pauci praeterea loci traduntur, qui ad geographiam spectant. Praeter fabulosas gentes in extremis septentrionibus memoratur

Καύκασος (Himálaja) et *Μηρός (Méru)*. Diod. II. 38. *Δέρδαι (Darada)*, qui aurum formicis eriperent. Strab. 706.; in media India

Πράσιτοι (Prák'ja), quorum caput *Παλίβοθρα (Pát'ali-putra)* accurate describit apud Strab. 702. Arr. Ind. 10. 3—4.

Σουρασῆναι (Çiraséna), circa Iamunam habitantes, Dionysi cultores, eorumque oppida

Μέθορα (Mat'urá) et *Carisobora* (VV. LL. *Cyrisoborca*, *Chrysobora*, *Κλεισόβορα*; quod sanscrite

32) Arr. Ind. 6. 2—3., Strab. 703., Diod. II. 37., et ex hoc anonymus, quem Ruhnkenius ad Callimach. fragm. p. 448. iam laudavit, et culus narratio nunc legitur apud Boisson. Anecd. gr. I. 419. Nomen apud Diodorum scribitur Σίλας, apud Strabonem Σίλας, optime in epitome Strab. et in anecd. graec. Σίλας. Ctesiae locos collegit Bähr. 369. Hanc quoque fabulam Lassenius (Zeitschrift II. 63.) litteris Indicis illustravit: Indi septentriones versus Çilam flumen esse putant, in quo immersa in lapides omnia vertantur: qua re sane efficitur, ut omnia mergantur, neque quidquam innatet (cf. Maháb. II. 1858.). *Çilá* idem valet atque lapis (cf. annot. 52.).

33) Arr. Ind. 5. 2. — Plinius h. n. VI. 21. 5. hoc refert: *Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta annes eius prodidit, gentes duodevigiinti centumque*. Cf. Megasthen. apud Arr. Ind. 7. 1. Non magni igitur Senecae librum aestimare possumus, qui tantas partes ex Megasthene descriperit.

nominari *Cris'n'apura* i. e. *Cris'u'ae* oppidum coniecit *Bohlen*. Das alte Indien I. 233.) Arr. Ind. 8. 5, Plin. h. n. VI. 22. 6.

*Pandaeam*³⁴⁾ deinde terram novit Arr. Ind. 8. 7; Plin. h. n. VI. 23. 6., et in ultimis finibus Indiae *Taprobanen* (*Támrarn'i*), *flumine divisam, incolas Palaeogonos*³⁵⁾ *vocari, auri margaritarumque fertiliores quam Indos*. Plin. h. n. VI. 24. 1.

Gentes Indiam continere in universum centum duodeviginti *Megasthenes* dixerat (Arr. Ind. 7. 1.)³³⁾, urbium tantam multitudinem, ut enumerari non possent (Arr. Ind. 10. 2.), multos magnosque montes, multas amplasque planities (Diod. II. 35.). Si reputaveris, *Diodorum* iisdem vagis verbis locutum esse de fluminibus (II. 37.: *ἔχει καὶ*

34) Gens nominatur *Pandae* apud Plin. h. n. VI. 23. 6, Solin. 52, Dionys. ap. Steph. Byz. s. v., terra *Πανδαίη* a *Megasthene* apud Arr. Ind. 8. 7, 9. 3. et a *Polyaeno* I. 3. 4. Utram gentem hac voce significet, *Pánd'jas* in australi Indiae parte habitantes et in carminibus epicis iam commemoratos (ex. c. *Mahāb. V. 578, II, 1121.*) aut *Pánd'apas* epicis carminibus illustratos, certo constitui non potest: illam coniectaram nomen *Πανδαίη* Indico nomini *Pánd'ja* accuratissime conveniens, et margaritarum mentio, et maturae pubertatis feminarum descriptio, hanc aliae narrationis partes ita iuvant, ut *Lassenius* hanc malit. *Zeitschr. V. 252.*

35) *Palaeogonorum* nomen in hunc modum explicare studuit *Lassenius* (dissert. de insula *Taprob.* p. 9.): *Dicamus, notam fuisse Megastheni fabulam Indorum, qua primi insulae incolae Rôxasae s. Gigantes progenitorum mundi filii fuisse traduntur. Hos minime inepte Palaeogonorum appellatione significare poterat.* Contra hanc sententiam dicere liceat, *Megasthenem* hac voce tam insolita et ab usu quotidiani sermonis tam remota gentis ipsum nomen iudicare voluisse, non describere gentem, deinde *Megasthenem* solere nomina non vertere, sed ad sonum et cum paronomasia quadam reddere, postremo, *Taprobanes* et urbis principis nomen *Παλαισιμόνδου* brevi post inveniri voci *Παλαιόγονοι* simillimum. Itaque, quum *Lassenius* capitis nomen *Παλαισιμόνδου* sanscrite vocari *pâli-simânta* (i. e. doctrinae sacrae caput) egregie exposuerit, *Palaeogonorum* nomen ex voce sanscrita *pâli-ganâs* (i. e. doctrinae sacrae homines) explicare maluerim.

ποταμοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους πλοιοῦς), quae tamen singula Megasthenem vides persecutum, et Plinii si addideris hanc sententiam: *Megasthenes et Dionysius - - vires quoque gentium prodidere* VI. 21. 3., de hac re ampla Indicon pars perditā videtur.

Maiorem Indiae partem campestrē esse, Megasthenes deinde refert (Arr. exp. Alex. V. 6. 5.), non recte quidem, sed quantum ipse vidit iudicans. Binas per annum esse aestates messesque binas: hibernae sementis fructus esse varias frumenti species (quarum ab Eratosthene dinumerantur *πυροί, κριθαί, ὄσπρια καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδάδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἀπειροὶ*), vernae sationis oryzam, bosmorum, sesamum, milium (, linum). Diod. II. 36., Strab. 693. cf. Eratosth. ap. Strab. 690. Diodorus ea, quae de plantis Indicis dixit, brevius ex illo et ita exscripsit, ut a singulis abstineret, alii scriptores Megasthenis locos afferunt de his plantis arboribusque:

de ebēno, Strab. 703.

de palma, cuius nomen sanscritum *tala* (τάλα) commemorat, Arr. Ind. 7. 3.

de ingenti arundine Indica. Strab. 710—711.

et quae Dionysi expeditionis esse documenta et reliquias credit

de vite agresti, de hedera, de lauro, de myrto, de buxo Strab. 711. (687—688., Arr. Ind. 5. 9.),

de arboribus marinis. Antigon. Caryst. 147. (Plin. h. n. VI. 24. 6.) cf. Foe-koue-ki p. 90.

Ex bestiis Indicis descripsit

tigrem Bengalicum (Strab. 703.), quem inter omnes Graecos primus vidit; deinde in quadam parte accuratius Aristotele vel hodiernis zoologis elephantum, cuius venatum copiosius exposuit, Strab.

704—705., Arr. Ind. 13. 14., Diod. II. 42.

varias simiarum species, Strab. 703. 710., Aelian. h. a. XVII. 39.

canes Indicos, Strab. 703.

antilopas (ἵππους μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

coucham margaritiferam ³⁶), eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολλὸς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσὸς, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ κασσίτερος καὶ τᾶλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβανόχρους, γλυκνιτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri ³⁷) (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipse Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδῖμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἶη γράφειν,

36) H. l. etiam hoc legitur: μαργαρίτην -- οὕτω τῇ Ἰνδῶν γλῶσση καλεόμενον. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἔξαιρῶντες ὁσὰ λευκὰ προσαγορεύουσι μαργαρίτας. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita *mang'ara* (i. e. margarita) ducendum sit. Cf. Pott: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem *hiran'javâha* (i. e. aurifer), Ὠδ'ναε cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transeursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive praë ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphyr. abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur *μῆνη*, apud Arrianum *γεγεαλ*, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pát'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

- I. Φιλόσοφοι. Strab. Diod. Σοφισταί. Arr.
- II. Γεωργοί. Strab. Arr. Diod.
- III. Ποιμένες καὶ θηρενταί. Strab. Βουκόλοι καὶ ποιμένες καὶ καθόλου πάντες οἱ νομέες. Diod. Ποιμένες τε καὶ βουκόλοι. Arr.
- IV. Οἱ ἐργαζόμενοι τὰς τέχνας καὶ οἱ καπηλικοὶ καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία. Strab. Τεχνίται. Diod. Τὸ δημιουργικὸν τε καὶ καπηλικὸν γένος. Arr.
- V. Πολεμισταί Strab. Arr. Τὸ στρατιωτικὸν μέρος. Diod.
- VI. Ἐφοροί. Strab. Diod. Ἐπίσκοποι Arr.
- VII. Οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως. Strab. Τὸ μέρος τὸ βουλευτῶν καὶ συνεδρεῶν τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις. Diod. Οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ. Arr.

Ex eo, quod in hac parte Strabo, Diodorus et Arrianus ad verbum fere inter se consentiunt, Megasthenis narrationem satis integram superesse videmus.

tribus ad Indicas quatuor revocare, facillimum est. Ita enim cum alteris alterae congruunt:

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris praesunt. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco: *Μόνον σφίσι ἀνέιται, σοφιστὴν ἐκ παντός γένος γενέσθαι.* Ind. 12. 9. cf. Strab. 713.

*Alter*a tribus Vâicjarum partem agrum colentem, *tertia* impuros quosdam continet. Man. X. 48—49.

Quarta homines duarum tribuum comprehendit, et Vâicjas (φόρον τελούντας) et Çûdras (ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντας).

Quinta tribus cum Indica altera convenit.

In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtae sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere iubet (cf. Man. VII. 154. et Cullucab'at'ae commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos emittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt haec Strabonis verba: *καθίστανται δ' οἱ ἄριστοι καὶ πιστότατοι.*

Septimam tribum Brahmanae ei efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit.

Deinde quomodo regnum Præk'jarum administraretur, longe et diligenter exposuit. Cf. Strab. 707—709. Neque ceterarum gentium res publicas eum neglexisse, Plinius est auctor, affirmans: *Megasthenes et Dionysius - - vires quoque gentium prodidere.* h. n. VI. 21. 3. Sed Graecis geographis istae res tam remotae et ab usu communi tam alienae videbantur, ut hanc partem integram relinquerent. Quo factum est, ut duntaxat unus locus de hac re supersit, quem Arrianus attulit Ind. 8. 7. cf. Plin. h. n. VI. 23. 6. Pandarum ibi copiae enumerantur. Plinius autem plurima, quae huiusmodi narravit, Megastheni videtur debere.

De Indicis deis nemo ante Alexandrum dixit. Macedones quum in Indiam profecti essent, quo modo ubique Graeci solent, Indicos deos eosdem esse atque Graecos existimabant. Çivae cultu effrenato et quasi bacchico, et levi quadam similitudine rerum, quae utrique deo erant attributae, et nominum, quae ad mythicam deorum fictionem pertinebant, movebantur, ut Çivam non alium atque Dionysum esse arbitrarentur. Neque, postquam Euripides Dionysum orientem peragrasse confinxerat, quidquam tam facile erat, quam deum luxuriantis fecunditatis etiam in Indiam uberrimam profectum opinari. Quam ut firmarent opinionem, nominum levi et fortuita convenientia utebantur. Ita *Méru* mons vestigium videbatur dei *ἐκ Διὸς μηῆ-ρον* parti, ita *Xudracas* Dionysi prolem putabant, quia vitem ibi nasci, regesque sumptuosas pompas instituere videbant⁴⁰⁾. Neque minus leviter *Çris'n'am*, alterum deum, quem cultum videbant, *Herculem* esse interpretabantur, et ubicunque sicut apud *Çibas*⁴¹⁾ vel pelles ferinas vel clavas vel similia conspiciebant, *Herculem* aliquando moratum esse opinabantur.

Sunt qui dicant, fabulae auctores praeter ipsum Alexandrum eos fuisse, qui Alexandro proximi fuerint. At in hac re non sola originem eam habere, sed maxime in in-

40) Strab. 687. 701.

41) Strab. 688.

dole illius aetatis pronae ad superbas opiniones, ex eo apparet, quod omnes sine ulla dubitatione fidem ei habuerunt. Neque Megasthenes aliter de hac re iudicavit, quod vituperare est ut probrum ei obiicere, quod illa aetate vixerit. Primus narravit tantum, ut dubitare non amplius possimus, quibus deis Dionysi nomen et Herculis Graeci attribuerint. Quam partem servaverunt Strabo 711, 687, Arrianus Ind. 7—9, Diodorus II. 38—39⁴²).

Evidentissime *Cris'n'am* describit Herculis nomine, quem, cui responderet, ex Alexandri scriptoribus vix certo poteras definire. Eum coli ait ab incolis planitiei, Pât'aliputrae etiam ut urbis conditorem, maxime *Methorae et Carisoborae* (Plin. h. n. VI. 22. 6, Arr. Ind. 8. 5.), in oppidis Çûrasênarum ad Jamunam sitis: re vera, ut inter omnes constat, Indi adhuc *Mat'urae* Cris'n'am natum esse credunt, et hodie quoque urbem ei sacram habent, altera autem urbs *Carisobora* ex ipso Cris'n'ae nomine nuncupata videtur (*Cris'n'a-pura*). Megasthenes, dum γηγενέα illum appellat, ex parte quidem iam reliquit Macedonum opinionem, sed in reliquam descriptionis partem Herculis Graeci respectus vim magnam habuit⁴³).

42) Diodori enarratio, si cum Strabone et Arriano eam contuleris, in hac parte non tanto est brevior, quanto solet: ipse Diodorus tamen sese in breve Megasthenis relationem coegisse, his verbis indicare videtur: *μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ ὧν καθήκον ἂν εἴη συντόμῳ διελεῖν*. Sed concilicere licet, Diodorum etiam quo alio loco (III. 63.) Dionysum Indicum describit, secutum esse Megasthenem.

Totum illum locum, quo Megasthenes de deis Indicis, de Brahmanis et Sarmanis dixit (ap. Strab. p. 711—714.), deinde alterum, qui legitur apud Strabonem p. 710., ad Onesicritum fortasse referendum esse contendit *Geierus* p. 379., qui neque accurate, neque aliqua imbutus rerum Persicarum et Indicarum cognitione, „Alexandri M. historiarum scriptores aetate suppres“ nuper edidit. Quam opinionem vix concepisset ille, si paulo diligentius inspexisset Strabonem et Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Syll.

43) Aliquam partem narrationis docte explicavit *Lassenius*: *Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes*. V. 252.

Alterum deum, quem Dionysum Graeci vocant, eundem atque *Çiram* esse, ex descriptione comitum Alexandri iam satis apparet: eum Megasthenes magis quam Cris'n'ā ad similitudinem Graeci dei descripsit. Repetit easdem causas, quas illi enumeraverant, ut hunc deum eundem esse atque Dionysum demonstrarent: Indicum enim deum ait ad Mērum pertinere, coli magnificis pompis et more quasi bacchico, et auctorem fuisse non modo vitis frumentique sed etiam vitae eruditae. Cur autem Dionysum ab occidente venisse eodemque decessisse crediderit, nondum est explicatum.

Eo, quod de Cris'n'a et Çiva dixit, quum deorum istorum cultum antiquissimum esse satis constet, nullo modo explevit nostram Indiae antiquae scientiam. Maius erat et gravius, de Buddhaicis dicere. Neque Alexandri comites alteram praeter Brahmanicam in India esse rerum divinarum doctrinam intellexerant, neque qui hos antecesserant. Megasthenes refert, in India esse δύο γένη φιλοσόφων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ Σαρμᾶνας Strab. 712⁴⁴). Hoc igitur est quaestionis caput, Sarmanae qui sint. Quos alii Buddhaicos esse dixerunt, negaverunt alii, utriusque causis non levibus usi. Attamen eorum sententia propius videtur ad veritatem accedere, qui esse eos Bud-

44) Eundem locum Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 131. Sylb. tradidit, quem Megasthene auctore usum esse, ex locis in hunc modum compositis facile intelligitur:

Strab. 712—713.

Clem. Alex. Strom. I. 131.

Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων,

δύο γένη φάσκων,
ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,
τοὺς δὲ Σαρμᾶνας.

Τοὺς δὲ Σαρμᾶνας,
τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους ὕλοβί-
ους ὀνομάζεσθαι

Προτίησαν τῆς φιλοσοφίας - Ἰν-
δῶν τε οἱ γυμνοσοφισταί, ἄλλοι
τε φιλόσοφοι βάρβαροι·

διττὸν δὲ τούτων τὸ γένος,
οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν,
οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι·
καὶ τῶν Σαρμανῶν

οἱ ὕλοβιοι προσαγορευόμενοι

dhaicos contendunt, ut inter Graecos primum memorasse Buddhaicos Megasthenem existimare malim⁴⁵).

Et doctrinam Brahmanarum exquirere Megasthenes studuit, et quamquam non satis succedere hoc potuit, tamen plura de hac re acute observavit. Exempli causa ne hoc quidem eum fugit, quod Brahmanae rerum principia quique agnoscunt, ex quibus omnia constant: addunt enim quintum quoddam, quod *âcâçam* i. e. aethera appellant Tota, quae huc pertinet, narratio legitur apud Strab. 712—

ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις

οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν, οὔτε στέγας
ἔχουσιν·

ἀπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων ἔσ-
θῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δει-
δρῶν,

δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοιῶς,

ἀφροδισίαν χωρῆς

καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται,

καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν·

καὶ οἴνου

οὐ γάμον οὐ παιδοποιῶν ἴσασιν

(ὡσπερ οἱ νῦν Ἐγκρατητα κα-
λούμενοι).

Deinde dissentiunt:

τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνέεται, δι' ἀγ-
γίλων πυρθανομένοις περὶ τῶν
αἰτίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπέυ-
ουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.

ἐπὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα
πειθόμενοι παραγγέλλασιν, ὃν δι'
ὑπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεῶν
τετιμῆκασιν.

Porro quum nomen *Σαρμᾶναι*, quod Clemens tradit, sanscritae vocī *çramanâ* (i. e. *asceta*) ad litteram respondeat, falsa esse vides nomina *Γαρμᾶναι* et *Γερμᾶναι*, quae in codicibus Strabonis omnibus leguntur. *Lassenius*, rescribendum esse apud Strabonem *Sarmanas* quamquam non dubitat, tamen mirum esse arbitratur, in omnes libros corruptam istam scripturam irrepsisse. Rhein. Mus. 1833. p. 180. Quod mirum vix esse videtur, quum litterae ΣΑ arcte conscriptae a forma syllabae ΓΑ non multum absint, et quum ex uno Strabonis codice omnes descripti sint. Sicut Strabonis vox *Γαρμᾶναι*, ita etiam Clementis vox inanis Ἀλλόβιοι ex Strabone et ex sanscrita voce *vanaprastîa* (i. e. ὑλόβιος) in nomen Ἰλόβιοι immutanda est. Idem inest verbum in nomine *Ζαρμανοχῆγας* (i. e. çramanâkârja), quod apud Strabonem 719. 720. invenitur.

45) Diligenter alteram sententiam *Bohtenius*, *Lassenius* alteram cum

713, 718, Arr. exp. Alex. VII. 2. 5—9, quibuscum cf. Pseudo-Orig. philosoph. 905—906 Delar., Pallad. de Brachm.

ea, qua solet, doctrina et omnium rerum circumspectione defendit *Bohlen*. de buddhaismi origine et aetate definiendis, *Lassen*. de nomiibus, quibus a veteribus appellantur Indorum philosophi. Rhein. Mus. 1833. p. 171—190.). *Bohlenius*, ut *Sarmanarum* nomine *Buddhaicos* significari ostendat, primo nominis argumento utitur: *Sarmanarum* enim nomen respondere dicit tum sanscritae voci *çraman'a*, qua *Buddhaici* appellantur, tum nomini *Σαμαναῖοι*, quo verbo ex *Palica* voce *sammana* (i. e. *çraman'a*) formato quin *Graeci* *Buddhaicos* significaverint, nihil dubitationis habet. Contra dixit *Lassenius*, *çraman'a* non modo *Buddhaicis*, sed saepissime etiam *Brahmanis* attribui. Sed ipse nunc cum ea, qua est, humanitate mecum communicavit V. D., vocem *çraman'a* perpetuum *Buddhaicorum* ascetarum nomen, *Brahmanicorum* rarius esse. Itaque hoc *Bohlenii* argumentum, etsi ad expediendam rem non sufficit, tamen non infirmum manet.

Addidit deinde *Lassenius* hanc sententiam: *Si usum utriusque vocabuli apud veteres respexeris, invenies nullo prorsus loco unum pro altero poni aut invicem permutari: cuius constantiae certa quaedam causa esse debet.* Quod argumentum haud scio an aliquantum firmitatis habeat. *Sarmanae* enim bis tantum, *Samanaei*, nisi fallor, quinque a *Graecis Romanisque* scriptoribus omnibus memorantur. (*Bardesan*. ap. *Porphyr.* abstin. IV. 17, *Clem. Alex. Strom.* I. 305, *Origen*. contra *Celsum* I. ed. *Delarue*. Paris. 1733. T. I. p. 343, *Alexander Polyhist.* ap. *Cyrrill*. contra *Julian*. IV. p. 133. E. ed. Paris. 1638. *Hieronym.* ad *Jovinian*. II. ed. Paris. 1706. T. II. P. 2. p. 206.) Qui numeri, si scriptorum fontes exquisiveris, ad tres rediguntur, ita ut *Sarmanas* solus *Megasthenes*, *Samanaeos* *Alexander Polyhistor* et *Bardesanes* memoraverit. Quid igitur in eo est mirum, quod *Megasthenes*, si *Buddhaicos* significare voluerit, sanscrita voce *çraman'a* usus est, postea vero *Bardesanes* et *Alexander Polyhistor* *palica* voce *sammana*, quae cum lingua *palica* postea in usum venerat? Quid mirum in eo, quod scriptores, qui illis auctoribus usi *Sarmanas* vel *Samanaeos* memorant, nomina non permutaverunt? Quod si fecissent, quum in re tam longinqua et incognita non nisi ad verbum illos excribere possent, magis mirum videri poterat.

Alterum *Bohlenius* argumentum attulit convenientiam morum,

p. 14. seq. Philostr. Apoll. III. 34., pars quaedam leviōris momenti apud Clem. Alex. Strom. I. p. 132, Euseb. prae-

qui in Sarmanis et Samanaeis simillime describantur. Lassenius contra, hoc exemplum impugnans, docte exposuit, multum interesse inter Sarmanarum vitam et Samanaeorum, qualis utraque a veteribus describatur, easque res, quae utrisque communes memorentur, communes esse omnium sectarum Indicarum ascetis. Quod argumentum, etsi gravissimum est, non ita solvit quaestionem, ut de hac re dubitari non amplius possit. Nam haud omittendum est, neque Sarmanarum descriptionem neque Samanaeorum integram superesse, totasque igitur, quarum singulae partes nunc inter se discrepare videntur, facillime potuisse consentire.

Contendit deinde Lassenius, satis apparere ex his verbis, quae apud Clementem l. l. adduntur: *εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττια πειθόμενοι παραγγέλμασιν* etc., Sarmanas alios esse atque Samanaeos s. Buddhaicos. Lassenius igitur sicut Colebrookius As. Res. IX. 299, in hunc modum locum laudatum interpretatus est: Sunt qui inter Indos Budd'ae praecepta sequuntur s. nonnulli inter Indos — sequuntur. Neque negari potest, verba *εἰσὶν οἱ πειθόμενοι* ita posse explicari, ut eam, quam Lassenius vult, sententiam habeant, quamvis vocem *καί* additam, et voces *εἰσὶν οἱ* non seiunctas ex usu Graeci sermonis expectes. Sed etiamsi haec omiseris, ad demonstrandum nihil omnino ille locus valet, quem non minus licet in hanc sententiam interpretari: Sunt vero (scil. Sarmanae, de quibus modo dixit,) ii, qui Budd'ae praecepta sequuntur. Quemadmodum si istum locum explicaveris, contrarium ex eo apparere vides, quam quod Lassenius dixit, et ostendi, Buddhaicos esse Sarmanas. Vix autem ullus Clementem ex sua ipsius scientia verba ista addidisse suspicabitur.

Si breviter totam quaestionem complectimur, omissis illis, quae, quum dubia et ambigua sint, neutri parti certa argumenta esse possunt, una utriusque opinioni restat causa: alteram enim nomen, descriptio alteram magis adiuvat. Quod quum ita sit, eam sententiam superiorem facile existimaveris, quae totius descriptionis, quam quae solius nominis argumento utitur. Sed ei iudicio, quod defendit Bohlenius, aliquantum ponderis affert, quod tam definite Brahmanis Megasthenes Sarmanas opposuit. Nam mirum sane fuerit, Brahmanis tam distincte eos opponere, qui ipsi Brahmanae erant. Et omnino, quum constet, Megasthenis tempore existisse in India Buddhaicorum sectam a Brahmanis dissidentem, deinde quum animadverterit ille dissidium, quod inter Brahmanas

par. ev. IX. 6. (p. 410. D. E. ed. Colon. 1688.), Cyrill.

alteramque sectam fuerit, postremo, quum hanc alteram eodem appellaverit nomine, quo solent Buddhæici vocari, vix ullum verisimilius videtur quam eosdem esse Buddhæicos Sarmanasque.

Sed accedit alia causa et gravior. Nam non solum eodem modo et pæne iisdem verbis etiam Samanaeos veteres scriptores opponere Brahmanis solent, sed etiam ei loci, quibus Bardesanes Samanaeos s. Buddhæicos describit, cum Megasthene mire congruunt. Nec tamen affirmaverim, Bardesanem in hac re Megasthenis solum vestigia secutum esse, neque quidquam addidisse de suo, sed hoc certe ausim contendere, Bardesanem in Samanaeis describendis Megasthenem respexisse. et in quadam parte esse secutum.

Quod ut appareat, Bardesanis et Megasthenis hos locos componam: Bardesan. ap. Hieron. ad Jovin. Megasth. ap. Strab. (et ap Clem. (et ap. Porphy.) Alex.)

Bardesanes, vix Babylonius, "Ἀλλήν δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων,

in duo dogmata apud Indos δύο γένη φάσκων,

Gymnosophistas dividit Ἴὼν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,

quorum alterum appellat τοὺς δὲ Σαρμάνους,

Bragmanas, — — — — —
alterum Samanaeos; — — — — —
qui tantæ continentiae sint, (καὶ ἀκρόδρα σιτοῦνται Clem. Al.)

ut vel pomis arborum iuxta — — — — —
Gangem fluvium — — — — —
vel oryzo vel farinae atantur ὀρύζῃ καὶ ἀλφίτοις τρεφομένους·

cibo; — — — — —
et quum rex ad eos venerit, τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγέ-
adorare illos solitus sit, λων πυνθανομένοις περὶ τῶν αἰ-
pacemque suae provinciae in il- τίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπεύουσι
lorum precibus arbitrari sitam. καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.

Plenius hanc partem Porphyrius tradidit:
ἀγύναοι δ' εἰσὶ πάντες (οὐ γάμον οὐδὲ παιδοποιεῖν ἴσασιν. Clem.)

καὶ ἀκτῆμονες καὶ τοσοῦτον αὐτῶν
τε καὶ τῶν Βραχμάνων·
σέβας ἔχουσι οἱ ἄλλοι, ὥστε καὶ τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι etc.
τὸν βασιλέα ἀφικνεῖσθαι παρ' αὐ-
τοῦς, καὶ ἰκετεύειν εὐζασθαί τι, καὶ
δηθῆναι ὑπὲρ τῶν καταλαμβανόντων
τὴν χώραν. ἢ συμβουλευ-
σαι τὸ πρακτικόν.

contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)⁴⁶⁾

Postremo antiqua gentis Indicae tempora percontatus, de historia Indorum, iterum solus ex Graecis omnibus, quaedam enarravit⁴⁷⁾: quae quod non magni momenti sunt, ex natura historiae Indiae magis, quam ex Megasthenis studio pendet. Eos locos, qui huc pertinent, tradiderunt Diodorus II. 38—39, Arrianus Ind. 8. 1—3, 9. 9, quibuscum cf. Plin. VI. 21. 5, Strab. 686—687, Arr. Ind. 5. 4—7, 9. 10—12; exiguam quandam narrationis partem (de Nabucodrosoro) memoriae prodiderunt Iosephus ant. Iud. X. 11. 1 p. 538. Haverc., contra Apion. I. 20. T. II. p. 451. Haverc., Zonaras ed Basil. 1557. T. I. p. 87; Euseb. praep. ev. IX. 41. p. 456. D. ed. Colon., Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn⁴⁸⁾.

Ex hac convenientia narrationum hoc certe licet concludere, Bardesanem respexisse Megasthenem, et eosdem Sarmanas a Megasthene descriptos Samanaeosque existimasse. Quam sententiam non poterat habere, si Sarmanas non tales Megasthenes descripsisset, quales Samanaeos esse Bardesanes compererat.

- 46) Cyrillus I. I., quamquam Clementem sequitur, Megasthenis narrationem perperam attribuit Aristobulo peripatetico, quem Clemens modo laudaverat.
- 47) Cf. *Lassen. Zeitschr. f. d. Kunde d. Morgenlands. V. 232—259. Bensley ibid. p. 218—231.*
- 48) Etsi ex his, quae exposuimus, apparet, aut attingi aut pertractari iam in reliquiis Indicon omnes res gravioris momenti, tamen scientia Indiae antiquae commemoratas litteras Indicas desiderat. Neque quidquam de hac re Alexandri comites retulisse videmus. Variis Megasthenes opinionibus ansam dedit hac sententia (Strab. 709.): *Γενομένους δ' οὖν ἐν τῇ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης -- μηδεμίαν ἡμίραν ἰδεῖν ἀγγελγμένα κλίματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄζια, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χρωμένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναί αὐτοῦς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι· εὐ περὶ τῶν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν. Inconsideratius tamen foret ex mea quidem opinione, quam prudentius, contendere, apud Indos optimis artibus ornatos et in*

Ne cum dubiis certa confunderentur, intra certos fines explicationem nostram continuimus, ita ut de iis solum reliquiis disputaremus, quae Megastheni certo poterant attribui. Nunc, ne incerta fragmenta omnia omittantur, de eo liceat addere pauca, quod et maximum est et gravissimum.

Agitur autem catalogus gentium, quem descriptioni Indiae intexit Plinius h. n. VI. 21. 9—23. 11. Qui Pli-

tantum eruditionis gradum |progressos scripturam aut inusitatum aut tam raram fuisse, ut eius usum peregrinator non animadvertere et negare potuerit: hoc esset, propter hunc locum sanam rationem praetermittere. Neque qui non ignorat antiquitatem Indicam, quin per errorem dixerit ille, apud Indos scriptas leges non valere, facile dubitabit. Cuius erroris causa potest duplex fuisse: nam non modo adhuc peregrinatori aegre obvenit occasio scriptas leges videndi, quum Brahmanae in memoria habeant legum codicem neque in iudicium apportent, sed etiam Indi cum manifesta quadam causa legem appellant *smriti* (i. e. *μνήμη*, memoria), itaque qui huius rei ignarus erat, necessario in hunc modum ratiocinatus est, scriptas non exstare leges, ubi iudicentur ex memoria omnia. Itaque etiam Nearchus ap. Strab. 716. contendit, *τούς νόμους ἀγράφους εἶναι*, et quod est gravius, septem sacculis postea *Fa hian* à Sinensis quidam peregrinator refert in media India neque censum in usu esse neque leges. *Foe-koue-ki*. p. 99. Quod alterum contendit Megasthenes, *οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτούς*, expliat. si cogitaveris, quemadmodum haec cum illa sententia cohaereat. Ex eo enim, quod antea dixit, *ἀγράφοι καὶ ταῦτα νόμοις χρημιένοις*, et ex eo, quod tanquam contrarium addidit: *ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἕκαστα διοικεῖσθαι ἐν πράττειν δ' ὁμοῦ διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν*, quid sibi velit haec sententia, *οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτούς*, plane intelligitur. Hoc enim Megasthenem voluisse apparet, in iudicio non adhiberi *γράμματα*, i. e. scriptas leges, libellos accusationis, tabulas. Vulgari in usu scriptionem fuisse, Nearchus iam indicit ap. Strab. 717, Curtius VIII. 9, et ipse Megasthenes ap. Strab. 708. hac narratione: *οἱ ἀγορανόμοι -- ὁδοποιοῦσι, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέντι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας*.

Ipse nimirum Strabo perperam opinatus esse videtur, Megasthenem negavisse litterarum usum, quum p. 717. dicat: *τῶν ἄλλων γράμμασιν αὐτούς μὴ χρῆσθαι φασμένον*. sed quum Megasthenis sententia plena atque integra supersit, nostrum in hac re licet sequi arbitrium.

nium, quae de India neque plene neque accurate dixit, opera multa ex multis libris conquisivisse intellexerit, non amplius dubitabit, quin catalogum, de quo agitur, non ex sua ipsius scientia, sed ex aliis libris conscripserit. Nam si libris in hoc conscribendo non usus esset, quos habere alios potuisset auctores atque nautas? Et quomodo fieri poterat, ut nautae interioris Indiae gentes enumerare possent, imo etiam exercituum numeros indicare? Deinde etiam Taprobanes descriptio est documento, quo alio modo Plinius soleat scribere, ubi suum possit addere. Postremo huiusmodi catalogum si universum spectas non ex pluribus potuisse conquiri et corradi, sed unius tantum auctoris esse, facile intelligis, si memor fueris, obscure Romanis Indiam fuisse cognitam, et deesse in catalogis locos, quorum aliis alii possint adiungi.

Sed inspiciamus ea, quae de sedibus Indicarum gentium dixit. Quae si contuleris cum iis, quae praeterea scimus de historia Indica, demonstrari existimaveris, quo tempore catalogus conscriptus sit. Sed tali modo abundat catalogus ignotis nominibus, et pauca ea, quae nota sunt, ab historia sunt tam aliena, ut de paucis tantum rebus certiores fiamus: quae tamen proposito nostro sufficiunt. Legimus enim VI. 22. 5: *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra, et paulo infra: Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora, postremo: Indus statim a Prasiarum gente.* Plinii igitur aetas h. l. non agitur, sed ad aetatem summae potentiae regni Prasiaci auctor regressus, omnium rerum, quae a regibus Bactrianis et Indoscythis in pentapotamia gesta erant, suspicionem habet omnino nullam. Sed ex eo, quod Plinius refert, certius quoddam licet suspicari: nam eodem loco (VI. 22. 5.) narrat, Prasiarum regi peditum *sexcenta millia*, equitum millia triginta, elephantorum novem per omnes dies stipendiari. Qui numeri accurate conveniunt Prasiaco ex-

exercitui, quantus K'andraguptae tempore fuerat. Cf. Plutarch. Alex. 62: Ἀνδρόκοιτος - - στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοντα τὴν Ἰνδικὴν ἐπῆλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος, cui loco Megasthenes non repugnat, ubi in castris affuisse quadringenta millia militum commemorat.

Quis autem est auctor, qui tam gnarus sit Indiae, qualis K'andraguptae tempore fuerit, ut adeo exercitus gentium enumerare potuerit? Quam quaestionem ipse Plinius solvit his verbis (VI. 21. 3.): *Megasthenes et Dionysius vires quoque gentium prodidere*. Quid autem Dionysius, qui vix ullo loco memoratur? Verisimilius est, catalogi auctorem esse Megasthenem, quem saepius sequitur Plinius. Et accuratius si catalogum inspicimus, ab omni parte coniecturam istam probatam videmus. Nam adiunctus est catalogus illi loco, qui his verbis incipit: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt* VI. 21. 8., quem locum aliis causis moti, Megastheni iam antea attribuimus. Sed accedit alterum argumentum momenti gravioris: nam loci in catalogo passim inveniuntur, quibus respondent alii, quorum Megasthenem fuisse auctorem demonstrari potest. Quae res ex hac expositione apparebit:

Catalogus Plinii.

— *Flumina Prinas et Cainas, quod in Gangem insluit, ambo navigabilia.* —

— *Influere in eum (scil. Gangem) XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam dictos, Condochatem, Eran-noboam, Cosoagum, Sonum. Alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in*

Megasthenis fragm.

— (Τὸν Γάγγεα) δέχεσθαι εἰς αὐτὸν τὸν τε Καίναρ ποταμὸν -. Arr. Ind. 4. 3.

Eadem ex Megasthene, alia brevius, accuratius alia tradiderunt Arrianus Ind. 4. 2-7. et Strabo 702. Cf. p. 34. seq.

quodam lacu hospitari: inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum; altitudine nusquam minore passuum XX. - -

Brevi post tribus Indicas Plinius (VI. 22. 2—3.) describit, aperte secutus Megasthenem, sed ita, ut sextam tribum omiserit.

— *Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti. -*

— *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imo vero tractum universum a Gange. —*

(De cadentibus septentrionibus) — *hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes (auctor est). Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Annis Jomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. —*

— *Indus statim a Pra-*

Megasthenes, ubi formicas aurum effodere narrat, inter Graecos primus *Dardas* commemoravit.

Megasthenes, ubi describit Πατ'αλιπυτραε magnitudinem, narrare pergit his verbis: τὸ δ' ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῆ, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον. — Strab. 702. cf. Diod. II. 39.

Cf. Strab. II. 76., Diod. II. 35. (Megasth. p. 29.)

— Ἦνα δύο πόλεις μεγάλαι, Μέθορα τε καὶ Κλεισόβορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαρρέει τὴν χώραν αὐτῶν. — Arr. Ind. 8. 5.

Cf. Plin. h. n. VII. 2. 19.

siorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. —

— *Indus incolis Sindus appellatus, in iugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit annes. Sed clarissimos Hydaspem, quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypasin.* —

— *Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Hercules sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum CL. mill., elephantis quingentis.* —

Strab. 711.

Cf. Megasthenis locos p. 30. seq. laudatos.

— καὶ τούτῳ (scil. Herculi Indico) -- γενέσθαι --, θυγατέρα μουνογενέην οὐνομα δὲ τῇ παιδί Πανδαίην καὶ τὴν χώραν, ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἡσινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἡρακλέης, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπιώνμον καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππων δὲ ἐς τετρακισχίλην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. — Arr. Ind. 8. 6-7.

Neque in hac re est omittendum, eos locos quos protuli, magna ex parte ita cohaerere cum iis, qui praecedunt et qui sequuntur, ut ab his non possint seiungi, nisi contextu narrationis omni dissoluto. Neque tractantur his locis res notae vel saepius commemoratae, sed res maxime obscurae et nomina, quorum magna pars, si Plinium et Megasthenem exceperis, nusquam in litteris vel Graecis vel Latinis memoratur.

Contra ne ullum quidem vestigium invenitur, propter quod catalogum posteriore tempore conscriptum esse putares. Quam quidem quaestionem non attingit mentio *Aud'rarum* (22. 4.), quorum reges paucis saeculis post imperium maguae partis Indiae tenere videmus. *Aud'rarum* enim exercitum Megasthenes scribit Prasiaci ne sextam quidem partem aequare. Verumenimvero, quum postea reges *Aud'rarum* potentissimos Indiae fuisse videamus, quid est, cur dubitemus, an iam Megasthenis tempore potentiam non exiguam, neque tamen immodicam habuerint? Commemorantur certe *Aud'rae* in carminibus epicis, ex. c. *Mahāb.* II. 1175.

Coniecturas non leves catalogus ille, si Megasthenis fuerit, excitat: inter quas gravissima est, K'andraguptae regni fines quam late Megasthenis tempore patuerint, definire. Nam existimare non possumus, eos reges, quorum exercitus enumeravit Megasthenes, K'andraguptae imperio subiectos fuisse.

Attamen non licet dissimulare, haec omnia posita esse in coniectura licet verisimili, quam exactior pleniorque Indiae antiquae cognitio aliquando aut confirmabit aut refellet.

Reliquum est, ut exponamus, quo modo Megasthenis Indicis ei sint usi, qui potiora ex eis excerpterunt. Prae ceteris igitur de Strabone, Arriano, Diodoro, Plinio h. l. agitur.

Strabo et *Straboni* non dissimilis *Arriunus*, qui tamen multo inconsideratius Indiam descripsit, narrationes Megasthenis contraxerunt quidem in breve, sed ita, ut simul iucunde atque accurate scriberent. Sed quum hoc *Strabo* sibi proposuisset, ut non modo doceret lectorem, sed etiam oblectaret, omisit quaecunque iucunde narrari vel depingi non poterant, neque diligentius quid evitavit, quam quod catalogo posset simile videri. Quod quamvis non in vitio sit, tamen negari non potest, ipsas singulas res, quas omi-

sit, nostram antiquae Indiae scientiam maxime adiuturas fuisse; imo eo accessit in hoc studio Strabo, ut topographia Indiae fere omnis apud eum desideretur.

Omnem vero modum in hac conscribendi ratione *Diodorus* 49) excessit. Nam quum non docte scriberet, ut alios doceret, sed iucunde atque leviter, ut facillime a multis legeretur, eas partes sibi exquisivit, quae huic proposito maxime conveniebant. Itaque non modo accuratissimas narrationes praetermisit, sed etiam fabulas, quas lectores poterant incredibiles existimare; quorum loco eam Indicae vitae partem describere maxime ei placuit, quae singularis et iocosa Graecis videri posset. Quod ut appareat, proferre liceat hoc exemplum: Ex eo, quod Megasthenes de administratione regni Prasiaci prodidit, unam sibi excepit partem, quam in modum fabellae iocosa narraret; nam ubi elephantum modo descripsit, addit haec: *εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι, καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῆται. Τοῖς δ' ἀρῶστούσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι κ. τ. λ. II. 42.* Tamen aliquo pretio non caret epitome. Nam etsi novi multum non cognoscimus ex ista narratione, tamen quum optime prae ceteris cohaeret,

49) Diodorus, quamquam non confitetur, tamen omnem eam partem, qua Indicas res enarravit (II. 35—42), ex Megasthene descripsit. Quae res, quum singulas partes fere omnes cum aliis Megasthenis fragmentis comparare possimus, haud cuiquam in dubio esse potest. Itaque nusquam a Strabone et Arriano aperte dissentit, si unum illum locum exceperis, quo magnitudinem Indiae exposuit, de quo supra iam diximus. Interdum autem accuratior ea notitia, quam de expeditione Macedonica consecutus erat, effecit, ut alias res praetermitteret, alias diligentius et copiosius, alias brevius et ex parte tantum exscriberet. Ita est factum, ut ex iis fluminibus, quae in Indum influunt, alia non commemoraverit praeter Vipāçam, Vitastam, K'andrab'āgam II. 37, deinde ut aliam atque Megasthenes Gangi latitudinem attribuerit, eandemque, quam Alexandri comites dixerant, postremo, ut de Alexandro quaedam addiderit, quae in reliquis Megasthenis desiderantur.

tum interdum efficit, ut Megastheni locum quemdam pos-
simus certo attribuere, cuius auctorem, si illa deesset, non
haberemus Magasthenem nisi per coniecturam.

Quum ad easdem fere res describendas Strabo, Arria-
nus, Diodorus animum converterint, factum est, ut maxima
Indicon pars omnino sit perdita, et ut multorum locorum
admirabiliter tres supersint epitomae: quibus interdum quar-
tus Plinius accedit.

Multum ab illis et praecipue a Diodoro abest *Plinius*;
quo fit, ut et maxime ab isto discrepet, et optime eius
epitomen expleat. Quae simul iucunde et docte Strabo
et Arrianus enarrarunt, Diodorus amoene simul atque levi-
ter, ea Plinius sermone exili in ieiunam nominum enumera-
tionem convertit. Admirabili cum studio, quocum solet,
hanc partem conscripsit, sed saepius etiam negligentius
et inconsideratius, cuius rei multa iam antea vidimus ex-
empla.⁵⁰⁾ Negligenter, ut solet, laudat auctores, ita sicut
si contuleris descriptiones Taprobanes et regni Prasiaci,
diversis saeculis eum vixisse putares. Megasthenem saepe
laudat, saepius non nominatum eum exscripsisse videtur.⁵¹⁾

50) Aliud hoc proferam exemplum. Narrat Plinius VI. 23. 9: *Pteri-
que (Indiam) ab occidente non Indo anne determinant, sed
adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Paro-
pamisadas ultimo sine Cophete fluvio: quae omnia Ariorum
esse alijs placet.* Hanc igitur rem quemadmodum diiudicet, ig-
norat. Attamen satis facilis est explicatu: ei enim, qui quatuor
satrapias annumeraverunt Indiae, K'andraguptae et successorum
aetatem, ceteri prius tempus respexerunt.

51) H. l. memorare liceat fraudem quandam, quam in edendo Mega-
sthenis libro suscepit infamis ille Annii Viterbiensis, qui totus
ex fraude et mendacijs constabat. Nam quum eum locum, quo de
Nabucodrosoro Megasthenes dixit, commemoratum invenisset, sed
ita ut falso scriptum fuisset nomen *Metasthenes*, Metasthenis no-
mine impudenter, ut solebat, librum conscripsit *de iudicio tem-
porum et annalibus Persarum, cum commentarijs Annii*. Postea,
quum peccatum esse a typhothetis in nomine iam negare non posset,

3. De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.

Veteres scriptores, quotiescunque iudicant de iis, qui de rebus Indicis scripserunt, Megasthenem sine ulla dubitatione scriptoribus mendacibus et fide minime dignis solent annumerare, et Ctesiae fere parem ponere. Melius solus Arrianus de eo iudicavit hac sententia:

Ἄλλ' ὑπὲρ Ἰνδῶν ἰδίᾳ μοι γεγράφεται, ὅσα πιστότατα ἐς ἀφήγησιν οἱ τε ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες καὶ ὁ ἐκπεριπλεύσας τῆς μεγάλης θαλάσσης τὸ κατ' Ἰνδοὺς Νέαρχος, ἐπὶ δὲ ὅσα Μεγασθένης τε καὶ Ἐρατοσθένης δοκίμῳ ἄνδρῳ συνεγραψάτην. Arr. exp. Alex. V. 5.

Neque fidem Megasthenis in dubio ponere, sed hoc solum in memoriam lectori voluit redigere, Megasthenem quoque partem tantum Indiae ipsum vidisse, quum aliis locis hanc sententiam diceret:

Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκεῖ μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε ὅτι πλεῖνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ind. 5. 3.

et ubi enumerasset Megasthenem dixit centum duodeviginti populos Indicos:

lectores in commentariis docet, *Metasthenem Persam fuisse, corruptissime se invenisse hunc in aliquibus Megasthenem pro Metasthene, quia primus fuerit Graecus et historicus, hic vero Persa et chronographus, et ille laicus, hic vero sacerdos, patere, Metasthenem floruisse circa tempora Magni Alexandri similesque res ineptas. Hoc opus tam misere conscriptum, in quo Indiae ne uno quidem verbo mentionem fecit Annius, inest in libro, qui inscriptus est Berosi sacerdotis Chaldaici antiquitatum Italiae ac totius orbis libri quinque, commentariis Ioannis Annii Viterbiensis, theologiae professoris, illustrati, adiecto nunc primum indice locupletissimo et reliquis eius argumenti authoribus, quorum nomina sequenti pagella videre licet. Aeditio ultima. Antverpiae. 1552.* Haud scio an iam insit in commentariis Annii super opera diversorum autorum de antiquitatibus loquentium. Rom. 1498.

Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι ἔθνεα Ἰνδικὰ, καὶ αὐτὸς Ξυμμέρομαι Μεγασθένει· τὸ δὲ ἀτρεκέες οὐκ ἔχω εἰκάσαι, ὅπως ἔκμαθ' ἀνέγραψεν, οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθῶν, οὐδὲ ἐπιμυξίης πᾶσι τοῖς γένεσιν εὐούσης ἐς ἀλλήλους. Ind. 7. 1.

Inter vituperatores Eratosthenes est princeps, quorum aperte consentiunt Strabo et Plinius. Alii, inter quos est Diodorus, quum quasdam Megasthenis narrationes praetermiserint, sese in hac parte fidem ei abiudicare satis ostendunt. Iudicia, quae de Megasthene enuntiauerunt, haec sunt:

Strab. 70: Ἄπαντες μὲν τοίνυν οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γράψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγονάσι, καθ' ὑπερβολὴν δὲ Δητίμαχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγασθένης, Ὀνησίκριτός τε καὶ Νέαρχος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι παραφελλίζοντες ἤδη· καὶ ἡμῖν δ' ὑπῆρξεν ἐπιπλέον κατιδεῖν ταῦτα ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις. Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δητίμαχον τε καὶ Μεγασθένει· οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοὺς ἐνωποκόλας καὶ τοὺς ἀστόμους καὶ ἄρῆνας ἱστοροῦντες, μονοφθάλμους τε καὶ μακροσκελεῖς καὶ ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν, τρισπιθάμους εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσορῶντας μύρμηκας καὶ Πᾶνας σφηνοκεφάλους, ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον ἐλέγει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησίν. Ἐπέμφθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλίμβοθρα, ὃ μὲν Μεγασθένης πρὸς Ἀνδρόκοιτον, ὃ δὲ Δητίμαχος πρὸς Ἀμιτροχάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ τῆς ἀποδημίας κατέλιπον τοιαῦτα, ὑφ' ἧς δὴ ποτε αἰτίας προαχθέντες.

Mirum est quod addit:

Πατροκλῆς δὲ ἤκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρτυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἐρατοσθένης, quum inter eos, qui de India scripserunt, imprimis Megasthenem Eratosthenes secutus sit.

Plin. h. n. VI. 21. 3: *India patefacta est -- et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati, sicut Megasthenes et Dionysius -- vires quoque gentium prodidere. Non tamen est diligentiae locus, adeo diversa et incredibilia traduntur.*

Qui tamen ipsi vituperatores, quum Megasthenis Indica magna ex parte excipserint, fidem Megasthenis in univ-
sum minime possunt tam suspectam existimavisse, quam quod ex iudiciis illis facile concluderis. Quid, quod ipse Eratosthenes, qui non pauca ex illo sumsit, apud Strabonem 689. dicit, sese Indiae longitudinem exponere ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα? Quae scilicet sententia ad solum Megasthenem potest referri. Re vera duas tantum Megasthenis narrationes reprehendunt, id quod de mythica Indorum ethnographia retulit et id quod de Hercule et Dionyso Indico narravit: licet ita factum sit, ut etiam de aliis rebus aliorum potius, quam Megasthenis narrationem veram esse existimarent. De Hercule et Dionyso quid narraverit, supra iam dictum et brevi iudicatum est, nunc quae de geographia Indorum mythica tradidit, nobis est examinandum.

Sed priusquam hanc rem pertractamus, commemorandum est, Arios Indos ab antiquissimo tempore a gentibus indigenis barbarisque circumsessos esse, a quibus quum corpore tum animo atque indole discrepabant. Quam discrepantiam acutissime illi et perceperunt et expresserunt. Nam sicut republica Indorum et per ipsos deos barbari repudiantur, ita communi Indorum cogitationi naturae et indolis humilioris esse et bestialis potius quam humanae videntur. Animorum diversitas difficilius perspicitur, sed corporum dissimilitudinem acriter Indi animadverterunt, in maius peiusque extulerunt, et simulacrum illarum gentium praeter modum deforme cogitatione sibi finxerunt. Quo fundamento, quod fama firmaverat, potiti poëtae ipsam superlationem iterum auxerunt fabulisque exornaverunt. Aliae gentes eaque Indicae, quum aut permixtione tribuum

ortae essent, aut Indicos mores et praecipue tribuum institutionem non satis sequerentur, commune Indorum odium ita susceperunt, ut eodem loco cum barbaris haberentur, et ad similem deformitatem describerentur. Ita in epicis carminibus Indiam totam Brahmanicam a gentibus circumsessam videmus non veris sed eo modo fictis, ut interdum fabulae causa perspicui iam non possit.

Formas multo magis miras invenies, si deos Indorum, deorumque comitatus respexeris: inter quos praecipue *Cuvêrae* et *Cârticêjae* comitatus tali modo describitur (cf. *Mahâb.* IX. 2558. seq.), ut nihil fere, quod humana imaginatione fingi possit, omissum videatur. Quos tamen Indi a populis fabulosis iam satis disiungunt: quippe quos neque in orbe terrarum Indico habitare, neque humana cum gente consuescere credunt. Quos igitur Graeci cum populis Indiae non poterant confundere.

Confundi autem facilius poterant populi cum animalibus aliis, locum quasi medium inter daemones atque homines tenentibus, quorum summam copiam Indi sibi finxerunt. *Râxasis* enim, *Piçâk'is* aliisque eadem atque populis fabulosis propria esse dicuntur, et hoc solum interest inter utrosque, ut eadem, quae singula attribui solent populis, in *Râxasas* et *Piçâk'as* multa vel cuncta soleant conferri. In universum tam leve est inter utrosque discrimen, ut certi fines terminique inter illos vix possint constitui: *Râxasae* enim, etsi formidolosi describuntur, tamen humani esse creduntur, et quum in terra habitare, tum in pugnis Indorum dimicare, ita ut Indus quilibet, quid inter naturam *Râxasae* atque hominis intersit, aegre possit definire. Vix ulla invenitur res *Râxasis* propria, quae non populo quoque alicui attribuitur. Itaque etiamsi de illis fama quaedam ad Graecos pervenisset — quae quidem res certis non potest probari argumentis — ideo tamen in moribus populorum Indica ratione describendis vix erravissent.

Gentium illarum famam in occidentem et ad Graecos primo translata esse, non est quod miremur. Fabulae

enim cum ardore quodam poëtico fictae eximiam habent increbrescendi facultatem, et tanto maiorem, quanto audacius sunt fictae. Eae quoque fabulae, quibus Indi bestias colloquentes descripserunt. ita per totum fere orbem terrarum manaverunt, ut quomodo hoc factum sit, non sentiamus. Aliae fabulae, antequam ipsum Indiae nomen notum est, ad Graecos translatae sunt: inter quod genus etiam Homeri quaedam fabulae numerandae videntur, quae quidem res autè Vêdas melius cognitae probabiliter tantum conici, neque certis argumentis demonstrari potest. Et quo longius epica Graecorum carmina a prima simplicitate abeunt, eo magis fabulas istas irrepere animadvertimus: multum iam valent apud epicos posterioris aetatis poëtas. Valde erraret, qui ex India putaret eas solum fabulas manavisse, quibus memoratur India: nam fabula procedente, etiam locus, quem fabula tractat, solet procedere. Cuius rei hoc sit exemplum: Indi septentriones versus ultra Himâlajam habitare opinabantur *Uttaracuros*, qui diu beateque viverent, morbis curisque vacarent, omni voluptate in amoenissima regione abundarent. Quae fabula mature in occidentem processit simulque processit locus fabulae, et ita est factum, ut ab Hesiodi tempore Graeci opinarentur septentriones versus habitare Hyperboreos, quorum ipsum nomen ad similitudinem nominis Indici expressum est. Cur Indi regionem beati populi septentriones versus posuerint, causa est aperta, cur Graeci, ne levissima quidem invenitur; imo hic Hyperboreorum situs toti illi imagini, quam de orbe terrarum Graeci sibi effllexerunt, non modo non convenit, sed etiam repugnat. Aliae fabulae, quum quasdam Graecorum opiniones attingerent, in alia loca translatae sunt.

Mythicae Indorum geographiae cognoscendae primum est hoc tempus, quo inscii Indicas fabulas Graeci receperunt. Alterius est dux, qui primus Indiam descripsit et a Scylace rerum Indicarum scriptores ad unum omnes fabulosas illas gentes enarrant, sed ita, ut Aethiopicas eas di-

cere solcant⁵²): inter quos praecipue Ctesiae ista res infamiam et fidei suspicionem movit. Attamen minime mentitus in fine Indicon (33.) πολλὰ δὲ τούτων, inquit, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα παραλιπεῖν, διὰ τὸ μὴ δόξαι τοῖς μὴ ταῦτα θεασαμένοις ἄπισια συγγράφειν: nam multas alias res gentesque fabulosas perscribere poterat, ex. c. homines capitibus tigrinis (εἰς ῥαμύκους), alios anguinis cervicibus (εἰς ἀλαγρίνας), alios capitibus equinis praeditos (turanganadanás, αἰραμύκους), alios cynopodes (εἰς παδάς), alios quadrupedes (κἄτους παδάς), alios trioculos (τρίνους), aliosque sexcentos.

Neque his fabulis se subtrahere Alexandri comites poterant, quorum vix ullus de fide earum dubitavit. Plerumque enim Brahmanae auctores eis fuerunt, quorum doctrinam et sapientiam omnino maxime verebantur. Quid igitur est, quod miremur, Megasthenem quoque post tot et tanta exempla illas fabulas tractavisse? Legitur eius narratio apud Strabonem 711, Plinium h. n. VII. 2. 14—22, Solinum 52.⁵³)

52) Consueta Aethiopiae et Indiae confusio, de qua annot. 1. diximus, videtur non modo intra fines fabularum se continuisse, sed etiam ipsam attigisse historiam. Omne igitur genus cautionis adhibendum videtur in examinandis eis, quae de bellis in Aethiopia factis traduntur. Ex. c. Diodorus II. 14., qui Ctesiam sequitur auctorem, Semiramidem refert Aethiopiam sibi subegisse, ibique fontem invenisse fabulosum, quem iisdem fere verbis in India reperiri narrat Ctesias (Ind. 14. cf. Bähr. p. 809.), et rebus quibusdam Aethiopicis expositis, protinus Diodorus ad Indicam Semiramidis expeditionem enarrandam transit. Eodem modo Herodotus III, 23., quo loco Cambysis explicat expeditionem in Aethiopiae Macrobios factam, eum tradit fontem quandam fabulosum invenisse, quem eundem esse videmus atque Citam fluvium vel fontem Indicum, a Ctesia (ap. Bähr. p. 369.) et Megasthene (cf. p. 37.) commemoratum.

53) Cf. Strab. 43. 70, Philostr. v. Apoll. III. 47, Tzetz. chil. VII. 629—768, Gell. IX. 4, Isidor. orig. XI. 3, Augustin. civ. dei XVI. 8. Recentiores scriptores, qui has res explicare studue-

Primum Megasthenes narravit hoc: *Τοὺς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανεροῦ γυναιξὶ μίσγεσθαι καὶ σαροφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα.* Strab. 710. Herodotus quoque alterum de Calatiis et Padaeis (III. 38, 99), alterum de alio quodam Indico populo narravit (III. 101.). Idem Marcus Paulus (III. 17.), retulit, et adhuc gens in Vind'ja monte habitans cognatos comedere dicitur. Cf. Ritter. Asien. II. 519. Itaque pro certo sumendum est, hanc rem Megastheni re vera narratam esse, quamvis coniecere liceat, in describenda gentis aboriginis immanitate Indos, sicut solent, modum et veritatem excessisse.

Deinde *Pentaspithamos et Trispithamos* enumerat, quos refert a gruibus infestari. Id quod Homerus (II. III. 6.) de Pygmaeis cogitavit num ex India iam manaverit necne, h. l. integrum relinquatur. Indicos autem Pygmaeos iam commemoravit Ctesias Ind. 11, quam eandem narrationem a multis scriptoribus post Megasthenis tempora repetitam videmus. Indi Pygmaeos esse *Cirátarum* gentem existimant, quae opinio tam firma est apud eos, ut voce *ciráta* et gentem illam et quemcunque pumilum sive Pygmaeum significant. Cf. Vilsonem s. v. Deinde *Cirátas* cum vulturibus aquilisque pugnare opinantur, quam propter rem *Vis'úi* aquilam nomine *cirátáçin* (i. e. *Cirátas vorans*) appellant. Et quum *Cirátas* ad Mongolicas gentes pertineant, Indi in illis describendis faciem Mongolis propriam multo deformiorem depinxerunt. uare Megasthenes potuit dicere: *ὧν τινὰς ἀμύκτηρας, ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον ὑπὲρ τοῦ στόματος*⁵⁴).

runt, quum non rectam viam iniissent, operam fere omnes perdididerunt. Inter quos memoratu sunt digni praeter *Aldoerandium, Salmasium, Bochartum, Harduinum, Baehrium,*
J. Geoffroy St. Hilaire: histoire des anomalies de l'organisation.
 1832.

Berger de Xivrey: traditions tératologiques. 1836. et quem laudat *Berger de Xivrey,*

Leopardi: saggio sopra gli errori popolari degli antichi.

54) Cf. Ctes. Ind. 11: *αὐτοὶ δὲ σιμοὶ τε καὶ αἰσχροί,* Aelian. h. a. XVI. 22: *Σκίροται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος σιμοὶ τὰς ἕϊρας,* peripl. mar. Ery-

Tum memoravit Megasthenes Ἐνωτοκοίτας, ποδῆρη τα ὄτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν ἰσχυροῦς δ' ὥστ' ἀνασπῆν δένδρα καὶ ἡρττεῖν νευράν. Neque ille vel alii Graeci, sed ipsi Indi sibi finxerunt Enotocoetas: qui sanscrite nuncupantur *carn'aprâvaran'ae* i. e. *qui auribus quasi tegumento utuntur*. Quorum mentio in epicis carminibus non raro invenitur, ex c. Mahâb'. II. 1170, 1875, et tam consueta est apud Indos haec cogitatio, ut ipsum nomen proprium *Carn'aprâvaran'â* reperiat Mahâb'. IX. 2643. Et in Râmâjan'a locus quidam exstat nondum editus, quem attulit *Lassenius* (*Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl.* II. 40.), quo memorantur *Cirâtae*, quorum alii in *Mandara monte habitant*, alii auribus quasi tegumento utuntur, horribiles, nigris faciebus, singulis quidem pedibus, tamen veloces, qui deleri non possunt, viri praevalidi, anthropophagi⁵⁵). Hos quoque Indi putant septentriones versus habitare; ita alio modo, quam per scriptores rerum Indicarum fabella ista in occidentem videtur translata esse, quum ab aliis scriptoribus eidem homines in septentrionali Europae parte collocentur. *Plin. h. n.* IV. 27. 5, *Mel.* III. 6, *Isidor.* XI. 3. Ex iis, qui Indica conscripserunt, Enotocoetas primus me-

thr. p. 35. Huds. Κιρῆᾶδοι, γένος ἀνθρώπων, ἐκτεθλιμμένων τὴν ῥίνα, ἀγρίων. Ipsi Indi inter ceteras gentes commemorare solent *Kipi-tanâsicâs* i. e. *σιμοὶ τὰς ῥίνας*. *As. Res.* VIII. 340. Nomen *Scyrites* (V. L. *Syrictes*), quod *Plinius* ex *Megasthene* tradidit, paullum depravatum videtur. Cf. p. 69.

55) Mahâb'. II. 1170. *Qui in insulis marinis habitant reges, a barbara gente oriundi, Nisâdae, et Anthropophagi, Carn'aprâvaran'ae* (s. Enotocoecae), et qui *Melanoprosopi* appellantur, ab hominibus et Râxasis oriundi.

In universum pervulgata est apud Indos opinio, gentes barbaras magnis auribus esse praeditas: ita non modo *carn'aprâvaran'ae* memorantur — quod quidem nomen confundi facile poterat cum voce *Karmaprâvaran'a* (i. e. pellibus indutus) — sed etiam *carn'icae*, *lambacarn'ae*, *mahâcarn'ae* (i. e. μεγαλώτιοι), *us'tracarn'ae* (i. e. καμηλώτιοι), *ôst'acarn'ae* (i. e. χειλώτιοι), *pân'icarn'ae* (i. e. χερλώτιοι), de quibus cf. *Ctes. Ind.* 31.

moravit Ctesias Ind. 31, tum Duris ap. Plin. h. n. VII. 2. 23.

Brahmanae (οἱ φιλόσοφοι) Megastheni narraverant, in India esse Ὠκύποδας, ἔππων μᾶλλον ἀπιόντας. Quam fabulam Indicam esse, ex eo Rāmājan'ae loco apparet, quem modo laudavimus; quo etiam nomen Ὠκύποδες explicatur. Nam quum Indi partem quandam Cirātaram nuncupent *écapâdas* i. e. μονόποδας, qui tamen esse veloces dicuntur, nomen cum apta quadam paronomasia Megasthenes voce Ὠκύποδες vertit⁵⁶). Neque Monopodes Ctesiae desunt, qui apud Plin. VII. 2. 16. haec refert: *Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernecitatis ad saltum, eosdemque Sciapodas vocari, quod in maiore aestu humi iacentes resupini umbra se pedum protegant; non longe eos a Troglodytis⁵⁷) abesse.* Quae Ecapâdarum et Sciapodum confusio solum ex similitudine nominum pendere videtur.

Neque minus mirum est id quod de feris hominibus tradidit: *Τοὺς οὖν ἀγρίους ἀνθρώπους ἔχειν τὰς μὲν πτέρυγας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπίσθεν καὶ τοὺς δακτύλους.*

56) *Ecapâdarum* non rara in epicis carminibus fit mentio ex. c.

Mahâb. II. 1837—1838: *Ibi conspexi Diophthalmos, Triophthalmos, Metopophthalmos, qui variis e regionibus advenerant, — Anthropophagos et Monopodes.*

Hariv. 9540—9541: *Praediti capillis erectis, nigris et albis, robore elephantorum decem mill. et procellae, Monocheires, Monopodes, Monophthalmi, qui ora tremantia habent etc.*

Hariv. 9553: *Monopodes et Dipodes, alii Bicipites, Macilenti etc.*

Cf. Mahâb. II. 1173, III. 16137, Hariv. 2444, As. Res. VIII. 338. Alio nomine ab Indis vocantur eidem *écah'aran'ae*. As. Res. VIII. 340.

57) *Troglodytae* ad eas pertinent gentes, quas alii scriptores Aethiopiae, Indiae alii adscripserunt. Indicis litteris minime desunt, quibus appellantur *girigahvarâs* i. e. in montanis cavernis viventes. Mahâb. VI. 375.

Paullo longior Plinius est VII. 2. 14: *In monte, cui nomen est Nulo (VV. LL. Nullo, Milo), homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est Megasthenes.* Haec etiam rem Ctesias prior retulerat Ind. 31: ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἀνὰ ὀκτώ δακτύλους ἑφ' ἑκατέρῃ χειρὶ, ὡσανύτως ἀνὰ ὀκτώ καὶ ἐπὶ τοῖς ποσὶ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὡσανύτως. Cf. Solin. 52, Tzetz. Chil. VII. 768, Gell. IX. 4. Quorum hominum inter Alexandri comites Baeto mentionem fecit ap. Plin. h. n. VII. 2. 3: *In quadam convalle magna Imai montis — silvestres vivunt homines, aversis post crura plantis, eximiae velocitatis, passim cum feris vagantes.* Eidem appellantur *Antipodes* et inter gentes Aethiopicas enumerari solent. Cf. Isid. orig. XI. 3. Opinionem illam apud ludos vernaculam fuisse, non modo ex eo apparet, quod multi scriptores, quorum alius alio non usus est, de hac re consentiant, sed etiam ex literis Indicis; pluries enim in epicis carminibus commemorantur *μαρκ'άδανγυλάς*, quam vocem accuratissime Megasthenes nomine ὀπισθοδάκτυλος convertit⁵⁸⁾.

Plinius deinde describit (VII. 2. 15.) *genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci!* Quae narratio, si Solinum 52. sequaris, Megasthenis est. Neque in hac gente describenda, quam nomine *Κυνοκέφαλοι* appellavit, Ctesias deest. Ind. 20, Plin. l. l. Sanscrite nuncu-

58) Cf. Mahāb. X. 452—457: *Ibi conspiciabantur Rāxasae et Piçāk'ae varii, carnem humanam vorantes, sanguinem bibentes, ingentes, fuscis, saxeis dentibus, tauris similes, capillis horridis, longis instructi conchis, pentapodes, ventriosi, opisthodaactyli, asperi, deformes, voce horribili, campanis retibusque instructi, nigris gutturibus, formidolosi, crudelitissimi, vultu horribili: variaeque Rāxasarum formae ibi conspiciabantur. Et alii quum sanguinem bibissent, laeti catervatim saltabant, collocuti talia, hoc est optimum, clarissimum, dulcissimum». Sic colloquebantur illi vorantes medullam, ossa, sanguinem, adipem, hostium carnem devorantes, cruda carne rescentes, carne viventes.*

pantur *Cynamuc'ás* s. *Cvámuc'ás* i. e. κυνοπρόσωποι s. κυνοκέφαλοι. As. Res. VIII. 331. Mores autem barbararum gentium saepius tam immanes describuntur, ex c. Maháb' II. 1865: *Cirátas* conspicio, qui radicibus plantarum vescuntur, pellibus ferinis indutos, foedis moribus, foedisque factis. Cf. Maháb'. VII. 6867. seq.

„*Ἀσιόμοι* δὲ οἰκεῖν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφονται δ' ἀτμαῖς ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὁσμάϊς, ἀντὶ τῶν στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατοπέδῳ“. Cf. Plin. VII. 2. 18, Solin. 52, Plutarch de facie in orbe lunae p. 701. Reisk. Astomos in libris Indicis memorari, ostendere nondum possumus aequae atque Amycteras, quos esse dixit *παμφάγους*, *ὠμοφάγους*, *ὀλιγοχρονίους*. Ipsa tamen verba descriptionis sunt documento, Megasthenem Indorum narrationes secutum esse. Voces enim *παμφάγος* ceteraeque, quibus Amycteras descripsit, ab usu sermonis graeci remotae sunt, et conversae ex sanscritis vocibus. Ex. c., quum voce *παμφάγος* Graeci perraro utantur, apud Indos eadem vox est pervulgata, et usitata sunt cognomina barbararum gentium *sarva-b'axa*, *vīrab'ōg'ana* (i. e. *παμφάγος*), vel *mānsab'āxaca*, *āmīś'ācin*, *piśitācin*, *cranjāda* (i. e. *carnivorus*⁵⁹).

„*Μονομιμάτους* δὲ ἄλλους, ὧτα μὲν ἔχοντας κυνὸς, ἐν μέσῳ δὲ τῆς μετώπῳ τὸν ὀφθαλμὸν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ

59) Cf. Maháb'. XII. 6956: *Cūdrae* dicuntur esse *pamphagi* semper, nullius facti expertes, impuri, et quem locum laudavimus annot. 58. Carnivoros esse Padaeos, iam Herodotus III. 99. retulerat. Omophagi esse eidem videntur atque qui vulgo appellantur Agriophagi. Interdum enim iisdem vocibus, quibus ipsa nomina gentium significant, scriptores quum Indici tum Graeci utuntur. Ita apud Plinium VI. 35. 17. (qui locus videtur ad Indiam potius quam ad Aethiopiam spectare) memorantur *Nigrae*, quorum rex unum oculum habeat in fronte, *Agriophagi*, *Pamphagi*, *Anthrophagi*, *Cynamolgi* (*caninis capitibus*); *pars quaedam Aethiopum locustis tantum vivit, ii quadragesimum annum vitae non excedunt*. Cf. p. 71.

στη'θη.“ Ea quae h. l. uni propria esse genti Megasthenes dixit, Indi solent populis attribuere variis: *Monommatos* nuncupare solent *écâxjas* s. *écavilók'anas*⁶⁰), ὀροδοχαίτας *urdd'vacécjas*⁶¹), quod nomen optime Megasthenes interpretatus est: imo etiam *Cyclopes* Indici commemorantur nomine *lalát'áxa* i. e. μετωπόφθαλμος⁶²).

Brahmanas, Megasthenes deinde refert, de *Hyperboreis* qui mille annos viverent, idem atque Simonidem, Pindarum aliosque mythologos narrare. Quam igitur fabulam, quae antiquissimo tempore in Graeciam ex India videtur pervenisse, Megasthenes, ubi orta erat, et reperit et recognovit⁶³). Eandem Ctesias narraverat (Ind. 23. cf. Bähr. 371.) aliique auctores, quos Plinius VII. 2. 20. seq. protulit⁶⁴).

60) Cf. Mahâb. III. 16137., As. Res. VIII. 340. et Harivançae locos in annot. 56. allatos.

61) Cf. annot. 56.

62) Mahâb. III. 16137, II. 1837 (annot. 56.). Ad idem genus non modo *Monoculi* (*écâxjas*) pertinent, sed etiam *Trioculi* (*trinêtrâs* s. *trjaxâs*). Nam Mahâb. VII. 9629. leguntur verba haec: *fronti oculum inseruit: ideo trioculus appellatur.*

63) Cf. Lassenii hanc explicationem: *Uttaracuru ist ein Theil Sericas, und da die ersten Nachrichten von den Serern über Indien nach dem Westen kamen, so ist wohl ein Theil der Erzählungen vom ruhigen, glücklichen Leben der Serer aus den Indischen Berichten von Uttaracuru zu erklären. Das lange Leben der Serer gehört auch dahin, namentlich, wenn Megasthenes vom tausendjährigen Leben der Hyperboräer erzählt. Mahâb. VI. 264. heisst es, dass die Uttaracuru 1000, ja 10000 Jahre lebten. Wir schliessen hieraus, dass Megasthenes auch von den Uttaracuru geschrieben, und ihren Namen nicht unpassend durch den der Hyperboräer wiedergegeben hatte. Zeitschr. II. 67.*

64) *Cyrnos Indorum genus Isigonus annis centenis quadragenis vivere.* Quo loco pro voce *Cyrnos Cyros* legendum esse, et in hunc modum nomen *Uttara-curu* praecisum esse conicio. Accuratus nomen reddiderunt Ptolemaeus: Ὀτροροκόρρα, Orosius: *Ottorogarras*, Amm. Marcell.: *Opurocarra* (qua in voce litterae *TT* in litteram *II* corruptae videntur), Plinius VI. 20. 3. et Solinus: *Altacori.*

Aliam Indiae gentem Megasthenes tradit, sicut Ctesias et Clitarchus, quadragenos annos non excedere, feminasque septimo aetatis anno parere. Arr. Ind. 9. 1., Phlegon. mirab. 33., Plin. h. n. VII. 2. 22.⁶⁵). Quae narratio spectat ad gentem summam meridiem versus habitantem, cuius maturam pubertatem Indi, sicut solent, nimis auxerunt, et falsa coniectura brevioris vitae exornaverunt.

Sese ex illis monstris ullum vidisse, Megasthenes nequaquam dixit: hoc solum ait: τοὺς μὲν οὖν ἀγροίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδρόκοιτον ἀποκαριτερεῖν γὰρ⁶⁶), deinde: ἀστόμους δὲ τινὰς ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους, sed etiam hos sese vidisse non contendit: in castris enim Indicis eos fuisse narrat, et coniecturam eorum iam supra ostendimus vanam esse, qui Megasthenem in castris affuisse putant. Omnino ne hoc quidem scimus, quanta cum persuasione Megasthenes inveniri fabulosas illas gentes narraverit: de plurimis scilicet ipse Brahmanas sibi auctores fuisse confitetur. Sed faciamus, fabulas eum omnes veras existimasse, considerandum nobis est, Indorum sapientes ei auctores fuisse, deinde Graecos, qui Indiam descripserant, omnes easdem fabulas quasi veras narravisse et paullo antea Alexandri expeditione fidem earum iterum et divulgatam esse et firmatam.

Fabulis supra dictis simile est id quod de *formicis aurum effodientibus* tradit. Idem iam relatum esse ab Herodoto (III. 102 — 105.) videmus, qui quo maiorem fidem narratio haberet, addidit haec verba: εἰσὶ ἀντῶν καὶ παρὰ βασιλεῖ τῶν Περσέων, ἐνθρεῦτεν θηρευθέντες. Herodotum excipit Nearchus, qui affirmat, sese ipsas quidem formicas

65) Vulgo vocantur *Pandae* (cf. not. 33.). Itaque legendum videtur apud Phleg. ἐν Πανδαίᾳ (codd. ἐν Παλαίᾳ), apud Plin. l. l. *Pandarum* (codd. *Mandorum*) nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes, nisi forte Megasthenes respexit ad incolae *Mandarum* montis, monstris abundantis.

66) Idem mire narraverat *Baeto* de iisdem hominibus ap. Plin. VII. 2. 3.

non vidisse, sed multas earum pelles in castra Macedonum allatas. Arr. Ind. 15. 4., Strab. 705. Nearchum in hac re describenda Megasthenes sequitur, qui nihil fere novi addit praeter locum accuratius indicatum his verbis: ἐν Δέρδαις, ἔθρει μεγάλην τῶν προσεφώνων καὶ ὄρεινῶν Ἰνδῶν. Strab. 706., Arr. Ind. 15. 5—6. Deinde eandem illam narrationem interdum nova observatione auctam Graeci Romanique scriptores frequentes repetunt⁶⁷⁾.

Hac quoque relatione motus est Strabo, ut Megasthenem in numero mendacium scriptorum collocaret: neque consideravit, eandem rem eodem fere modo a tribus pluribusve auctoribus referri, quorum alius alium vix novit. Sed etiam postea ad alios populos eadem fama pervasit: eandem enim rem narrat *Qazvinus* Arabs⁶⁸⁾, et *Busbequius*⁶⁹⁾ tradit,

67) Strab. 718., Arr. V. 4. 7., Aelian. h. a. III. 4., XVI. 15., Clem. Alex. Paed. II. p. 207., Tzetz. Chil. XII. 330—340., et qui videtur Megasthenem exscripsisse Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morrell., Plin. h. n. XI. 36., XXXIII. 21., Propert. III. 13. 5., Pomp. Mel. 7. 2., Isidor. Orig. XII. 3., Albert. Magnus de animal. T. VI, p. 678. ex subditiciis Alexandri epistolis, Anonym. de monstris et belluis 259. ed. Berger de Xivrey. — Philostratus v. Apoll. VI. 1. et Heliodorus Aeth. X. 26. p. 495., quum formicas illas Aethiopiae attribuerint, auctoribus usi videntur Megasthene antiquioribus. Nuncupatur populus a Megasthene Δέρδα, apud Plinium *Dardae*, ab ipsis Indis *Daradae*. Et admirabiliter *Daradas* Ptolemaeus in Aethiopia habitare dicit, et eiusdem nominis populum in extrema Libyae parte ad occidentem sita Agathem. II. 5., Polyb. ap. Plin. h. n. V. 1. 10., Ptolem. IV. 6., quem veteres scriptores cum solita Indiae et Aethiopiae permutatione nescio an huc transposuerint. Indicum certe sabuletum et Africum permutationi ansam dare facile potuit.

68) *Gildemeister*. script. Arab. de reb. Ind. p. 220—221.: *Dixit auctor libri miraculorum, in ultima India terram esse, cuius arena auro commista sit; ibi formicarum magnarum species est, quae canem celeritate cursus superant; terra quam maxime fervida est, et sole et aestu aucto formicae sub terram in latibula se recipiunt ibique latent, usque dum aestus vehementia diminuta est. Tum Indi cum iumentis ad earum latibula ce-*

Solimano praeter alia dona a Thamaspo Persarum rege missam esse „formicam Indicam, mediocris canis magnitudine, mordacem admodum et saevam.“

Cuius narrationis multas mirasque explicationes, quas antea VV. DD. proposuerunt, quum iam obsoletae sint, h. l. licet omittere. Bestiam primus *Moorcroftius* (As. Res. XII. 439.) invenit, qui circa Indi fontes solum invenit auriferum et bestiam in cavernis terrae viventem, cui veterum descriptio conveniebat, ita scilicet, ut formicis minime similis esse posset. Quam eandem esse atque istam formicam ab Herodoto, Nearcho, Megasthene aliisque memoratam primus perspexit *Ritterus* Asien II. 659., cf. 508., 593. Convenit etiam locus: in illa enim regione *Daradae* habitabant. Neque tamen apud ipsum Ritterum, dum in nomine male intellecto aut converso, aut in altero cum altero mutato narrationem originem habere putat, auctorum varietas satis valuit. Ex quo tempore etiam ultima dubitationis causa sublata est: *Vilso* enim invenit (Arian. ant. 135.), mentionem fieri etiam in Indicis litteris bestiarum aurum effodientium, quas quum terram effodiant, eodem nomine (*pipilica*) atque formicas Indi nuncupant. Cf. Mahâb. II. 1860.: *pipilicam g'âtarâpam udd'ritam pipilicâis* i. e. *formicinum aurum erutum a formicis*. Itaque etiam de hac re rectius, quam qui cum vituperant, Megasthenes iudicavit.

Eratosthenem igitur, Strabonem ceterosque neque accurate neque ab omni parte Megasthenis fidem ponderasse videmus. Nam quamvis in universum vera et falsa recte diiudicaverint, et ficta esse monstra, de quibus narrat Megasthenes, recte intellexerint, tamen fictionis causam et originem investigare non studuerunt. Etsi debebant intel-

niunt et aliquantam avehunt arenam; deinde cursu celeri se recipiunt metu formicarum, ne insecutae se devorent. Quam fabellam ex Graecis petitam esse, recte observavit Gildemeisterus p. 120.

69) *Busbequius* legationis Turcicae epist. IV. p. 144., quem sequitur *Thuanus* XXIV. 7. p. 809. ad annum 1559.

ligere, fabulas easdem vel similes a Scylacis tempore iterum atque iterum esse repetitas, et repetitas a scriptoribus, quorum alius alium ignorabat, tamen cum admirabili iudicandi levitate singulos arguunt, quasi fabulas illas ipse sibi quisque finxerit. Sicut ineptum fuit opinari, Herculem et Dionysum in Indiam migrasse, ita etiam ineptum fuit putare, totum Alexandri exercitum et Megasthenem et alios in vano commento consensisse. Quapropter utriusque vitio non vacant, et rerum Indicarum scriptores et critici: utriusque enim materiam sibi convenientem, alteri res, alteri rerum narrationes, non satis examinaverunt.

Quod quum ita sit, Megasthenis fides, ut hoc verbo utar, relativa in dubitationem vocari non potest; etenim et quod ipse vidit et quod ab aliis audivit, narravit ad veritatem. Itaque si spectamus, quae fides singulis narrationibus sit tribuenda, hoc alterum examinandum est, quantum, qui auctores ei fuerunt, fide digni sint. Sed in hac re ne ulla quidem suspicionis causa exstat: nam eis de rebus, quas ipse non vidit, certior factus est a Brahmanis eis, qui reipublicae praeerant: ad quos pluries ipse provocat. Ideo non modo administrationem regni Prasiaci describere potuit, sed etiam ceterarum gentium potentiam exercitusque enumerare. Quare mirari non possumus, Indicas opiniones in libris Megasthenis cum vera observatione et cum Graecis opinionibus esse mixtas.

Itaque ei, sicut Alexandri comitibus, non potest obiici, quod nimis multa narraverit. Neque parum eum retulisse, ut res Indicas Graecis plene describeret, capite priori demonstravimus. Indicam enim terram et terrae coelique naturam, bestias plantasque et res publicas et sacras populique mores et artes, vitam denique Indorum, qualis a rege usque ad ultimam tribum fuerit, descripsit, omnesque res animo sano et vacuo perlustravit, ne levibus quidem exiguisque neglectis. Si quam partem relictam vidimus, pauca tantum de sacris et deis Indorum dicta, de litteris

nihil⁷⁰⁾, est reputandum, nos non ipsos eius libros, sed epitomen et particulas quasdam superstites legere.

His expositis potest iudicari, utrum Ctesiam in enarrandis rebus Megasthenes secutus sit necne. Etenim fabulas, quas uterque refert, ostendimus apud Indos esse pervulgatas, et ipse Megasthenes non modo nusquam Ctesiam laudavit, sed etiam Brahmanas confitetur sibi auctores fuisse de fabulis eisdem, quas Ctesias tradit. Deinde quum dicat τούς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδράκοπτον ἀποκατερεῖν γάρ et ἀστόμους δὲ τινὰς ἀχθῆναι, sese de his quoque rebus Indos, non Ctesiam secutum esse indicat. Itaque nequaquam potest contendi, Megasthenem Ctesiae usum esse libro, nisi forte alterius narratio tam accurate cum altero conveniat, ut manifestum sit, alterum ex altero partem quandam hausisse. Sed si utrumque inspexeris accuratius, facile intellexeris, solam utriusque materiem ex aliqua parte concinere, discrepare explicationem, et maiorem esse narrationum dissensionem quam similitudinem. Cui sententiae una res sola videtur repugnare: nam quum Ctesias de Sila fluvio tradiderit, nihil innatare, omnia mergi (Bähr. p. 369.), idem Megasthenes sed quibusdam additis narravit: Lassenius autem, quum eandem fabulam vulgatam esse apud Indos ostenderet, qui res omnes in Sila immersas in lapides immutari opinarentur, Ctesiam et Megasthenem Indicam narrationis colorem commutasse contendit (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 63.): quod si ita esset, appareret, Megasthenem in hac re Ctesiae vestigia secutum esse. Sed quum aliae eiusdem narrationis partes inter se non conveniant, et quum Ctesia copiosius Megasthenes rem enarraverit, licet coniecere, explicationem illam ab Indis repetitam esse et exstare in litteris

70) Nam certa quaedam non exstat causa, cur Megastheni eos attribuamus locos epica Indorum carmina spectantes, qui leguntur apud Aelian. v. h. XII. 47., Dion. Chrysost. or. 53. de Homero p. 554. Morell.

Indicis. De ceteris rebus ne levissima quidem invenitur causa, cur Megasthenem putes ex Ctesia aliquid exscripsisse, et in Indis auctoribus laudandis esse mentitum.

Levium, per quos lapsus est, errorum alii eiusmodi sunt, quales observatori licet diligentissimo evenire possunt, ex. c. quod Vipâçam in Irâvatim effundi perperam dixit; alii ex Indicis vocibus non recte intellectis exorti: quo pertinet, quod contendit, apud Indos non scriptas esse leges, sed ex memoria diiudicari omnia. Praeterea narrat, Brahmanis eis, qui ter in constituendo calendario erravissent, per totam vitam silentium imperari. Quam sententiam nondum expeditam ita explicaverim, ut illum statuam Indicam vocem *mâunin* audivisse, qua quum taciturnus, tum quicumque asceta significatur. Alii denique errores in eo sunt positi, quod res Indicas ex Graeca opinione consideravit, quo factum est, ut tribus non recte enumeraret, et ut deos Indorum et alias res perperam interpretaretur.

Nihilominus Megasthenis liber, quantum est pars litterarum Graecarum et Graecae Romanaeque doctrinae, quasi fastigium est scientiae, quam de India veteres unquam consecuti sunt. Nam etsi geographica Graecorum scientia postea demum perfecta est, tamen Indiae cognitio iam Megasthenis libris ad summam perfectionem ita pervenit, ut qui postea de India scripserunt, ad veritatem tanto propius accedant, quanto accuratius Megasthenis Indica sequantur. Neque per sese tantum, sed etiam aliam ob rem Megasthenes multum valet, nam quum magnam partem narrationum alii scriptores ex illo hauserint, in totam Graecorum et Romanorum scientiam magnam vim habuit.

Praeter hanc, quam in litteris Graecis Indica Megasthenis obtinent auctoritatem, reliquiae aliud quoque pretium habent, quum inter fontes Indicae antiquitatis locum non ultimum teneant. Nam sicut nunc est Indiae antiquae scientia nostra, illius narratio etsi suppleri et corrigi non raro potest, tamen aliis locis scientiam nostram aliunde repetitam auget. Verumtamen concedendum est, id, quod

novi nos docuit, neque numeri neque ponderis permagni esse. Gravius est, quam id quod novum refert, quod rerum Indicarum imaginem in certum tempus revocavit, quum litterae Indicae semper sibi constantes, si quo tempore quid acciderit quaerimus, in summa dubitatione nos relinquere solcant

III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserint.

Cognitionis et summae et accuratissimae, quam unquam de India Graeci nacti sunt, Megasthenes fuit auctor. Neque tamen alii defuerunt, qui aetate illa Indiam describerent. Nam etiam *Daimachus Plataeensis*, a Seleuco missus ad *Amitrag'átam*, K'andraguptae successorem (Strab. 68, 70, 72, 74, 75, 690, Athen. IX. p. 394. E, Harpocrat. v. ἐγγυθρήκη), *Dionysius*, a Ptolemaeo Philadelpho in Indiam missus (Plin. h. n. VI. 21. 3.), *Patrocles*, qui non modo per oceanum Indicum ipse navigabat, sed etiam eis libris utebatur, quos Alexander accuratissime conscribi iusserat (Plin. l. l., Strab. 69, 74, 409, 508, 518, 689.), Indiam et ipsi viderunt et descripserunt. Quum autem per raro laudentur, et quum ei loci, qui afferuntur, ad solam chorographiam pertineant, Megasthenis auctoritatem et pretium nullo modo assecuti videntur.

Hanc aetatem, qua frequenti itinere India exploratur et ab eis describitur, qui eam ipsi viderunt, tertia sequitur Indiae cognoscendae aetas. Neque iam hoc tempore omnino desunt qui itinere Indiam cognoverint, sed et rari sunt, et solas oras solent describere. Inter quos vix alius est memoratu dignus praeter *auctorem peripli rubri maris*, hominem indoctum quidem et alienum ab arte, cuius tamen liber adhuc non negligendus est. Sed magis

aetas illa in eo versabatur, ut quaecunque antea de India iam explorata erant, ad artem et praecepta revocaret, certo iudicio ponderaret, in certum ordinem disposeret, et ita communi omnium notitiae traderet.

Eis, qui ad hunc finem scribebant, Megasthenes de India summus erat auctor. *Eratosthenem*, summae doctrinae geographum principem, neque minus, qui Eratostheni adversarius erat, *Hipparchum*, plurima depromere a Megasthene videmus (V. Eratosth. p. 92 — 99. Bernh., Strab. 71. seq.). Ex eo enim adhuc potest ostendi Eratosthenem hausisse ea quae prodidit de magnitudine Indiae, de finibus, de septentrionibus cadentibus, de messi duplici, de eo spatio, per quod India in orientem pateat. De aliis rebus aut dissensit, ex. c. aliter descripsit, quantam longitudinem a septentrionibus ad meridiem India haberet, aut secutus Megasthenem falsas opiniones addidit, ex. c. australem Indiae finem eodem in gradu posuit atque Meroen: quo modo totam Indiae formam suo loco movit et perturbavit. Sed sicut errores Eratosthenis per totam Graecorum geographiam perpetui manere solent, ita etiam eam partem, quae Megasthenis Indicis nititur, ei qui sequuntur geographi ratam atque certam habuerunt. Posterioris aetatis geographi, *Polemo* (κοσμικὴ περιήγησις), *Mnaseas* (περὶ Ἀσίας), *Apollodorus* (γῆς περίοδος), *Agatharchides* (τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν), quantum in India describenda Megasthenis vestigia secuti sint, iam reperiri non potest. Prae ceteris, qui frequentes paullo postea libros geographicos vel copiosiores vel breviores conscripserunt, *Alexander Polyhistor* memoratu est dignus: nam, quum scripserit *Ἰνδικά*, quamvis fuerint pars tantum maioris geographici operis, copiosius tamen res Indicas videtur tractasse. Quum vero unus tantum ex hoc libro locus supersit (Clem. Alex. III. 538. Pott.), quantum secutus sit Megasthenem, certius iam dici non potest.

Gentis descriptionem geographiae maxime immiscuit, itaque Megasthenis vestigia ubique fere persecutus est

Strabo (XV.) Qui Eratosthenis geographia quasi fundamento usus ex Megasthene eam explevit, et praecipue in ea parte, quae ad gentem describendam pertinet. Quo factum est, ut maior pars descriptionis Indiae Megasthenis libris nitatur, locis Alexandri comitum admixtis. Sed Eratosthenis geographicam tabulam secutus Strabo de forma situque Indiae aliter atque Megasthenes et falso iudicavit⁷¹).

Inde, dum geographia Graecorum procedit, ethnographica pars (neque ea in omni parte iniuria), negligitur eodem modo, quo mathematica potior iudicatur. Itaque *Marinus Tyrius* et *Ptolemaeus*, horum studiorum principes, Megasthenis libris uti vix poterant: ita ut hoc tempore Megasthenes ad geographicam Graecorum scientiam aliquantum valere desineret. Diutius ad libros geographicos in breve contractos aliquam vim habuit, quamquam non ex ipso Megasthene, sed ex Eratosthene aliisque hauriebantur. Sed in universum eum iam oblita est aetas: geographia enim, quo propius ad similitudinem exilis nominum et numerorum indicis accedebat, tanto minus uti poterat enarratione eius copiosa: et si qui plura scire cupiebant, a graviori studio tam alieni erant, ut meliorum librorum obliti Scylacis et Ctesiae libros fabulis abundantes et iamdiu oblivione extinctos referrent.

71) Etsi isto quoque tempore non defuerunt Graeci scriptores, qui res Indicas tractarent, tamen ficti sunt, quos *pseudo-Plutarchus* (*περὶ ποταμῶν*) protulit; qui laudavit *Caemaronis Ind. X*, *Clitophontis Ind. X*, imo quasi iocatus *Chrysermi Ind. LXXX*. Libri enim auctor, qui narrationes ipse absurde finxit, auctores quos protulit ex paucis *Stobaei* paginis ita descripsit, ut scriptorum nominibus suo arbitratu librorum nomina numerosque adderet. Verumtamen hac fraude incondita mire fefellit litterarum Graecarum historicos, etsi absurdas eius narrationes iamdiu constat ad geographiam inutiles esse. *Ctesiae* quoque duos *pseudo-Plutarchus* libros affinxit, alterum inscriptum *περὶ ὀρίων*, alterum *περὶ ποταμῶν*; et quum *Ctesiae* editores coniecturas vanas addiderint, factum est, ut utriusque libri fragmenta in editionibus *Ctesiae* inveniantur.

Indiam sicut geographi Graeci per longum tempus prae ceteris terris lubentissime descripserunt, ita neglexerunt historici. Solus Diodorus universali illi, quam conscripsit, historiae Indiae descriptionem inseruit, quae tota ex Megasthene exscripta est. In tanta Indiae neglectione uberissima ea rerum copia, quae in Megasthenis Indicis inerat, aliud genus scriptorum licet ab una parte est usum: *patres enim ecclesiae* Megasthene utuntur, quo tempore Alexandri comitum et eorum, qui Megastheni aequales Indicas res tractaverunt, iam dudum aetas oblita est.

Romani, quodcumque de India sciverunt, acceperunt a Graecis, ita ut novi fere nihil addiderint. Multas igitur narrationes quum ex ipso Megasthene, tum per alios Graecos scriptores ex eo hauserunt. *P. Terentio Varroni Atacino* in geographia conscribenda Eratosthenem potissimum auctorem fuisse non ignoramus. *M. Vipsanii Agrippae* commentarios in hac parte non satis cognitos habemus, ut iudicemus, ex quo potissimum hauserit. Sed apud *Pomponium Melam* iam multum valere videmus Megasthenis narrationes, quamvis omnes non ex ipso Megasthene, sed ex aliis exscripserit. Solus inter omnes Romanos *Seneca* de India librum conscripsit, ex quo unus qui superest locus ex Megasthene sumptus est, et eiusmodi, ut non in transitu hunc secutus videatur. (Plin. h. n. VI. 21. 5: Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta amnes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque; cf. Megasth. ap. Arr. Ind. 5. 2, 7. 1.) Senecam *Plinius* excipit, cui in rebus Indicis enarrandis Megasthenes princeps fuit auctor. Et quamquam ex iis scriptoribus, qui sequuntur, praeter *Solinum* nullus Megasthenem laudat, tamen quum compendiorum et epitomarum scriptores prioribus utantur, Megasthenes in latinas litteras Romanamque scientiam vim aliquam habere pergit. Quae vis nondum interiit, ubi lingua latina ex vita et consuetudine communi iam abiit: pervadit medium aevum, ut etiam apud *Vincentium Belva-*

*censem*⁷²⁾ et *Albertum Magnum* Megasthenis narrationes iterum apparere videmus.

Patet ex his, quae exposuimus, Megasthenem in iis, quae de India et Graeci et Romani et sciverunt et cogitaverunt, aliquantum valuisse.

72) Vincent. Belvacens. specul. hist. Nürnb. 1483. II. 44. 80. seq.

PARS ALTERA

CONTINENS

MEGASTHENIS INDICON

FRAGMENTA.

PAUL ALPHEA

THIRTEEN

MEGASTHENIS INDICON

BY ALPHEA

FRAGM. I.

sive

EPITOME MEGASTHENIS.

Diod. II. 35—42.

(35.) Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι,^{1.} τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς νεύουσαν πλευρὰν καὶ τὴν πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἢ μεγάλη περιέχει θάλαττα· τὴν δὲ πρὸς τὰς ἄρκτους τὸ Ἡμωδὸν ὄρος διείργει τῆς Σκυθίας, ἣν κατοικοῦσι τῶν Σκυθῶν οἱ προσαγορευόμενοι Σάκαι· τὴν δὲ τετάρτην τὴν πρὸς δύσιν ἐστραμμένην διείληφεν ὁ Ἰνδὸς προσαγορευόμενος ποταμὸς, μέγιστος ὢν σχεδὸν τῶν ἀπάντων μετὰ τὸν Νεῖλον. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς φασιν^{2.} ὑπάρχειν ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν δισμυρίων ὀκτακισχιλίων σταδίων, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων πρὸς μεσημβρίαν τρισμυρίων δισχιλίων. Τηλικαύτη δὲ οὖσα τὸ μέγεθος δοκεῖ μάλιστα^{3.} τοῦ κόσμου περιέχειν τὸν τῶν θερινῶν τροπῶν κύκλον, καὶ πολλαχῆ μὲν ἐπ' ἄκρας τῆς Ἰνδικῆς ἰδεῖν ἔστιν ἀσκίους ὄντας τοὺς γνώμονας, νυκτὸς δὲ τὰς ἄρκτους ἀθεωρήτους· ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις οὐδ' αὐτὸν τὸν ἄρκτοῦρον φαίνεσθαι καθ' ὃν δὲ τρόπον φασὶ καὶ τὰς σκιάς κεκλίσθαι πρὸς μεσημβρίαν.

Ἡ δ' οὖν Ἰνδικὴ πολλὰ μὲν ὄρη καὶ μεγάλα ἔχει δέν-^{4.} δρεσι παντοδαποῖς καρπίμοις πληθύοντα, πολλὰ δὲ πεδία καὶ μεγάλα καρποφόρα, τῷ μὲν κάλλει διάφορα, ποταμῶν δὲ πλήθει διαιρούμενα. Τὰ πολλὰ δὲ τῆς χώρας ἀρδεύε-^{5.}

- ται, και διὰ τοῦτο διττοὺς ἔχει τοὺς κατ' ἔτος καρπούς, ζώων τε παντοδαπῶν γέμει διαφόρων τοῖς μεγέθεσι και
6. ταῖς ἀλκαῖς, τῶν μὲν χειρσαίων, τῶν δὲ και πιτηῶν. Και πλείστοις δὲ και μεγίστοις ἐλέφαντας ἐκτρέφει, χορηγοῦσα τὰς τροφὰς ἀφθόνως, δι' ἃς ταῖς ῥώμασι τὰ θηρία ταῦτα πολὺ προέχει τῶν κατὰ τὴν Λιβύην γεννωμένων. Διὸ και πολλῶν θηρευομένων ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν και πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας κατασκευαζομένων, μεγάλας συμβαίνει γίνεσθαι ῥοπὰς πρὸς τὴν νίκην.
7. (36.) Ὅμοίως δὲ και τοὺς ἀνθρώπους ἢ πολυκαρπία τρέφουσα τοῖς τε ἀναστήμασι τῶν σωματίων και τοῖς ὄγκοις ὑπερφέροντας κατασκευάζει. Εἶναι δὲ αὐτοὺς συμβαίνει και πρὸς τὰς τέχνας ἐπιστήμονας, ὡς ἂν ἀέρα μὲν ἔλκοντας
8. καθαρὸν, ὕδωρ δὲ λεπτομερέστατον πίνοντας. Ἡ δὲ γῆ παμφόρος οὕσα τοῖς ἡμέροις καρποῖς ἔχει και φλέβας καταγείους πολλῶν και παντοδαπῶν μετάλλων. Γίνεται γὰρ ἐν αὐτῇ πολὺς μὲν ἄργυρος και χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς και σίδηρος, ἔτι δὲ κασίτερος και τἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε και χρεῖαν και πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα.
9. Χωρὶς δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμιῶν ναμάτων δαψιλείᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον και διάφορον, ἔτι δὲ ὄρυζα, και τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον, και μετὰ ταῦτ' ἄλλα πλείω τῶν πρὸς διατροφὴν χρησίμων (και τούτων τὰ πολλὰ ὑπάρχει
10. αὐτοφυῆ). Οὐκ ὀλίγους δὲ και ἄλλους ἐδωδίμους καρπούς φέρει δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἶη γράφειν. Διὸ και φασὶ μηδέποτε τὴν Ἰνδικὴν ἐπισχεῖν λιμὸν
11. ἢ καθόλου σπάνιν τῶν πρὸς τροφὴν ἡμέρον ἀνηκότων. Διττῶν γὰρ ὄμβρων ἐν αὐτῇ γινομένων καθ' ἕκαστον ἔτος, τοῦ μὲν χειμερινοῦ, οὗ, καθὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὁ σπόρος τῶν πυρίνων γίνεται καρπῶν, τοῦ δ' ἑτέρου κατὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, καθ' ἣν σπείρεσθαι συμβαίνει τὴν ὄρυζαν και τὸ βόσπορον, ἔτι δὲ σήσαμον και κέγχρον, κατὰ (δὲ) τὸ πλείστον ἀμφοτέρους τοῖς καρποῖς οἱ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐπιτιγ-
12. χάνουσι. Πάντων δὲ μὴ τελεσφορομένων, θατέρου τῶν καρπῶν οὐκ ἀποτυγχάνουσιν οἱ τε αὐτοματίζοντες καρποὶ

καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἐλώδεις τόπους φνόμεναι ῥίζαι διάφοροι ταῖς γλυκύτεσιν οὖσαι πολλὴν παρέχονται τοῖς ἀνθρώποις **13.** *δαψίλειαν.* Πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν χώραν πεδία **13.** γλυκεῖαν ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰκμάδα, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τῶν (ἐν τῷ θέρει γινομένων) κατ' ἐνιαυτὸν κυκλικῇ τινι περιόδῳ παραδόξως εἰωθότων γίνεσθαι καὶ τὰς ἐν τοῖς ἔλεσι ῥίζας ἔψοντος τοῦ καύματος, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων.

Συμβάλλονται δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ τὰ νόμιμα πρὸς **14.** τὸ μηδέποτε λιμὸν γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις οἱ πολέμοι καταφθείροντες τὴν χώραν, ἀγεώρητον κατασκευάζουσι παρὰ δὲ τούτοις τῶν γεωργῶν ἱερῶν καὶ ἀσύλων ἐωμένων, οἱ πλησίον τῶν παρατάξεων γεωργοῦντες ἀνεπαίσθητοι τῶν κινδύνων εἰσίν. Ἀμφότεροι γὰρ οἱ πολεμοῦντες ἀλλήλους μὲν ἀποκτείνουσιν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ περὶ τὴν γεωργίαν ὄντας ἐῴσιν ἀβλαβεῖς ὡς κοινούς ὄντας ἀπάντων εὐεργέτας τὰς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμοῦντων οὐτ' ἐμπυρρίζουσιν, οὐτε δενδροτομοῦσιν.

(37.) Ἐχει δὲ καὶ ποταμοὺς ἢ χώρα τῶν Ἰνδῶν πολλοὺς **15.** καὶ μεγάλους πλωτοὺς, οἱ τὰς πηγὰς ἔχοντες ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς πρὸς τὰς ἄρκτους κεκλιμένοις φέρονται διὰ τῆς πεδιάδος ὧν οὐκ ὀλίγοι συμμίσγοντες ἀλλήλοις ἐμβάλλουσιν εἰς ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Γάγγην. Οὗτος δὲ τὸ πλάτος **16.** γενόμενος σταθίων τριάκοντα φέρεται μὲν ἀπὸ τῆς ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ἐξερευνέται δὲ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπολαμβάνων εἰς τὸ πρὸς ἑω μέρος τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γαγγαριδῶν πλείστους ἔχον καὶ μεγίστους ἐλέφαντας. Διὸ καὶ τῆς χῶ- **17.** ρας ταύτης οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπιηλυς ἐκράτησε, πάντων τῶν ἄλλοεθνῶν φοβουμένων τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀλκὴν τῶν θηρίων. [Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπάσης **18.** τῆς Ἀσίας κρατήσας μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε. Καταντήσας γὰρ ἐπὶ τὸν Γάγγην ποταμὸν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, καὶ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς καταπολεμήσας, ὡς ἐπύ-

I. 16. 18. — Γαγγαριδῶν, Γαγγαρίδας. Codd. Γανδαριδῶν, Γανδαρίδας. Cf. Lassen. pentapot. 16.

- θιο τοὺς Γαγγαρίδας ἔχειν τετρακισχιλίους ἐλέφαντας πο-
 λεμικῶς κεκοσμημένους, ἀπέγνω τὴν ἐπ' αὐτοὺς στρατείαν.]
19. Ὁ δὲ παραπλήσιος τῷ Γάγγη ποταμός, προσαγορευόμενος
 δὲ Ἰνδός, ἀρχεται μὲν ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἀρκτων, ἐμβάλλων
 δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀφορίζει τὴν Ἰνδικὴν πολλὴν δὲ διεξιῶν
 πεδιάδα χώραν δέχεται ποταμοὺς οὐκ ὀλίγους πλωτοὺς,
 ἐπιφανεστάτους δὲ Ὑπανιν καὶ Ὑδάσπην καὶ Ἀκεσίνον. Χωρὶς
 δὲ τούτων ἄλλο πλῆθος ποταμῶν παντοδαπῶν διαρρέει, καὶ
 ποιεῖ κατάρρυτον πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς παντοδα-
 ποῖς τὴν χώραν.
20. Τοῦ δὲ κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλῆθους καὶ τῆς τῶν ὕδα-
 των ὑπερβολῆς αἰτίαν φέρουσιν οἱ παρ' αὐτοῖς φιλόσοφοι
 καὶ φυσικοὶ ταιαίντην. Τῆς Ἰνδικῆς φασὶ τὰς περικειμένας
 χώρας, τὴν τε Σκυθῶν καὶ Βακτριανῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν
 Ἀριανῶν, ὑψηλοτέρας εἶναι τῆς Ἰνδικῆς· ὥστε εὐλόγως εἰς
 τὴν ὑποκειμένην χώραν πανταχόθεν συρρέουσας τὰς λιβάδας
 ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ποιεῖν τοὺς τόπους καθύγρους, καὶ γεν-
 νᾶν ποταμῶν πλῆθος.
21. Ἴδιον δὲ τι συμβαίνει περὶ τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν
 ποταμῶν τὸν ὀνομαζόμενον Σίλλαν, ἕοντα δὲ ἔκ τινος ὁμο-
 νύμου κρήνης. Ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου τῶν ἀπάντων ποταμῶν
 οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων εἰς αὐτὸν ἐπιπλεῖ, πάντα δ' εἰς
 τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.
22. (38.) Τὴν δὲ ὅλην Ἰνδικὴν οὖσαν ὑπερμεγέθη λέγεται
 κατοικεῖν ἔθνη πολλὰ καὶ παντοδαπά, καὶ τούτων μηδὲν ἔχειν
 τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἔπηλυν, ἀλλὰ πάντα δοκεῖν ὑπάρχειν
23. ἀτιόχθονα. Πρὸς δὲ τούτοις μῆτε ξενικὴν ἀποικίαν προσ-
24. δέχεσθαι πώποτε, μῆτε εἰς ἄλλο ἔθνος ἀπεσταλμένα. Μυ-
 θολογοῦσι δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπους τροφαῖς μὲν
 κερρῆσθαι τοῖς αὐτομάτως φρομένοισι ἐκ τῆς γῆς καρποῖς,
 ἐσθῆσι δὲ ταῖς δοραῖς τῶν ἐγγχωρίων ζώων, καθάπερ καὶ
 παρ' Ἑλλήσιν. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς εὐρέσεις καὶ
 τῶν ἄλλων τῶν πρὸς βίον χρησίμων ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον γε-
 νέσθαι, τῆς χρείας αὐτῆς ὑφηγουμένης εὐφρευεῖ ζῶψ, καὶ
 συνεργοὺς ἔχοντι πρὸς ἅπαντα χεῖρας καὶ λόγον καὶ ψυχῆς
 ἀγγίνοισιν.

Μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ 25.
 ὧν καθήκον ἂν εἴη συντόμως διελθεῖν*). Φασὶ γάρ, ἐν τοῖς
 ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, παρ' αὐτοῖς εἶτι τῶν ἀνθρώπων κωμη-
 δὸν οἰκούντων, παραγενέσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς
 ἐσπέραν τόπων ἔχοντα δύναμιν ἀξιολόγον· ἐπελθεῖν δὲ τὴν
 Ἰνδικὴν ἅπασαν, μηδεμιᾶς οὔσης ἀξιολόγου πόλεως τῆς δυ-
 ταμένης ἀντιτάξασθαι. Ἐπιγενομένων δὲ καυμάτων μεγάλων, 26.
 καὶ τῶν τοῦ Διονύσου στρατιωτῶν λοιμικῇ νόσῳ διαφθειρο-
 μένων, συνέσει διαφέροντα τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπαγαγεῖν
 τὸ στρατόπεδον ἐκ τῶν πεδινῶν τόπων εἰς τὴν ὄρεινῃν.
 Ἐταῦθα δὲ πνεόντων ψυχρῶν ἀνέμων, καὶ τῶν ραματιαίων
 ὑδάτων καθαρῶν ῥεόντων πρὸς αὐταῖς ταῖς πηγαῖς, ἀπαλλα-
 γῆναι τῆς νόσου τὸ στρατόπεδον. Ὀνομάζεσθαι δὲ τῆς 27.
 ὄρεινῆς τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν, καθ' ὃν ὁ Διόνυσος ἐξέ-
 τρέψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τοὺς Ἑλ-
 ληνας περὶ τοῦ θεοῦ τούτου παραδεδωκέναι τοῖς μεταγενε-
 στέροις, τετράφθαι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα 28.
 τῆς καταθέσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντα μεταδιδόναι τοῖς
 Ἰνδοῖς, καὶ τὴν εὔρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς
 τὸν βίον χρησίμων παραδοῦναι. Πρὸς δὲ τούτοις, πόλεων 29.

*) FRAGM. I. B.

Diod. III. 63.

De Dionyso.

[Ἔνιοι δέ, καθάπερ προεῖπον, τρεῖς ὑποστησάμενοι γε- 1.
 γονέται κατὰ διεστηκόιας χρόνους, ἐκάστην προσάπτουσιν
 ἰδίᾳ πράξεις. Καὶ φασὶ, τὸν μὲν ἀρχαιότατον Ἰνδὸν γε-
 γονέναι, καὶ τῆς χώρας αὐτομάτως διὰ τὴν εὐκρασίαν φε-
 ρούσης πολλὴν ἄμπελον, πρῶτον τοῦτον ἀποθλίψαι βότρυας
 καὶ τὴν χρεῖαν τῆς περὶ τὸν οἶνον φύσεως ἐπινοῦσαι 2.
 ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τῶν σύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων
 τὴν καθήκουσαν ἐπιμέλειαν καὶ παράδοσιν ποιήσασθαι,
 καὶ καθόλου τὰ πρὸς τὴν σιγχομιδὴν τούτων τῶν καρπῶν
 ἐπινοῦσαι· διὸ καὶ Ἀθηαῖον ὀνομασθῆναι. Τὸν αὐτὸν δὲ 3.
 καὶ Καταπώγωνα λέγουσι διὰ τὸ τοῖς Ἰνδοῖς νόμιμον εἶναι,
 μέχρι τῆς τελευτῆς ἐπιμελῶς ἀνατρέφειν τοὺς πώγωνας.

- τε ἀξιολόγων γενηθῆναι κτίστην, μεταγαγόντα τὰς κόμας εἰς τοὺς εὐθέτους τόπους, τιμῆν τε καταδείξαι τὸ θεῖον καὶ
30. νόμους εἰσηγήσασθαι καὶ δικαστήρια. Καθόλου δὲ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων εἰσηγητὴν γενόμενον θεὸν νομισθῆναι καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. Ἱστοροῦσι δ' αὐτὸν καὶ γυναικῶν πλῆθος μετὰ τοῦ στρατοπέδου περιάγεσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κε-
31. χοῦσθαι, μήπω σάλπιγγος εὐρημένης. Βασιλεύσαντα δὲ πάσης τῆς Ἰνδικῆς ἔτη δύο πρὸς τοῖς πενήκοντα γῆρα τελευ-
32. τῆσαι. Διαδεξαμένους δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν αἰεὶ τοῖς ἀφ' ἑαυτῶν ἀπολιπεῖν τὴν ἀρχήν. Τὸ δὲ τελευταῖον, πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον καταλυθείσης τῆς ἡγεμονίας, δημοκρατηθῆναι τὰς πόλεις.
33. (39.) Περὶ μὲν οὖν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ τοιαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ τὴν ὀρεινὴν τῆς Ἰνδικῆς κα-
34. τοικοῦντες. Τὸν τε Ἡρακλέα φασὶ παρ' αὐτοῖς γενενηθῆναι, καὶ παραπλησίως τοῖς Ἕλλησι τὸ τε ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντὴν αὐτῷ προσάπτουσι. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμη καὶ ἀλκῇ πολλῶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διενεγκεῖν, καὶ καθαρὰν
35. ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Γαμήσαντα δὲ πλείους γυναῖκας υἱοὺς μὲν πολλοὺς, θυγατέρα δὲ μίαν γεννηῆσαι καὶ τούτων ἐνηλικῶν γενομένων, πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν διελόμενον εἰς ἕσας τοῖς τέκνοις μερίδας ἅπαντας τοῖς τόποις ἀποδείξαι βασιλέας· μίαν δὲ θυγατέρα θρέψαντα καὶ ταύτην
-
4. Τὸν δ' οὖν Διόνυσον ἐπελθόντα μετὰ στρατοπέδου πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, διδάξαι τὴν τε φυτεῖαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν ἐν ταῖς ληνοῖς ἀπόθλιψιν τῶν βοτρώων ἀφ' οὗ Διόναϊον αὐτὸν ὀνομασθῆναι. Ὅμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων εὐρημάτων μεταδόντα πᾶσι, τυχεῖν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετὰστασιν ἀθανάτου τιμῆς παρὰ τοῖς εὐπα-
5. θοῦσιν. Δείκνυσθαι δὲ παρ' Ἰνδοῖς μέχρι τοῦ νῦν τὸν τε τόπον, ἐν ᾧ συνέβη γενέσθαι τὸν θεόν, καὶ προσηγορίας πόλεων ἀπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων διάλεκτον καὶ πολλὰ ἕτερα διαμένειν ἀξιόλογα τεκμήρια τῆς παρ' Ἰνδοῖς γενέσεως, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν.]

βασιλίσσαν ἀποδειξαι. Κτίστην τε πόλεων οὐκ ὀλίγων γε- 36.
 νέσθαι, καὶ τούτων τὴν ἐπιφανεσιτάτην καὶ μεγίστην προσ-
 αγορεῦσαι Παλλίβοθρα. Κατασκευάσαι δ' ἐν αὐτῇ καὶ βα-
 σίλεια πολυτελῆ καὶ πλήθος οἰκητόρων καθιδρύσαι τὴν τε
 πόλιν ὀχυρῶσαι τάφροις ἀξιολόγοις ποταμίους ὕδασι πλη-
 ρουμέναις. Καὶ τὸν μὲν Ἡρακλέα τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετα- 37.
 στασιν ποιησάμενον ἀθανάτου τυχεῖν τιμῆς τοὺς δ' ἀπογό-
 νους αὐτοῦ βασιλεύσοντας ἐπὶ πολλὰς γενεὰς καὶ πράξεις
 ἀξιολόγους μεταχειρισμένους, μήτε στρατείαν ὑπερόριον
 ποιήσασθαι, μήτε ἀποικίαν εἰς ἄλλο ἔθνος ἀποστεῖλαι. Ὑστε- 38.
 ρον δὲ πολλοῖς ἔτεσι τὰς πλείστας μὲν τῶν πόλεων δημο-
 κρατηθῆναι, τινῶν δὲ ἐθνῶν τὰς βασιλείας διαμεῖναι μέχρι
 τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως. Νομίμων δ' ὄντων παρὰ τοῖς 39.
 Ἰνδοῖς ἐνίων ἐξηλλαγμένων θανμασιώτατον ἂν τις ἡγήσαιτο
 τὸ καταδειχθῆν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων παρ' αὐτοῖς φιλοσόφων.
 Νενομοθέηται γὰρ παρ' αὐτοῖς δοῦλον μηδένα τὸ παράπαν
 εἶναι, ἐλευθέρους δ' ὑπάρχοντας τὴν ἰσότητά τιμῶν ἐν πᾶσι.
 Τοὺς γὰρ μαθόντας μήθ' ὑπερέχειν μήθ' ὑποπίπτειν ἄλλοις
 κράτιστον ἔξιν βίον πρὸς ἀπάσας τὰς περιστάσεις. Εὐήθες
 γὰρ εἶναι νόμους μὲν ἐπ' ὕψους τιθέναι πᾶσι, τὰς δ' οὐσίας
 ἀνωμάλους κατασκευάζειν.

(40.) Τὸ δὲ πᾶν πλήθος τῶν Ἰνδῶν εἰς ἑπτὰ μέρη 40.
 διήρηται, ὧν ἔστι τὸ μὲν πρῶτον σύστημα φιλοσόφων,
 πλήθει μὲν τῶν ἄλλων μερῶν λειπόμενον, τῇ δ' ἐπιφανείᾳ
 πάντων πρωτεύον. Ἀλειτούργητοι γὰρ ὄντες οἱ φιλόσοφοι
 πάσης ὑπουργίας οὐθ' ἐτέρων κυριεύουσιν, οὐθ' ὑφ' ἐτέρων
 δεσπόζονται. Παραλαμβάνονται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτῶν 41.
 εἰς τε τὰς ἐν τῇ βίῳ θυσίας καὶ εἰς τὰς τῶν τετελευτηκότων
 ἐπιμελείας, ὡς θεοῖς γεγονότες προσφιλέστατοι καὶ περὶ
 τῶν ἐν ἄθου μάλιστα ἐμπείρως ἔχοντες ταύτης τε τῆς
 ὑπουργίας δῶρά τε καὶ τιμὰς λαμβάνουσιν ἀξιολόγους. Τῇ 42.
 δὲ κοινῇ τῶν Ἰνδῶν μεγάλας παρέχονται χρείας παραλαμβα-
 νόμενοι μὲν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐπὶ τὴν μεγάλην σύνοδον,
 προλέγοντες δὲ (τοῖς πλήθεσι) περὶ ἀρχυῶν καὶ ἐπομβρίας,
 ἔτι δὲ ἀνέμων εὐπνοίας καὶ νόσων καὶ τῶν ἄλλων τῶν δυ-
 ναμένων τοὺς ἀκούοντας ὠφελῆσαι. Τὰ μέλλοντα γὰρ προ- 43.

ακούσαντες οἱ τε πολλοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκπληροῦσιν αἰεὶ τὸ μέλλον ἐκλείπειν, καὶ προκατασκευάζουσιν αἰεὶ τι τῶν χρησίμων. Ὁ δὲ ἀποτυχῶν τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς προρῆήσεσιν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμωρίαν ἢ βλασφημίαν, ἄφρονος δὲ διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον.

44. Δεύτερον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ τῷ πλήθει τῶν ἄλλων πολὺν προέχειν δοκοῦσιν. Οὗτοι δὲ πολέμων καὶ τῆς ἄλλης λειτουργίας ἀφειμένοι περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολοῦνται καὶ οὐδεὶς ἂν πολέμιος περιτυχῶν γεωργῷ κατὰ τὴν χώραν ἀδικήσειεν, ἀλλ' ὡς κοινούς εὐεργέτας ἠγούμενοι πάσης ἀδικίας ἀπέχονται. Διόπερ ἀδιάφθορος ἡ χώρα διαμένουσα καὶ καρποῖς βριθουσα πολλὴν ἀπόλαυσιν παρέχεται
45. τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ἀνθρώποις. Βιοῦσι δ' ἐπὶ τῆς χώρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν
46. καταβάσεως παντελῶς ἀφροστήκασιν. Τῆς δὲ χώρας μισθούς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν βασιλικὴν εἶναι, ἰδιώτη δὲ μηδενὶ γῆν ἐξεῖναι κεκτηθῆναι χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.
47. Τρίτον δ' ἐστὶ φῦλον τὸ τῶν βουκόλων καὶ ποιμένων καὶ καθόλου πάντων τῶν νομέων, οἱ πόλιν μὲν ἢ κώμην οὐκ οἰκοῦσι, σκηνήτη δὲ βίῳ χρῶνται. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ κνηγετοῦντες (καὶ ζωργοῦντες) καθαρὰν ποιοῦσι τὴν χώραν ὀρνέων καὶ θηρίων. Εἰς ταῦτα δὲ ἀσκοῦντες καὶ φιλοπονοῦντες ἐξημεροῦσι τὴν Ἰνδικὴν, πλήθουσαν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν θηρίων τε καὶ ὀρνέων τῶν κατεσθιόντων τὰ σπέρματα τῶν γεωργῶν.
48. (41.) Τέταρτον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσιν ὄπλοποιοί, οἱ δὲ τοῖς γεωργοῖς ἢ τισιν ἄλλοις τὰ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν κατασκευάζουσιν. Οὗτοι δὲ οὐ μόνον ἀτελεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λαμβάνουσι.
49. Πέμπτον δὲ στρατιωτικόν, εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν, τῷ μὲν πλήθει δεύτερον, ἀνέσει δὲ καὶ παιδιᾷ πλείστην χρώμενον ἐν ταῖς εἰρήναις. Τρέφεται δ' ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν ἵππων τε καὶ ἐλεφάντων.

Ἐκτον δ' ἐστὶ τὸ τῶν ἐφόρων οὔτοι δὲ πολυπραγμο- 50.
νοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέλ-
λουσι τοῖς βασιλεῦσιν, εἰὰν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασίλευτος
ἦ, τοῖς ἄρχουσιν.

Ἐβδομον δ' ἐστὶ μέρος τὸ βουλευῶν μὲν καὶ συνεδρεῶν 51.
τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις, πλήθει μὲν ἐλάχιστον,
εὐγενείᾳ δὲ καὶ φρονήσει μάλιστα θαυμαζόμενον. Ἐκ τούτων 52.
γὰρ οἱ τε σύμβουλοι τοῖς βασιλεῦσιν εἰσιν οἱ τε διοικηταὶ
τῶν κοινῶν καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητουμένων καὶ κα-
θόλου τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τούτων ἔχουσι.

Τὰ μὲν οὖν μέρη τῆς διηρημένης πολιτείας παρ' Ἰνδοῖς
σχεδὸν ταῦτά ἐστιν. Οὐκ ἔξεστι δὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου μέρους, 53.
ἢ προαιρέσεις ἢ τέχνας μεταχειρίζεσθαι, οἷον στρατιώτην
ὄντα γεωργεῖν, ἢ τεχνίτην ὄντα φιλοσοφεῖν.

(42.) Ἐχει δ' ἡ τῶν Ἰνδῶν χώρα πλείστους καὶ μεγί- 54.
στους ἐλέφαντας ἀλκῆ τε καὶ μεγέθει πολὺ διαφέροντας
Ἵχεύεται δὲ τοῦτο τὸ ζῶον οὐχ, ὥσπερ τινὲς φασιν, ἐξηλ-
λαγμένος, ἀλλ' ὁμοίως ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις
ζώοις. Κύνουσι δὲ τοὺς μὲν ἐλάχιστους μῆνας ἑκκαίδεκα, 55.
τοὺς δὲ πλείστους ὀκτωκαίδεκα. Τίκτουσι δὲ καθάπερ
ἵπποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἓν, καὶ τρέφουσι τὸ γεννηθὲν αἱ
μητέρες ἐπ' ἔτη ἕξ. Ζῶσι δ' οἱ πλείστοι καθάπερ ὁ μακρο- 56.
βιώτατος ἄνθρωπος οἱ δὲ μάλιστα γηράσαντες ἔτη διακόσια.
Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι 57.
καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῆται. Τοῖς δ'
ἀρῶστυοῦσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι, καὶ τὴν ἄλλην
ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντας θάπτουσιν, ἔτι δὲ
τὰ καταλειφθέντα χρήματα τοῖς προσήκουσιν ἀποδιδόασιν.
Οἱ τε δικασταὶ τὰς κρίσεις παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς διαγινώ 58
σκουσι, καὶ πικρῶς τοῖς ἁμαρτάνουσι προσφέρονται. [Περὶ
μὲν οὖν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἀρχαιολογομένων
ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ἡθεῖσι].

(LIBER I.)**FRAGM. II.**

Arr. exp. Alex. V. 6. 2—11.

DE INDIAE FINIBUS, NATURA ET FLUMINIBUS.*(Cf. epit. 1.)*

1. Τῆς ὡς ἐπὶ νότον Ἀσίας τετραχῆ αὐτὴ τεμνομένης μεγί- 2.
στην μὲν μοῖραν τὴν Ἰνδῶν γῆν ποιεῖ Ἐρατοσθένης τε καὶ
Μεγασθένης, ὃς ξυνῆν μὲν Σιβυρτίῳ τῷ σατραπῆ τῆς
Ἀραχωσίας· πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοτ- 8.
τον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα· ἐλαχίστην δὲ ὄσσην ὁ Εὐφράτης πο-
ταμὸς ἀπειργεῖ ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν· δύο δὲ
αἱ μεταξὺ Εὐφράτου τε ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπειργό-
μεναι αἱ δύο ξυντεθεῖσαι μόλις ἄξια τῇ Ἰνδῶν γῆ ξυμβαλεῖν.
2. Ἀπειργεσθαι δὲ τὴν Ἰνδῶν χώραν πρὸς μὲν ἕω τε καὶ ἀφη- 4.
λώτην ἄνεμον ἔστ' ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν τῇ μεγάλῃ θαλάσῃ·
τὸ πρὸς βορρᾶν δὲ αὐτῆς ἀπειργεῖν τὸν Καύκασον τὸ ὄρος
ἔστ' ἐπὶ τοῦ Ταύρου τὴν ξυμβολήν τὴν δὲ πρὸς ἑσπέραν
τε καὶ ἄνεμον Ἰάπυγα ἔστ' ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν ὁ
3. Ἰνδοῦ ποταμὸς ἀποτεμνεται. Καὶ ἔστι πεδῖον ἢ πολλὴ αὐ- 5.
τῆς· καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῶν ποταμῶν προσκεχω-
σμένον εἶναι γὰρ οὐκ καὶ τῆς ἄλλης χώρας ὅσα πεδία οὐ
πρόσω θαλάσσης τὰ πολλὰ τῶν ποταμῶν παρ' ἐκάστοις
ποιήματα, ὥστε καὶ τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ποτα-
μοῖς ἐκ παλαιοῦ προσκεῖσθαι, καθάπερ Ἐρμου τέ τι πεδῖον 6.

- λέγεσθαι, ὅς κατὰ τὴν Ἀσίαν γῆν ἀνίσχων ἐξ ὄρους Μητρὸς
 Δινδυμήνης παρὰ πόλιν Σμύρναν Αἰολικὴν ἐκδιδοῖ ἐς Θά-
 λασσαν καὶ ἄλλο Καῦστρου πεδίων Λύδιον ἀπὸ Λυδίων
 ποταμοῦ, καὶ Καΐκου ἄλλο ἐν Μυσίᾳ, καὶ Μαιάνδρου τὸ
7. Καρικὸν ἔστι ἐπὶ Μίλητον πόλιν Ἰωνικὴν. [Ἄγυπτὸν τε 3a.
 Ἡρόδοτός τε καὶ Ἐκαταῖος οἱ λογοποιοὶ (ἢ εἰ δὴ τοῦ ἄλλου
 ἢ Ἐκαταίου ἐστὶ τὰ ἀμφὶ τῆ γῆ τῆ Ἄγυπτία ποιήματα)
 διῶρόν τε τοῦ ποταμοῦ ἀμφότεροι ὡσαύτως ὀνομάζουσι, καὶ
 οὐκ ἀμαυροῖς τεκμηρίοις ὅτι ταύτῃ ἔχει, Ἡροδότῳ ἐπιδέ-
 δεικται ὡς καὶ τὴν γῆν αὐτὴν τυχὸν ποταμοῦ εἶναι ἐπωνυμιον.
8. Ἄγυπτος γὰρ τὸ παλαιὸν ὁ ποταμὸς ὅτι ἐκαλεῖτο, ὅτινα 3b.
 νῦν Νεῖλον Αἰγύπτιοι τε καὶ οἱ ἔξω Αἰγύπτου ἄνθρωποι
 ὀνομάζουσι, ἱκανὸς τεκμηριῶσαι Ὅμηρος λέγων ἐπὶ τῆ ἐκ-
 βολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ τὸν Μενέλεων στήσαι τὰς νέας.]
9. Εἰ δὴ οὖν εἷς τε ποταμὸς παρ' ἑκάστοις, καὶ οὐ μεγάλοι 4.
 οὔτοι ποταμοὶ ἱκανοὶ γῆν πολλὴν ποιῆσαι ἐς Θάλασσαν προ-
 χέομενοι, ὅποτε ἰλὺν καταφέρουεν καὶ πηλὸν ἐκ τῶν ἄνω
 τόπων, ἔνθεν περ αὐτοῖς αἱ πηγαὶ εἰσιν, οὐδ' ὑπὲρ τῆς Ἰν-
 δῶν ἄρα χώρας ἐς ἀπιστίαν ἰέναι ἄξιον, ὅπως πεδίων τε ἢ
 πολλή ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν τὸ πεδίων ἔχει προσκε-
10. χωσμένον. Ἐρμιον μὲν γὰρ καὶ Καῦστρου καὶ Καΐκόν τε καὶ 5.
 Μαιάνδρου, ἢ ὅσοι πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τήνδε τὴν
 ἐντὸς Θάλασσαν ἐκδιδοῦσιν, οὐδὲ ξύμπαντας ξυντεθέντας ἐν
 τῶν Ἰνδῶν (ποταμῶν) ἄξιον ξυμβαιεῖν πλήθους ἕνεκα τοῦ
 ὕδατος, μὴ ὅτι τῷ Γάγγῃ τῷ μεγίστῳ, ὅτῳ οὔτε Νεῖλου
 ὕδωρ τοῦ Αἰγυπτίου οὔτε ὁ Ἴστρος ὁ κατὰ τὴν Εὐρώπην
 ῥέων ἄξιοι ξυμβαιεῖν ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ ἐκεῖνοί 6.
11. γε πάντες ξυμμιχθέντες ἐς ἕσον ἔρχονται ὅς μέγας τε εὐ-
 θύς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει, καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὺς
 πάντας τῶν Ἀσιανῶν μερίζοντας παραλαβὼν καὶ τῆ ἐπωνυμίᾳ
 κρατήσας οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς Θάλασσαν*).

*) Strab. XV. 1. 32. p. 700.

[Πάντες δ' οἱ λεχθέντες ποταμοὶ συμβάλλουσιν εἰς ἕνα τὸν Ἰνδὸν
 ὕδατος δ' ὁ Ὑπανις.] Πεντεκαίδεκα δὲ τοὺς σύμπαντάς φασι συζῆεῖν
 τοὺς γε ἀξιολόγους.

FRAGM. III.

Arr. Ind. 2. 1—7.

DE FINIBUS INDIAR.

(Cf. epit. 1.)

1. [Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ὡς ἔω, τοῦτό μοι ἔστω ἢ τῶν Ἰνδῶν γῆ, καὶ Ἰνδοὶ οὗτοι ἔστωσαν. Ὅροι δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς πρὸς μὲν
2. βορέου ἀνέμου ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος. Καλέεται δὲ οὐ Ταῦρος ἔτι ἐν τῇ γῆ ταύτη· ἀλλ' ἄρχεται μὲν ὁ Ταῦρος ἀπὸ θαλάσσης τῆς κατὰ Παμφύλους τε καὶ Λυκίην καὶ Κίλικας παρατείνει τε ἔστε τὴν
3. πρὸς ἔω θάλασσαν, τέμνων τὴν Ἀσίην πᾶσαν ἄλλη δὲ ἄλλο καλέεται τὸ ὄρος, τῇ μὲν Παραπαμισὸς, τῇ δὲ Ἡμωδός· ἄλλη δὲ Ἡμαον κληῖσεται καὶ τυχὸν ἄλλα καὶ ἄλλα ἔχει
4. οὐνόματα Μακεδόνες δὲ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες Καυκάσον αὐτὸ ἐκάλεον ἄλλον τούτον Καυκάσον, οὐ τὸν Σκυθικόν· ὡς καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Καυκάσου λόγον κατέχειν
5. ὅτι ἦλθεν Ἀλέξανδρος. Τὰ πρὸς ἐσπέρην δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀπείργει ἔστε ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἵνα περ αὐτὸς κατὰ δύο στόματα ἐκδιδοῖ, οὐ συνεχῆς ἀλλήλοισι τὰ στόματα, κατὰ περ τὰ πέντε τοῦ Ἰστροῦ ἐστὶ
6. συνεχῆς ἀλλ' ὡς τὰ τοῦ Νείλου, ὑπὸ τῶν Δέλτα ποιεῖται τὸ Αἰγύπτιον ὧδέ τι καὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς Δέλτα ποιεῖ οὐ Ἰνδὸς ποταμὸς οὐ μείον τοῦ Αἰγυπτίου· καὶ τοῦτο Πάτιαλα τῇ
7. Ἰνδῶν γλώσση καλέεται. Τὸ δὲ πρὸς νότου τε ἀνέμου καὶ μεσημβρίας, αὐτὴ ἢ μεγάλη θάλασσα ἀπείργει τὴν Ἰνδῶν γῆν, καὶ τὰ πρὸς ἔω αὐτὴ ἢ θάλασσα ἀπείργει.]

III. 2. οὐ Ταῦρος. — Emendatio est Schmiederi. Codd. ὁ Ταῦρος.

III. 3. Ἡμαον. — Schmied. coniecit Ἡμαος.

FRAGM. IV.

Strab. XV. 1. 11. p. 689.

DE FINIBUS ET MAGNITUDINE INDIAE.

(Cf. epit. 1—2. et annot. 24.)

Τὴν Ἰνδικὴν περιώρικεν ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τοῦ 1. Ταύρου τὰ ἄσχατα ἀπὸ δὲ τῆς Ἀριανῆς μέχρι τῆς ἐφ᾽ ἑσῆς θαλάττης, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἡμωδὸν καὶ Ἴμασον καὶ ἄλλα ὀνομάζουσιν. Μακεδόνες δὲ Καύκασον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς τὸ δὲ νότιον 2. καὶ τὸ προσεφθὸν πλευρὸν πολὺ μείζων τῶν ἐτέρων ὄντα προπέπτωκεν εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ γίνεται ὁμοβοειδὲς τὸ τῆς χώρας σχῆμα τῶν μειζόνων πλευρῶν ἑκατέρου πλεονεκτιούντος παρὰ τὸ ἀπεναντίον πλευρὸν τρισχιλίοις σταδίοις, ὅσον ἐστὶ τὸ κοινὸν ἄκρον τῆς τε ἑωθινῆς παραλίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς, ἔξω προπεπτωκὸς ἐξ ἕως ἐφ' ἑκάτερον παρὰ τὴν ἄλλην ἡϊόνα. [Τῆς μὲν οὖν ἐσπερίου πλευρᾶς ἀπὸ τῶν 2a. Καυκασίων ὄρων ἐπὶ τὴν νότιον θάλατταν στάδιοι μάλιστα λέγονται μύριοι τρισχιλίοι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ὡστ' ἀπεναντίον ἢ ἑωθινὴν προσλαβοῦσα τοὺς τῆς ἄκρας τρισχιλίοις ἔσται μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων. Τοῦτο μὲν οὖν πλάτος τῆς χώρας τὸ ἑλάχιστον, καὶ τὸ μέγιστον.] Μῆκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τὴν 3. ἑω τοῦτου δὲ τὸ μὲν μέχρι Παλιβόθρων ἔχει τις ἂν βεβαιότερος εἰπεῖν καταμεμέτρηται γὰρ σχοινίοις, καὶ ἔστιν ὁδὸς βασιλικὴ σταδίων μυρίων τὰ δ' ἐπέκεινα στοχασμῶν λαμβά- 4. νεται διὰ τῶν ἀνάπλων τῶν ἐκ θαλάττης διὰ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ μέχρι Παλιβόθρων εἴη δ' ἂν σταδίων ἑξακισχιλίων. Ἔσται δὲ τὸ πᾶν, ἢ βραχύτατον, μυρίων ἑξακισχιλίων, ὡς 5. ἐκ τε τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταδμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα λαβεῖν Ἐρατοσθένους φησί· καὶ ὁ Μεγασθένης οὕτω συναποφαινέται· [Πατροκλῆς δὲ χιλίοις ἐλαττόν φησι]. Cf. Arr. Ind. 3. 1—5.

IV. 1. Ἴμασον. — V. L. μάσον. Vulg. Ἴμασον et Ἡμωδών.

3. μυρίων. — Codd. διαμυρίων. Cf. ann. 23.

FRAGM. V.

Strab. II. 1. 7. p. 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ἔτι φησὶν ὁ Ἰππαρχος ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπομνήματι, αὐτὸν τὸν Ἐρατοσθένη διαβάλλειν τὴν τοῦ Πατροκλέους πίστιν ἐκ τῆς πρὸς Μεγασθένη διαφωνίας περὶ τοῦ μήκους τῆς Ἰνδικῆς τοῦ κατὰ τὸ βόρειον πλευρὸν, τοῦ μὲν Μεγασθένους λέγοντος σταδίων μυρίων ἑξακισχιλίων, τοῦ δὲ Πατροκλέους χιλίους λέγειν ἡμίονοι.

FRAGM. VI.

Strab. XV. 1. 12. p. 689—690.

DE MAGNITUDE INDIAE.

[Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὁρᾶν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις, Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος, Ὀνησικρίτου δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νεάρχου δὲ μυρίων ὁδῶν τεττάρων τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου,] Μεγασθένους δὲ καὶ Δηϊμάχου μετριασάντων 690 μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ δισμυρίους τιθέασι σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον. [Δηϊμάχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους κατ' ἐπίου τύπους. Πρὸς οὓς ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις εἴρηται].

V. ἑξακισχιλίων. — Codd. πεντακισχιλίων.

FRAGM. VII.

Strab. II. 1. 4. p. 69 — 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ὁ Ἰππαρχος ἀντιλέγει διαβάλλον τὰς πίστεις· οὔτε γὰρ Πατροκλέα πιστὸν εἶναι, δεῖν ἀντιμαρτυροῦντων αὐτῷ
 69. *Δημήαχου τε καὶ Μεγασθένους, οἳ καθ' οὓς μὲν τόπους δισμυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ' οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων τούτους γε δὴ τοιαῦτα λέγειν, καὶ τοὺς ἀρχαίους πίνακας τούτοις ὁμολογεῖν.*

FRAGM. VIII.

Arr. Ind. 3. 7—8.

DE MAGNITUDE INDIAE.

7. *Μεγασθένει δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν ἐς ἐσπέρην πλάτος 1. ἐστὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὅ τι περ οἱ ἄλλοι μῆκος ποιοῦσιν καὶ λέγει Μεγασθένης, μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων*
 8. *εἶναι, ἵνα περ τὸ βραχύτατον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς 2. μεσημβρίην, τοῦτο δὲ αὐτῷ μῆκος γίγνεται, καὶ ἐπέχει τριηκοσίους καὶ διαχιλίους καὶ δισμυρίους, ἵνα περ τὸ στενώτατον αὐτοῦ.*

FRAGM. IX.

Strab. II. 1. 19. p. 76.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS, ET IN DIVERSAM PARTEM CADENTIBUS UMBRIS.

(Cf. epit. 3. et p. 29.)

Πάλιν δ' ἐκείνου (scil. *Eratosthenis*) τὸν *Δημήαχου* ἰδιώτην ἐνδείξασθαι βουλομένου καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων οἴεσθαι γὰρ τὴν Ἰνδικὴν μεταξὺ κείσθαι τῆς τε φθινοπω-

ρινῆς ἰσημερίας καὶ τῶν τροπῶν τῶν χειμερινῶν, Μεγασθένει τε ἀντιλέγειν γήσαντι ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι καὶ τὰς σκιάς ἀντιπίπτειν μηδέτερον γὰρ τούτων μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς συμβαίνειν ταῦτα δὴ φάσκοντος ἀμαθῶς λέγεσθαι. Cf. p. 77.: Οὐ συναποφαινεται δὲ γε, ἀλλὰ τοῦ Δηϊμάχου γήσαντος μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς μήτ' ἀποκρύπτεσθαι τὰς ἄρκτους μήτ' ἀντιπίπτειν τὰς σκιάς, ἀπερ' ὑπέιληθεν ὁ Μεγασθένης, ἀπειρίαν αὐτοῦ καταγινώσκει.

FRAGM. X.

Plin. h. n. VI. 22. 6.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS.

Ab iis (scil. Prasiis) in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbrae ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum, per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes.

Cf. Solin. 52. 13.

Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire.

FRAGM. XI.

Strab. XV. 1. 20. p. 693.

DE FECUNDITATE INDIAE.

(Cf. epit. 5., 9.)

Μεγασθένης δὲ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰνδικῆς ἐπισημαίνεται τῷ δίκαιρον εἶναι καὶ δίφορον [καθάπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἔφη, τὸν μὲν εἰπὼν σπόρον χειμερινόν, τὸν δὲ

Φερινόν, καὶ ὄμβρον ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἔτος εὐρίσκεισθαι φησι πρὸς ἀμφοτέρους καιροὺς ἄνομβρον ὥστε εὐετηρίαν ἐκ τούτου συμβαίνειν, ἀφόρου μηδέποτε τῆς γῆς οὐσῆς· τοὺς τε ξυλλίνους καρποὺς γεννᾶσθαι πολλοὺς καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμιων, γλυκείας καὶ φύσει καὶ ἐψῆσει, χλιανομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἡλίοις, τοῦ τ' ἐκπίπτοντος ἐκ Διὸς καὶ τοῦ ποταμίου. Τρόπον δὴ τινα λέγειν βούλεται, διότι ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη πέψις καὶ καρπῶν καὶ χυμῶν παρ' ἐκείνοις ἐψησίς ἐστι καὶ κατεργάζεται τὸν τοσοῦτον εἰς εὐστομίαν, ὅσον καὶ ἢ διὰ πυρός· διὸ καὶ τοὺς κλάδους φησὶν εὐκαμπεῖς εἶναι τῶν δένδρων, ἐξ ὧν οἱ τροχοὶ ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνοῖς καὶ ἐπανθεῖν ἔριον.]

Cf. Eratosth. ap. Strab. XV. 1. 13. p. 690.

Ἐκ δὲ τῆς ἀναθυμιάσεως τῶν τοσοῦτων ποταμῶν καὶ ἐκ τῶν ἐτησίων, ὡς Ἐρατοσθένης φησί, βρέχεται τοῖς Φερινοῖς ὄμβροις ἢ Ἰνδικῇ, καὶ λιμνάζει τὰ πεδία· ἐν μὲν οὖν τούτοις τοῖς ὄμβροις λίνον σπείρεται καὶ κέγχρον πρὸς τούτοις σήσαμον, ὄρυζα, βόσμορον τοῖς δὲ χειμερινοῖς καιροῖς πυροί, κριθαί, ὄσπρια, καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἄπειροι.

FRAGM. XII.

Strab. XV. 1. 37. p. 703.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

Καὶ τίγρεις ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης 1. γίνεσθαι μεγίστους, σχεδὸν δὲ τι καὶ διπλασίους λεότιων δυνατοὺς δέ, ὥστε τῶν ἡμέρων τινὰ ἀγόμενον ὑπὸ τετάρων, τῷ ὀπισθίῳ σκέλει δραξάμενον ἡμίονου, βιάσασθαι καὶ ἐλκῦσαι πρὸς ἑαυτὸν. Κερκοπιθήκους δὲ μείζους τῶν μεγίστων 2. κυνῶν, λευκοὺς πλὴν τοῦ προσώπου· τοῦτο δ' εἶναι μέλαν παρ' ἄλλοις δ' ἀνάπαλιν τὰς δὲ κέρκους μείζους δυοῖν πήχεων ἡμερωπιάτους δὲ καὶ οὐ κακῶθεις περὶ ἐπιθέσεις καὶ

3. κλοπᾶς. Λίθους δ' ὀρύττεσθαι λιβανόχρους, γλυκύτερους
 4. σύκων ἢ μέλιτος. Ἀλλαχοῦ δὲ διτήχεις ὄφεις ὑμενοπτέρους
 ὡσπερ αἱ νυκτερίδες· καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι,
 σταλαγμοὺς ἀφιέντας οὖρων, τοὺς δὲ ἰδρώτων, διασήποντας
 τὸν χροῦτα τοῦ μὴ φυλαξαμένον καὶ σκορπίους εἶναι πτηνοὺς
 5. ὑπερβάλλοντας μεγέθει. Φύεσθαι δὲ καὶ ἔβρον. Εἶναι δὲ
 καὶ κύνας ἀλκίμους, οὐ πρότερον μεθιέντας τὸ δηχθέν, πρὶν
 εἰς τοὺς ῥώθωνας ὑδωρ καταχυθῆναι· ἐπίοις δ' ὑπὸ προθυ-
 μίας ἐν τῷ δήγματι διαστρέφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῖς
 δὲ καὶ ἐκπίπτειν κατασχεθῆναι δὲ καὶ λέοντα ὑπὸ κυνὸς
 καὶ ταῦρον τὸν δὲ ταῦρον καὶ ἀποθανεῖν, κρατούμενον τοῦ
 ῥύγχους πρότερον ἢ ἀφεθῆναι.

FRAGM. XIII *).

Aelian. h. a. XVII. 39.

DE SIMIIS INDICIS.

(Cf. *Fragm. XII. 2.*)

1. Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγα-
 σθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους,
 ἔχειν δὲ καὶ οὐράς πηγῶν πέντε· προςπεφυκέναι δὲ ἄρα
 αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πάγωνας καθειμένους καὶ βαθεῖς·
 2. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον εἶναι πᾶν λευκούς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας
 ἰδεῖν ἡμέρους δὲ καὶ φιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἄλλοι-
 χόθι πιθήκοις συμφυῆς οὐκ ἔχειν τὸ κακότηδες.

*) FRAGM. XIII. B.

Aelian h. a. XVI. 10.

De simiis indicis.

1. Ἐν Πραξιοῖς δὲ τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόουν,
 καὶ ἰδεῖν δὲ εἰσι κατὰ τοὺς Ὑρκανοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκόμια τε αὐτῶν
 ὀρεῖται συμφυῆς, εἶποι δ' ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθές εἰδὼς ἀσκητὰς εἶναι αὐτῶν·
 γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρωδες, ἢ δὲ οὐρὰ κατὰ τὴν τῶν λεόντων
 2. ἀλκαίαν ἐστί· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασι λευκοί, τὴν δὲ κε-
 φαλήν καὶ τὴν οὐρὰν ἄκραν εἰσὶ πυρσοὶ σώφρονες δὲ καὶ φύσει τιθασοί·
 εἰοὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαίταν καὶ τὸ γένος, καὶ σιτοῦνται τῶν ὀρέων τὰ

FRAGM. XIV.

Aelian. h. a. XVI. 41.

DE ALATIS SCORPIIS ET SERPENTIBUS.

(Cf. fragm. XII. 4.)

Μεγασθέρης γρηθὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γί- 1.
νεσθαι πιερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγγρί-
πτειν τοῖς Εὐρωπαϊοῖς παραπλησίως γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις 2.
αὐτόθι, καὶ τούτους πιηροὺς ἐπιγοιῶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν,
ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀγίεσαι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν ἐὰν
κατὰ τινος ἀποσιάζῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχορῆμα.
Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθέρου ταῦτα.

FRAGM. XV.

Strab. XV. 1. 56. p. 710—711.

DE BESTIIS INDIAE ET ARUNDINE.

Φησὶ γάρ (scil. ὁ Μεγασθέρης Strab. 709.) — πε- 1.
τροκυλιστᾶς εἶναι κερκοπιθήκους, οἱ λίθους κατακλίσει
κρημνοβατοῦντες ἐπὶ τοὺς διώκοιτας· τὰ τε παρ' ἡμῶν ἡμέρα 2.
ζῶα τὰ πλείστα παρ' ἐκείνοις ἄγρια εἶναι ἵππους τε λέγει
μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους· καλάμους δὲ μῆκος μὲν τριά- 3.
κοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα
711 πάχος δέ, ὥστε τὴν διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπλήγῃ, τοῖς
δὲ διπλασίαν.

ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἀθροοὶ εἰς τὸ τῆς Λατάγης προῖστέιον, πόλις δὲ ἴστιν 3.
Ἰνδῶν ἡ Λατάγη, καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλείας ἐφθῆν ὄρουσαν
αιτοῦνται ἀνά πᾶσαν δε ἡμέραν ἢ δαίς αὐτοῖς εὐτρεπῆς πρόκειται ἐμ-
φορηθέντας δὲ ἄρα αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὐτοῖς ἐς ἡθῆ τὰ ὑλαίμ φασὶ σὺν
κόσμῳ, καὶ σίγεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἔν.

FRAGM. XV. B.

Aelian. h. a. XVI. 20 — 21.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

(Cf. fragm. XV. 2. 1.)

1. (20.) Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδία, λέγω δὴ τοῖς ἐνδοτάτω, ὄρη φασὶν εἶναι δύσβατά τε καὶ ἐνθρα' καὶ ἔχειν ζῷα ὅσα καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει γῆ, ἄγρια δέ' καὶ γάρ τοι καὶ τὰς δις τὰς ἐκεῖ φασὶν εἶναι καὶ ταύτας θηρία, καὶ κύνας καὶ αἶγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλάσθαι καὶ ἐλευθερά, ἀφειμένα
2. νομειτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγοι· ἐν δὴ τοῖς καὶ τοὺς Βραχμᾶνας ἀριθμῶν
3. ἄξιον, καὶ γάρ τοι καὶ ἐκείνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ καὶ ζῶον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερον, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομαζέσθαι καρτάζωνον· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἄριστα εἰληχέναι, καὶ εἶναι ὠκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρθρούς τε καὶ ἔμφορεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν σὺς· μέσον δὲ τῶν ὀφρῶν ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρα, οὐ λεῖον, ἀλλὰ ἐλιγμοῦς ἔχον τινάς· καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χροάν· λέγεται δὲ καὶ ὀξύτατον εἶναι τὸ κέρα ἐκείνο· φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούω τοῦτο πάντων ἀπηχεστάτην τε καὶ γεγνωτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῶον προσόντων φέρειν, καὶ
5. πρῶτον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δύσεριν εἶναι πως. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄρξῃσιν εἶναι τίνα συμφυῆ κῆριξιν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἠτηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ
6. παντός τοῦ σώματος ῥιμαλέον, ἀλκή δὲ οἱ τοῦ κέρατος ἄμαχός ἐστι. Νομαῖς δὲ ἐρήμους ἀσπίζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρα δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρως συνδυασθεῖς πρὸς τὴν θῆλειαν πεπράυνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμω ἔστόν· εἶτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κούσης, ἐκθηριούται αὐδὶς, καὶ
7. μονίας ἔστιν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τούτων οὖν πώλους πάνυ νεαροῦς κομίζεσθαι φασὶ τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκὴν ἐν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς θείας τὰς πανηγυρικός· τέλειον δὲ ἀλῶναλ ποτε οὐδεὶς μέμνηται.
8. (21.) Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη τὰ γειτνώντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανούται, φασὶν, ἀλλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖται γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χῶρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασὶν, ἐν τοῖσδε τοῖς ἀλλῶσι ζῷα Σατύροις ἔμφορῃ τὰς μορφάς, τὸ πᾶν σῶμα λίσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰσῆος
9. ἵππουριν. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρέβειν ἐν τοῖς θρυμοῖς ὑλοτραγοῦντα, ὅταν δὲ αἰσθῶνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσωσι κυνῶν ὑλακῆς, ἀναθέουσιν εἰς τὰς ἀκρωτείας αὐτὰς ἀμηχάνῳ τῷ τάχει· καὶ γάρ εἰσι ταῖς
10. ὄρειβασιαῖς ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομύχονται πέτρας τινάς κυλινδοῦντες κατὰ τῶν
11. ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοι γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων

εἶσιν ἐκείνοι δυσάλωτοι· καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινας αὐτῶν εἰς Πραι-
σίους κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλει-
τινα καὶ κνυῶντα· καὶ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθεῖαν, ταῖς
δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον. Cf. Plin. h. n. VII. 2. 17.

FRAGM. XVI.

Plin. h. n. VIII. 14. 1.

DE BOA CONSTRICTORE.

*Megasthenes scribit, in India serpentes in tantam
magnitudinem adlescere, ut solidos hauriant cervos tau-
rosque.*

Solin. 52. 33.

*Enormitas in serpentibus tanta est, ut cervos et animantium
alia ad parem molem tota hauriant.*

FRAGM. XVII.

Aelian. h. a. VIII. 7.

DE GYMNOTO ELECTRICO.

*Μεγασθένης ἀκούει λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν
θάλατταν γίνεσθαι τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῆ
ἀθάετον εἶναι, κάτω που νηρόμενον καὶ ἐν βυθῶ, ἀποθανὸν
δὲ ἀναπλεῖν οὗ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν
τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.*

FRAGM. XVIII.

Plin. h. n. VI. 24. 1.

DE TAPROBANE.

*(Taprobanen -- scripsit) Megasthenes flumine di-
vidi incolasque Palaeogonos appellari, auri margaritarum-
que grandium fertiliores quam Indos.*

Solin. 53. 3.

*(Taprobane) scinditur amni interfluo. Nam pars eius bestiis
et elephantis repleta est maioribus multo, quam fert India,
partem homines tenent.*

FRAGM. XV. B.

Aelian. h. a. XVI. 20—21.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

(Cf. fragm. XV. 2. 1.)

1. (20.) Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδία, λέγουσιν ὅτι τῶν ἐνδοτάτων, ὄρη φασὶν εἶναι δύσβατά τε καὶ ἐνθρησά τε καὶ ἔχειν ζῶα ὅσα καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει γῆ, ἄγρια δὲ καὶ γὰρ τοὶ καὶ τὰς δις τὰς ἑκατὸν φασὶν εἶναι καὶ ταύτας θηρία, καὶ κύνιας καὶ αἰγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλάσθαι καὶ ἐλεύθερα, ὑφειμένα
2. νομειτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων συγγρηκτοί, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγοι· ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦ Βραχμῆνας ἀριθμοῦ
3. ἄξιον, καὶ γὰρ τοὶ καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ καὶ ζῶον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερον, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἄριστα εἰληχένας, καὶ εἶναι ὠκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρ-
4. θρώτους τε καὶ ἐμπερεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν σὺς· μέσον δὲ τῶν ὀφρῶν ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρασ, οὐ λεῖον, ἀλλὰ ἐλιγμούς· ἔχον τινὰς καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χροάν· λέγεται δὲ καὶ δῶτάτον εἶναι τὸ κέρασ ἔκείνο· φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούω τούτου πάντων ἀπηχεστάτην τε καὶ γεγωνοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῶον προσόντων φέρειν, καὶ
5. πρῶτον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δύσειν εἶναι πῶς. Καὶ οὐ μόνον φασι τοῖς ἀρξέσειν εἶναι τινὰ συμφυῆ κῆριξιν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἠτηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ
6. παντὸς τοῦ σώματος ἥωμαλέον, ἀλεψὴ δὲ οἱ τοῦ κέρατος ἄμαχος ἔστι. Νομάσ δὲ ἐρήμους ἀσπάζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρα δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρως συνδυασθεῖς πρὸς τὴν θηλειαν πεπεραῦνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμω ἐστὸν· εἴτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλειᾶς κνούσης, ἐκθηριούται αὐτὴς, καὶ
7. μονίας ἐστὶν ὅδε ὁ Ἰνδός καρτάζωνος. Τούτων οὖν πάλους πάνυ γεαρῶς κομίζεσθαι φασι τῶν Περσῶν βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλεψὴν ἐν ἀλλήλοις ἀποδεικνύσθαι κατὰ τὰς θείας τὰς πανηγυρικὰς τέλειον δὲ ἀλῶναλ ποτε οὐδεὶς μέμνηται.
8. (21.) Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη τὰ γειτνιώντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανοῦνται, φασὶν, αὐλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖται γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χώρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασὶν, ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῶα Σατύροις ἐμφερεῖ τὰς μορφάς, τὸ πᾶν σῶμα λίσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξυός
9. ἵππουρι. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρέβειν ἐν τοῖς δρυμοῖς ὑλοτραγοῦντα, ὅταν δὲ αἰσθῶνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσωσι κωνῶν ὑλακῆς, ἀναθέουσι εἰς τὰς ἀκρωτείας αὐτὰς ἀμηχάνῳ τῶ τάχει· καὶ γὰρ εἰσι ταῖς
10. ὄρει βασιλαῖς ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομύχονται πέτρας τινὰς κυλινοῦντες κατὰ τῶν
11. ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοι γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων

εἶπὼν ἐκείνοι δυσάλωτοι· καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινὰς αὐτῶν εἰς Πραι-
σίους κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλει-
τινα καὶ κωοῦντα· καὶ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθεῖαν, ταῖς
δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον. Cf. Plin. h. n. VII. 2. 17.

FRAGM. XVI.

Plin. h. n. VIII. 14. 1.

DE BOA CONSTRICTORE.

*Megasthenes scribit, in India serpentes in tantam
magnitudinem adlescere, ut solidos hauriant cervos tau-
rosque.*

Solin. 52. 33.

*Enormitas in serpentibus tanta est, ut cervos et animantium
alia ad parem molem tota hauriant.*

FRAGM. XVII.

Aelian. h. a. VIII. 7.

DE GYMNOTO ELECTRICO.

*Μεγασθένους ἀκούω λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν
θάλατταν γίγνεσθαι τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῆ
ἀθάετον εἶναι, κάτω που νηρόμενον καὶ ἐν βυθῶ, ἀποθανὸν
δὲ ἀναπλεῖν ὄψ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν
τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.*

FRAGM. XVIII.

Plin. h. n. VI. 24. 1.

DE TAPROBANE.

*(Taprobanen -- scripsit) Megasthenes flumine di-
vidi incolasque Palaeogonos appellari, auri margaritarum-
que grandium fertiliores quam Indos.*

Solin. 53. 3.

*(Taprobane) scinditur amni interfluo. Nam pars eius bestiis
et elephantis repleta est maioribus multo, quam fert India,
partem homines tenent.*

FRAGM. XIX.

Antigon. Caryl. 147.

DE ARBORIBUS MARITIMIS.

Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα ἱστορεῖν, ἐν
τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρα φέσθαι.

FRAGM. XX.

Arr. Ind. 4. 2—13.

DE INDO ET GANGE.

(Cf. epit. 15—19. et p. 30—37.)

1. Αὐτοῖν τοῖν μεγίστοιν ποταμοῖν, τοῦ τε Γάγγεω καὶ τοῦ
Ἰνδοῦ τὸν Γάγγεα μεγέθει πολὺ τι ὑπερφέρειν Μεγασθένης
2. ἀνέγραψεν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μνήμην τοῦ Γάγγεω ἔχουσιν. Αὐτὸν
τε γὰρ μέγαν ἀνίσχειν ἐκ τῶν πηγέων, δέχεσθαι τε ἐς αἰτὸν
3. τὸν τε Καῖνὰν ποταμὸν καὶ τὸν Ἐραννοβοῶν καὶ τὸν Κοσ-
σοῶνον, πάντας πλωτοῦς· εἰ δὲ Σῶνόν τε ποταμὸν καὶ Σι-

FRAGM. XX. B.

Plin. h. n. VI. 21. 9 — 22. 1.

DE GANGE.

1. *Flumina Prinas et Cainas (quod in Gangem influit) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
2. *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina* 22.
eodem modo, alii in Scythicis montibus nasci dixerunt. In-
fluere in eum XIX. amnes. Ex iis navigabiles praeter iam
3. *dictos Condochatem, Eranno-boam, Cosoagum, Sonum. Alii*

XX. 2. Κοσσοῶνον. — Legendum videtur ex Plinio Κοσσοῶνον. Cf. annot. 31.

3. Σιττόκατιν. — V.L. Σιττόκεστιν.
Αγρόραν. — V.L. Αγύραν.

XX. B. 1. Prinas. — V.L. Pumas.

2. Condochatem. — V.L. Canucam, Vamam.

4. τόκατιν καὶ Σολόματιν, καὶ τούτους πλωτούς. ἐπὶ δὲ Κον-
δοχάτην τε καὶ Σάμβον καὶ Μάγωνα καὶ Ἀγόρανην καὶ
Ῥμαλιν ἐμβάλλουσι δὲ εἰς αὐτὸν Κομμενάσης τε μέγας 4.
ποταμὸς καὶ Κάκουθις καὶ Ἀνδώματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ
5. τοῦ Μανδιαδινῶν ἔθων καὶ ἐπὶ τούτοισιν Ἄμυστις παρὰ 5.
πόλιν Καταδούπην καὶ Ὀξύμαγισ ἐπὶ Παζάλαις καλουμένοιαι
καὶ Ἐρέννεσις ἐν Μάθαις ἔθνει Ἰνδικῷ ξυμβάλλει τῷ Γάγγη.
6. Τούτων λέγει Μεγασθένης οὐδένα εἶναι τοῦ Μαιάνδρου 6.
7. ἀποδέοντα, ἵνα περ νασιπόρος ὁ Μαιάνδρος. εἶναι ὦν τὸ 7.
εὖρος τῷ Γάγγη, ἔνθα περ αὐτὸς ἐωυτοῦ στενωτάτος, εἰς
ἑκατὸν σταδίους· πολλαχῇ δὲ καὶ λιμνάζειν, ὡς μὴ ἄποπτον
εἶναι τὴν πέραν χώραν, ἵνα περ χθασμαλή τε ἐστὶ καὶ οὐδαμῇ
γγλόφοισιν ἀνεστηκυῖα.

cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde tenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX.

Solin. 52. 6 — 7.

6. *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem 1.*
quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare conten-
7. *dunt: alii volunt a Scythicis montibus exoriri. Hypanis etiam 2.*
ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, si-
cuti arae in ripa eius positae probant. Minima Gangis la-
titudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet,
altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum de-
vorat.

Cf. fragm. XXV. 1.

Λέγουσιν οἱ μὲν τριάκοντα σταδίων τοῦλάχιστον πλά-
τος, οἱ δὲ καὶ τριῶν Μεγασθένης δὲ, ὅταν ἦ μέτριος,
καὶ εἰς ἑκατὸν εὐρύνεσθαι, βάρους δὲ εἴκοσι ὀργυιῶν τοῦ-
λάχιστον.

XX. 4. Κομμενάσης. — V. L. Κομμινάσης.

5. Ὀξύμαγισ. — Legendum videtur Ὀξύματις ex sanscrita voce
Ixumati. Cf. ann. 31.

Παζάλαις. — V. L. Πασάλαις. Sanscr. *Pankāla*.

Ἐρέννεσις. — VV. LL. Ἐρεννεσις, Ἐρινέσις.

8. Τῷ δὲ Ἰνδῷ ἐς ταῦτόν ἔρχεται. Ὑδραώτης μὲν ἐν 8.
 Καμβισθόλοις, παρειληφώς τόν τε Ὑφασιν ἐν Ἀστράβαις
 καὶ τὸν Σαράγγην ἐκ Κηκίων καὶ τὸν Νεῦδρον ἐξ Ἀττακη-
 9. νῶν, ἐς Ἀκείνην ἐμβάλλουσιν. Ὑδάσπης δὲ ἐν Ὁξυδράκαις, 9.
 ἄγων ἅμα οἱ τὸν Σιναρον ἐν Ἀρίσπαις, ἐς τὸν Ἀκείνην ἐκ-
 διδοῖ καὶ οὗτος. Ὁ δὲ Ἀκείνης ἐν Μαλλοῖς ξυμβάλλει τῷ 10.
 Ἰνδῷ καὶ Τοῦταπος δὲ μέγας ποταμὸς ἐς τὸν Ἀκείνην
 10. ἐκδιδοῖ. Τοῦτων ὁ Ἀκείνης ἐμπλησθεὶς καὶ τῇ ἐπικλήσει
 ἐνικησας αὐτὸς τῷ ἐωυτοῦ ἤδη ὀνόματι ἐσβάλλει ἐς τὸν
 11. Ἰνδόν. Κωφῆν δὲ ἐν Πευκελαΐτιδι ἅμα οἱ ἄγων Μαλάμαν- 11.
 τόν τε καὶ Σόαστον καὶ Γαροίαν ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Ἰνδόν. Κα- 12.
 θύπερθεν δὲ τουτέων Πάρενος καὶ Σάπαρνος, οὐ πολὺ διε-
 12. χοντες, ἐμβάλλουσιν ἐς τὸν Ἰνδόν. Σόανος δὲ ἐκ τῆς ὀρεινῆς
 τῆς Ἀβισσαρέων ἔρημος ἄλλου ποταμοῦ ἐκδιδοῖ ἐς αὐτόν.
 Καὶ τουτέων τοὺς πολλοὺς Μεγασθένης λέγει, ὅτι πλωτοὶ
 εἰσιν. [Ὅνκουν ἀπιστήν χρη ἔχειν ὑπὲρ τε τοῦ Ἰνδοῦ καὶ 13.
 τοῦ Γάγγεω, μηδὲ συμβλητοὺς εἶναι αὐτοῖσι τόν τε Ἰστρον
 καὶ τοῦ Νείλου τὸ ὕδωρ κ. τ. λ.]

XX. 8. Ἀστρόβαις. — V. L. Ἀστράβαις.

ἐκ Κηκίων. — Sic primae editiones (ἐκκηκίων). VV. LL. ἐκ
 Κηκίων, ἐκ Μηκίων. Sanscritum nomen est Cēcaja. Cf. Las-
 sen. pentap. 12.

ἐμβάλλουσιν. — Editores coniecerunt ἐμβάλλει.

XX. 11. Πευκελαΐτιδι. — V. L. Πευκελαΐτιδι.

Μαλάμαντον. — V. L. Μάλαντον.

Γαροίαν. — V. L. Γαρόϊαν.

Πάρενος. — V. L. Πάρενος.

12. Σόανος. V. L. Σύαμος.

Ἀβισσαρέων. — Emendatio est Lassenii Ind. Alterth. I. 94. Codd.
 Σαβίσα ῥέων, Βησσαρέων. Sanscrite populus vocatur Ab isāra.
 Cf. annot. 29.

FRAGM. XXI.

Arr. Ind. 6. 2 — 3.

DE SILA FLUVIO.

(Cf. epit. 21. et annot. 32.)

2. Ἐπεὶ καὶ τόδε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰν-1. δικοῦ, Σίλαν μὲν εἶναι οἱ οὐνομα, ῥέειν δὲ ἀπὸ κρήνης ἐπωνύμου τοῦ ποταμοῦ διὰ τῆς χώρας τῆς Σιλέων καὶ τούτων 3. ἐπωνύμων τοῦ ποταμοῦ τε καὶ τῆς κρήνης. Τὸ δὲ ὕδωρ 2. παρέχεσθαι τοιόνδε· οὐδὲν εἶναι ὅτι ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε τι νήχεσθαι ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ ἐς βυθὸν δένειν· οὕτω τοι ἀμενγότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἡεροειδέστερον.

FRAGM. XXII.

Boissonade: Anecd. graec. I. p. 419.

DE SILA FLUVIO.

Ὅτι ποταμός ἐστιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλας διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου ῥέειν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβολομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.

FRAGM. XXIII.

Strab. XV. I. 38. p. 703.

DE SILA FLUVIO.

(Φησὶν ὁ Μεγασθένης --) ἐν δὲ τῇ ὄρεινῃ Σίλαν ποταμὸν εἶναι, ᾧ μηδὲν ἐπιπλεῖ. Δημόκριτον μὲν οὖν ἀπιστεῖν ἄτε πολλὴν τῆς Ἀσίας πεπλανημένον καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἀπιστεῖ.

XXI. 2. βυθόν. — VV. LL. βυσσόν, ἄβυσσον.

XXIII. Σίλαν. — Sic epit. Strab. Codd. Σίλαν.

FRAGM. XXIV.

Arr. Ind. 5. 2.

DE NUMERO FLUMINUM INDICORUM.

Καὶ ἄλλων πολλῶν ποταμῶν οὐνόματα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, οἳ ἔξω τοῦ Γάγγεω τε καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐκδιδοῦσιν ἐς τὸν ἑβρὸν τε καὶ μεσημβρινὸν τὸν ἔξω πόντον ὥστε τοὺς πάντας ὀκτὼ καὶ πενήκοντα λέγει ὅτι εἰσὶν Ἰνδοὶ ποταμοὶ ναυσίποροι πάντες. [Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκᾷ μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδοῦν χώρας κ. τ. λ.]

(LIBER II.)**FRAGM. XXV.**

Strab. XV. 1. 35—36. p. 702.

DE PĀT' ALIPUTRA URBE.

(Cf. epit. 36.)

Μεγασθένης (scil. λέγει, τὸν Γάγγη,) ὅτιαν ἢ μείριος, 1. καὶ εἰς ἕκατὸν (scil. στάδια) εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι ὀργυιῶν τοῦλάχιστον.

Ἐπὶ δὲ τῇ συμβολῇ τούτου τε καὶ τοῦ ἄλλου ποταμοῦ 2. τὰ Παλίβοθρα ἰδρῦσθαι, σταδίων ὀγδοήκοντα τὸ μῆκος, πλάτος δὲ πεντεκαίδεκα, ἐν παραλληλογράμμῳ σχήματι, ξύλινον περίβολον ἔχουσαν κατατετριμένον, ὥστε διὰ τῶν ὀπιῶν τοξεύειν προκεῖσθαι δὲ καὶ τάφρον φυλακῆς τε χάριν καὶ ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀπορήθιων. Τὸ δ' ἔθνος, ἐν 3. ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφοροῦτάτων τῶν πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπωνυμιον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνόματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοιτον, πρὸς ὃν ἦκεν ὁ Μεγασθένης πεμφθεῖς. [Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Παρθναίοις Ἀρσάκαι γὰρ καλοῦνται πάντες· ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν Ὀρῶδης, ὁ δὲ Φραάτης, ὁ δ' ἄλλό τι.]

Deinde adduntur haecce:

Ἀρίστη δ' ὁμολογεῖται πᾶσα ἡ τοῦ Ὑπάνιος πέραν· οὐκ ἀκριβοῦται 3a. δέ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὸν ἔκτοπισμόν λέγεται πάντ' ἐπὶ τὸ μείζον ἢ τὸ τερατοειδέστερον· οἷα τὰ τῶν χρυσορῶν μυρμηκίων καὶ ἄλλων θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων ἰδιομόρφων καὶ δυνάμεσι τισιν ἐξηλλαγμένων· ὡς τοὺς Σήρας μακροβίους φασί, πέρα καὶ διακοσίων ἐτῶν παρατείνοντας.

XXV. 2. καὶ του. — Vulg. καὶ τοῦ.

Λίγουσι δὲ καὶ ἀριστοκρατικὴν τινα σύνταξιν πολιτείας αὐτόθι ἐκ πεντα- 3b.
κισχιλίων βουλευτῶν συνεστῶσαν, ὧν ἕκαστον πυρέχουθα τῷ κοινῷ ἐλέ-
φαντα.]

Καὶ τίγρεις δ' ἐν τοῖς Πρασίοις φησὶν ὁ Μεγασθένης
γίνεσθαι μεγίστους κ. τ. λ. Cf. fragm. XII.

FRAGM. XXVI.

Arr. Ind. 10.

DE PĀTALIPUTRA ET MORIBUS INDORUM.

1. Λέγεται δὲ καὶ τάδε· μνημεῖα ὅτι Ἴνδοι τοῖς τελευταῖοι 1.
σασιν οὐ ποίεουσιν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἱκανὰς
ἐς μνήμην τίθενται τοῖσιν ἀποθανοῦσι καὶ τὰς ψδᾶς, αἱ
2. αὐτοῖσιν ἐπάδονται. Πόλεων δὲ (καὶ) ἀριθμὸν οὐκ εἶναι ἀν- 2.
ἀτρεκέες ἀναγράψαι τῶν Ἰνδικῶν ὑπὸ πλήθους· ἀλλὰ γὰρ
ὅσαι παραποτάμια αὐτέων ἢ παραθαλάσσιαι, ταύτας μὲν
ξυλίνας ποιεέσθαι οὐ γὰρ εἶναι ἐκ πλίνθου ποιεομένης διαρ- 3.
κέσαι ἐπὶ χρόνον τοῦ τε ὕδατος ἕνεκα τοῦ ἐξ οὐρανοῦ καὶ
ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοῖσιν ὑπερβάλλοντες ὑπὲρ τὰς ὄχθας
ἐμπέλασι τοῦ ὕδατος τὰ πεδία· ὅσαι δὲ ἐν ὑπερδεξιῶσι 4.
τε καὶ μετεώροις τόποισι καὶ τούτοισιν ὑψηλοῖσιν ὤκισμένοι
3. εἰσὶ, ταύτας δὲ ἐκ πλίνθου τε καὶ πηλοῦ ποιεέσθαι. Με- 5.
ρίστην δὲ πόλιν Ἰνδοῖσιν εἶναι Παλίμβοθρα καλομένην, ἐν
τῇ Πρασιῶν γῆ, ἵνα αἱ συμβολαὶ εἰσι τοῦ τε Ἐρανοβοῦα πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ Γάγγεω τοῦ μὲν Γάγγεω, τοῦ μεγίστου πο-
ταμῶν ὁ δὲ Ἐρανοβοῦας τρίτος μὲν ἂν εἴη τῶν Ἰνδῶν πο-
ταμῶν, μέζων δὲ τῶν ἄλλῃ καὶ οὗτος· ἀλλὰ ξυγχορέει αὐτὸς
4. τῷ Γάγγῃ, ἐπειδὴν ἐμβάλη ἐς αὐτὸν τὸ ὕδωρ. Καὶ λέγει 6.
Μεγασθένης, μῆκος μὲν ἐπέχειν τὴν πόλιν καθ' ἑκατέστην
τὴν πλευρὴν, ἵνα περ μακροτάτη αὐτῇ ἐωυτῆς ὤκισται, ἐς
ὀγδοήκοντα σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐς πεντεκαίδεκα τάφρον 7.
δὲ περιβεβλησθαι τῇ πόλει τὸ εὖρος ἐξάπλεθρον, τὸ δὲ
βάθος τριήκοντα πήχεων· πύργους δὲ ἑβδομήκοντα καὶ πεν-
τακοσίους ἐπέχειν τὸ τεῖχος καὶ πύλας τέσσαρας καὶ ἐξήκοντα.

8. εἶναι δὲ καὶ τότε μέγα ἐν τῇ Ἰνδῶν γῆ, πάντας Ἰνδοὺς εἶναι 5.
 9. ἐλευθέρους, οὐδὲ τινα δοῦλον εἶναι Ἰνδόν. [Τοῦτο μὲν Λα-
 κεδαιμονίους μὲν γε οἱ Ἑλωτες δοῦλοι εἰσι, καὶ τὰ δούλων
 ἐργάζονται. Ἰνδοῖσι δὲ οὐδὲ ἄλλος δοῦλός ἐστι, μήτιςγε
 Ἰνδῶν τις.]

FRAGM. XXVII.

Strab. XV. 1. 53—56. p. 709—710.

DE MORIBUS INDORUM.

Ἐντελεῖς δὲ κατὰ τὴν δίαιταν οἱ Ἰνδοὶ πάντες, μᾶλλον 1.
 δ' ἐν ταῖς στρατείαις· οὐδ' ὄχλῳ περιτιπῶ χείρουσι διόπερ
 εὐκοσμοῦσι. Πλείστη δ' ἐκεχειρία περὶ τὰς κλοπὰς. Γενο- 2.
 μένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδροκόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ
 Μεγασθένης, τετραράκοντα μυριάδων πλήθους ἰδρυμένου,
 μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηγεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ
 διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγράφοις καὶ ταῦτα νόμοις χω-
 μένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης 3.
 ἕκαστα διοικεῖσθαι εὐ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα
 καὶ τὴν εὐτέλειαν οἶνόν τε γὰρ οὐ πίνειν, ἀλλ' ἐν θυσίαις 4.
 μόνον πίνειν δ' ἀπ' ὀρυζῆς ἀντὶ κριθίνου συντιθέντας. Καὶ
 σιτία δὲ τὸ πλέον ὀρυζαν εἶναι ἡσοφητὴν. Καὶ ἐν τοῖς 5.
 νόμοις δὲ καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις τὴν ἀπλότητα ἐλέγ-
 χεσθαι ἐκ τοῦ μὴ πολυδίκους εἶναι οὔτε γὰρ ὑποθήκης
 οὔτε παρακαταθήκης εἶναι δίκας*) οὐδὲ μαρτύρων, οὐδὲ 6.

*) FRAGM. XXVII. B.

Aelian. v. h. IV. 1.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζουσι οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. Ἄλλ'
 οὐδὲ θέμις ἄνδρα Ἰνδόν οὔτε ἀδικῆσαι οὔτε ἀδικηθῆναι.
 Διὸ οὐδὲ ποιοῦνται σιγγραφὴν ἢ παρακαταθήκην. Cf.
 Suid. v. Ἰνδοί.

XXVII. 1. στρατείας. — Conjectura Groscurdii. Codd. στραταίαις.

XXVII. 2. γενομένους. — Sic codd. Casaub. coniecit γενόμενος.
 Vet. interpr.: *Megasthenes, quum in Sandrocotti
 castra venisset.* Cf. p. 21.

XXVII. 4. κριθίνου. — Conjectura Corais. Codd. κριθίνων.

XXVII. 5. ὑποθήκης. — Codd. ἐπιθήκης. — Casaub. coniecit συ-
 θήκης, Tyrwhitt. ὑποθήκης.

- σφραγίδων αὐτοῖς δεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν παραβαλλομένων· καὶ τὰ σέκοι δὲ τὸ πλεον ἀφρουρεῖν. Ταῦτα μὲν δὴ σωφρονικά. Τάλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδέξαιτο τὸ μόνους διαιτᾶσθαι αἰεὶ, καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὄψην κοινὴν δέλτην τε καὶ ἀρίστην, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον. Πρὸς γὰρ τὸν κοινωνικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν βίον ἐκείνως κρεῖττον*).
8. Γυμνάσιον δὲ μάλιστα τρίψιν δοκιμάζουσι καὶ ἄλλως καὶ διὰ σκυταλίδων ἐβενίνων λείων ἐξομαλίζονται τὰ σώματα. Αἰτὰ δὲ καὶ αἱ ταφαὶ καὶ μικρὰ χόματα. Ὑπεναντίως δὲ τῇ ἄλλῃ λιτότητι κοσμοῦνται. Χρυσοφοροῦσι γὰρ καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρῶνται, συνδόνας τε φοροῦσιν ἐνανθεῖς καὶ σκιαδία αὐτοῖς ἔπειτα τὸ γὰρ κάλλος τιμῶντες ἀσχοῦσιν ὅσα καλλωπίζει τὴν ὄψιν ἀλήθειάν τε ὁμοίως καὶ ἀρετὴν ἀποδέχονται διόπερ οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν
10. διδῶσιν, ἂν μὴ καὶ τῷ φρονεῖν πλεονεκτῶσι. Πολλὰς δὲ γαμοῦσιν ὄνητας παρὰ τῶν γονέων, λυμβάνουσί τε ἀντιδι-

FRAGM. XXVII. C.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Παρ' Ἰνδοῖς εἰάν τις ἀποστρεφθῆ δατείου ἢ παρακαταθήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' αὐτὸν αἰτιᾶται ὁ πιστεύσας.

*) FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153:

De coenis Indorum.

- XV. B. Μεγασθένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν Ath. τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δέλτην παρατίθεσθαι ἐκάστῳ 153. τράπεζαν, ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις· καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν ὄρυζαν ἐφθῆν, οἷς ἂν τις ἐψήσειε χόνδρον, ἔπειτα ὅσα πολλὰ χειροῦ γημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκεναστίαις.

XXVII. 8. λείων. — V. L. λείων.

δόντες ζευγος βοῶν ὧν τὰς μὲν εὐπειθείας χάριν, τὰς δ' ἄλλας ἡδονῆς καὶ πολυτεκνίας εἰ δὲ μὴ σωφρονεῖν ἀναγκά- 11.
710σαιεν, πορνεῦειν ἔξεστι. Θύει δὲ οὐδείς ἐστεφανωμένος οὐδὲ
σπένδει, οὐδὲ σφάττουσι τὸ ἱερεῖον ἀλλὰ πνίγουσιν, ἵνα μὴ
λελωβημένον ἀλλ' ὀλόκληρον διδῶται τῷ θεῷ.

Ψευδομαρτυρίας δ' ὁ ἀλοὺς ἀκρωτηριάζεται· ὃ τε πη- 12.
ρώσας οὐ τὰ αὐτὰ μόνον ἀντιπάσχει ἀλλὰ καὶ χειροσκοπεῖται·
ἐὰν δὲ καὶ τεχνίτου χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν ἀφέληται, θανατοῦται.*)
Δούλοις δὲ οὗτος μὲν φησι μηδένα Ἰνδῶν χρῆσθαι [Ὀνησί- 13.
κριτος δὲ τῶν ἐν τῇ Μουσικανῷ τοῦτ' ἴδιον ἀποφαίνει κτλ.].

Τῷ βασιλεῖ δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος θεραπεία διὰ 14.
γυναικῶν ἐστίν, ὠνητῶν καὶ αὐτῶν παρὰ τῶν πατέρων
ἔξω δὲ τῶν θυρῶν οἱ σωματοφύλακες καὶ τὸ λοιπὸν στρα-
τιωτικόν· μεθύοντα δὲ κτείνασα γυνὴ βασιλέα γέρας ἔχει
συνεῖναι τῷ ἐκείνῳ διαδεξαμένῳ διαδέχονται δ' οἱ παῖδες.
Οὐδ' ὑπνοῖ μεθ' ἡμέραν ὁ βασιλεὺς, καὶ νύκτωρ δὲ καθ' ὥραν 15.
ἀναγκάζεται τὴν κοίτην ἀλλάττειν διὰ τὰς ἐπιβουλὰς.

Τῶν γε μὴ κατὰ πόλεμον ἐξόδων μία μὲν ἐστίν ἢ ἐπὶ 16.
τὰς κρίσεις, ἐν αἷς διημερεῦει διακούων οὐδὲν ἦτιον, κἄν
ᾧρα γένηται τῆς τοῦ σώματος θεραπείας αὕτη δ' ἐστίν ἢ
διὰ τῶν σκυταλίδων τριβίς· ἅμα γὰρ καὶ διακούει καὶ τρι-
βεται τεττάρων περιστάτων τριβέων. Ἐτέρα δ' ἐστίν ἢ
ἐπὶ τὰς θυσίας ἐξόδος. Τρίτη δ' ἐπὶ θήραν βακχική τις, 17.
κύκλω γυναικῶν περιχευμένων, ἔξωθεν δὲ τῶν δορυφόρων

*) FRAGM. XXVII. D.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν θανάτῳ
ζημιοῦται. Τὸν δὲ μέγιστα ἀδικήσαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει
κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὐσίας τάνις ἀτιμίας.

XXVII. 10. εὐπειθείας. — V. L. εὐπαθείας.

XXVII. 16. τῶν γε μὴ. — Codd. μὴν. Coraes coniecit μὴ. Xylander:
praeter exitum regis ad bellum. Cf. Strab. XV.
687.: τὰς τε ἐκστρατείας ποιουμένων τῶν βασιλέων καὶ
τὰς ἄλλας ἐξόδους.

- παρεσχοίνισται δ' ἡ ὁδὸς τῷ δὲ παρελθόντι ἐντὸς μέγρι
 γυναικῶν θάνατος προηγοῦνται δὲ τυμπανιστὰι καὶ κωδοι-
 18. νοφόροι. Κενηγετεῖ δ' ἐν μὲν τοῖς περιφράγμασιν ἀπὸ βή-
 ματος τοξεύων παρεστᾶσι δ' ἔνοπλοι δύνῃ ἢ τρεῖς γυναῖκες
 ἐν δὲ ταῖς ἀφράκτοις θήραις ἀπ' ἐλέφαντος· αἱ δὲ γυναῖκες
 αἱ μὲν ἐφ' ἀριμάτων, αἱ δ' ἐφ' ἵππων, αἱ δὲ καὶ ἐπ' ἐλε-
 φάντων, ὡς καὶ συστρατεύουσιν, ἡσχημένοι παντὶ ὄπλῳ.
 19. [Ἐχει μὲν οὖν καὶ ταῦτα πολλὴν ἀήθειαν πρὸς τὰ παρ'
 ἡμῖν ἔτι μέντοι μᾶλλον τὰ τοιάδε.] Φησὶ γὰρ τοὺς τὸν
 Κάυκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερωῷ γυναιξὶ μίσγεσθαι, καὶ
 20. σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Πετροκυλιστὰς δ'
 εἶναι κερκοπιθήκους κτλ. Sequitur fr. XV., deinde fr. XXIX.

FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153.

DE COENIS INDORUM.

Cf. p. 114.

FRAGM. XXIX*).

Strab. XV. 1. 57. p. 711.

DE GENTIBUS FABULOSIS.

1. Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μυθῶδες πεντασπιθάμους
 ἀνθρώπους λέγει καὶ τρισπιθάμους, ὧν τινὰς ἀμύκτηρας
 2. ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον δύο ὑπὲρ τοῦ στόματος· πρὸς δὲ
 τοὺς τρισπιθάμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις (ὧν καὶ

*) Cf. Strab. II. 1. 9. p. 70.

Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Διγίμαχον τε καὶ Μεγασθένην· οὗτοι
 γὰρ εἰσιν οἱ τοὺς Ἐνωτοκόλτας καὶ τοὺς Ἀστόμους καὶ Ἀρήνας ἱστοροῦν-
 τες, Μονοφθάμους τε καὶ Μακροκελεῖς καὶ Ὀπισθαδακτύλους· ἀνεκαίνισαν
 δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν τρισπιθάμους εἰπόντες·
 οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσορῦχους μύρμηκας καὶ Πᾶνας σφηροκεφάλους, ὄφεις τε
 καὶ βοῦς καὶ Ἰλάφους σὺν κίρῃσι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον
 ἠλέγει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησὶν.

Ὅμηρον δηλοῦν) καὶ τοῖς πέρδιξιν, οὓς χητομεγέθεις εἶναι
τούτους δ' ἐκλέγειν αὐτῶν τὰ ὠὰ καὶ φθείρειν ἐκεῖ γὰρ
ὠστοκεῖν τὰς γεράνους· διόπερ μηδαμοῦ μηδ' ὠὰ εὐρίσκεσθαι
γεράνων, μήτ' οὖν νεόττια· πλειστάκις δ' ἐκπίπτειν γέρανον
χαλκῆν ἔχουσαν ἀκίδα ἀπὸ τῶν ἐκεῖθεν πληγμάτων. Ὅμοια 3.
δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν Ἐνωτοκοιτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων
καὶ ἄλλων τερατιῶδων. Τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι 4.
παρὰ Σανδρόκοιτον ἀποκαρτερεῖν γάρ· ἔχειν δὲ τὰς μὲν
πτέρνας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπισθεν καὶ τοὺς δακτύ-
λους. Ἀστόμους δὲ τινας ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους 5.
οἰκεῖν δὲ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου τρέφεσθαι δ' ἀτμαῖς
ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὀσμαῖς, ἀντὶ τῶν
στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι,
καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατο- 6.
πέδῳ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων διηγεῖσθαι τοὺς φιλοσόφους
Ὠκίποδάς τε ἱστοροῦντας ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας· Ἐνωτο- 7.
κοίτας δὲ ποδῆρη τὰ ὠτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύθειν, ἰσχυροὺς
δ' ὡστ' ἀνασπᾶν δένδρα καὶ ῥήττειν νευράν. Μονομμάιους 8.
δὲ ἄλλους, ὠτα μὲν ἔχοντας κυνός, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ
τὸν ὀφθαλμόν, ὀρθοχαίτας, λασίους τὰ στήθη· τοὺς δὲ ἀμύ-
κτηρας εἶναι παμφάγους, ὠμοφάγους, ὀλιγοχρονοῖους, πρὸ
γῆρως θνήσκοντας· τοῦ δὲ στόματος τὸ ἄνω προχειλότερον
εἶναι πολὺ. Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ 9.
λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Μῦθος 10.
δὲ καὶ τὸ ὑπὸ Τιμαγέτους λεχθέν, ὡς ὅτι χαλκὸς ὕειτο στα-
λαγμοῖς χαλκοῖς καὶ σύροιο. Ἐγγυτέρῳ δὲ πίστεώς φησιν 11.
ὁ Μεγασθένης, ὅτι οἱ ποταμοὶ καταφέρουσι ψῆγμα χρυ-
σοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φόρος ἀπάγοιτο τῷ βασιλεῖ· τοῦτο γὰρ
καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ συμβαίνει.

XXIX. 5. στομάτων. — V. L. στομάχων.

XXIX. 9. λέγειν. — V. L. λέγει.

FRAGM. XXX.

Plin. h. n. VII. 2. 14—23.

DE FABULOSIS GENTIBUS.

1. *In monte, cui nomen est Nulo, homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est*
2. *Megasthenes. In multis autem montibus genus hominum 15. capitibus caninis ferarum pellibus velari, pro voce latratum 2b. edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. [Horum supra centum viginti millia fuisse prodente se Ctesias scribit, et in quadam gente Indiae feminas semel in vita parere genitosque confestim canescere. etc.]*
-
3. *Megasthenes gentem inter Nomadas Indos narium 18. loco foramina tantum habentem, anguim modo loripedem, vocari Scyritas. Ad extremos fines Indiae ab oriente circa*

FRAGM. XXX. B.

Solin 52. 26 — 30.

1. *Ad montem, qui Nulo dicitur, habitant, quibus adversae 26.*
2. *plantae sunt et octoni digiti in plantis singulis. Megasthenes 27. per diversos Indiae montes esse scribit nationes capitibus caninis armatas unguibus, amictas vestitu tergorum, ad sermonem humanum nulla voce sed latratibus tantum sonantes, asperis rictibus. [Apud Ctesiam legitur, quasdam feminas ibi semel 28. parere natosque canos illico fieri. etc.]*
-
3. *Gangis fontem qui accolant, nullius ad escam opis indigi, 30. odore vivunt pomorum silvestrium, longiusque pergentes eadem*

XXX. 1. Nulo. — V. L. Nullo.

XXX. 2 b. prodente se Ctesias scribit, et in. — V. L. proditur. Ctesias scribit in.

XXX. 3. Scyritas. Ita omnes codd. Coniecerunt falso Syricas et Syrtas. Cf. ann. 54.

fontem Gangis Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem et odore, quem naribus trahant. Nullum iis cibum nullumque potum: tantum radicum florumque varios odores et silvestrium malorum, quae secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: graviore paulo odore haud difficulter examinari.

19. *Supra hos extrema in parte montium Trispithami Pygmueique narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est. ternos dodrantes non excedentes, salubri caelo semperque vernante, montibus ab aquilone oppositis: quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagillis veris tempore universo agmine ad mare descendere et ova pullosque earum alitum consumere: ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque et ovorum putaminibus construi. [Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit: caetera de his, ut reliqui.]*

- [Ctesias gentem ex his, quae appelletur Pandore, in convallibus sitam, annos duccenos vivere, in iuventa candido capillo, qui in senectute nigrescat. Contra alios quadragenos non excedere annos iunctos Macrobius, quorum feminae semel pariant: idque et Agatharchides tradit; praeterea locustis eos ali et esse pernicios.] Mandorum nomen iis dedit Clitarachus et Megasthenes, trecentosque eorum vicos annumerat. Feminas septimo aetatis anno parere, senectam quadragesimo accidere*).

illa in praesidio gerunt, ut olfactu atantur. Quodsi letriorem spiritum forte traxerint, examinari eos certum est.

XXX. 6. Mandorum. — Fortasse legendum Pandarum. Cf. annot. 65.

*) Cf. fragm L. 21, LI.

FRAGM. XXXI.

Plutarch. de facie in orbe lunae. (Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.)

DE ASTOMORUM GENTE.

(Cf. fragm. XXIX. 5, XXX. 3.)

Τὴν μὲν γὰρ Ἰνδικὴν ἕλζαν, ἣν φησι Μεγασθένης
 μήτ' ἐσθίοντας μήτε πίνοντας ἀλλ' ἀσιόμους ὄντας ὑποτύ-
 φειν καὶ θυμῶν καὶ τρέφεσθαι τῇ ὀσμῇ, πόθεν ἂν τις ἐκεῖ
 φουομένην λάβοι μὴ βρεχομένης τῆς σελήνης;

(LIBER III.)**FRAGM. XXXII.**

Arr. Ind. 11. 1. —12 . 9.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.*(Cf. epit. 40 — 53.)*

1. (11.) *Νενέμηνται δὲ οἱ πάντες Ἰνδοὶ ἐς ἑπτὰ μάλιστα¹ γενεάς· ἐν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταὶ εἰσι, πλήθει μὲν
2. μείους τῶν ἄλλων, δόξῃ δὲ καὶ τιμῇ γεραρότατοι. Οὔτε γάρ τι τῷ σώματι ἐργάζεσθαι ἀναγκαίη σφιν προσκείται, οὔτε τι ἀποφέρειν ἀφ' οἴτου πονέουσιν ἐς τὸ κοινόν οὐδέ τι ἄλλο ἀνάγκης ἀπλῶς ἐπεῖναι τοῖσι σοφιστῆσιν, ὅτι μὴ θύειν τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰνδῶν
3. καὶ ὅστις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἐξηγητὴς αὐτῷ τῆς θυσίης τῶν τις².*

FRAGM. XXXIII.

Strab. XV. 1. 39—41, 46—49. p. 703—704, 707.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

Φησὶ δὴ (scil. ὁ Μεγασθένης cf. Strab. 703. init. 1. 707.) τὸ τῶν Ἰνδῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη διηρηθῆναι, καὶ πρώτους μὲν τοὺς φιλοσόφους εἶναι κατὰ τιμὴν, ἐλαχίστους δὲ κατ' ἀριθμόν. Χρησθῆναι δ' αὐτοῖς ἰδίᾳ μὲν² ἕκαστῳ τοὺς θύοντας ἢ τοὺς ἐναγίζοντας· κοινῇ δὲ τοὺς βασιλέας κατὰ τὴν μεγάλην λεγομένην σύνοδον, καθ' ἣν τοῦ νέου ἔτους ἅπαντες οἱ φιλόσοφοι τῷ βασιλεῖ συνελθόντες ἐπὶ θύρας, ὃ τι ἂν ἕκαστος αὐτῶν συντάξῃ τῶν

XXXIII. 1 φησί. — V. L. φασί.

- σοφισιῶν τούτων γίνεται, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς θύσαστας. Εἰσὶ δὲ καὶ μαντικῆς οὔτοι μῦθοι Ἰνδῶν 4. δαήμονες, οὐδὲ ἐφεῖται ἄλλῳ μαντεύεσθαι ὅτι μὴ σοφῶ ἀνδρὶ μαντεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὠραίων τοῦ εἴους, καὶ 5. εἴ τις ἐς τὸ κοινὸν συμφορῇ καταλαμβάνει τὰ δὲ ἴδια ἐκάστοισιν οὐ σφιν μέλει μαντεύεσθαι ἢ ὡς οὐκ ἐξικνεομένης τῆς μαντικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἢ ὡς οὐκ ἄξιον ἐπὶ τούτοις 3. πονέεσθαι. Ὅστις δὲ ἁμάρτοι ἐς τρεῖς μαντευσάμενος, τούτῳ 6. δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίγνεσθαι οὐδέν, σιωπῶν δὲ εἶναι ἐπάναγκες τοῦ λοιποῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα 3b. τούτων φωνῆσαι, ὅτῳ ἢ σιωπῇ κατακέρχεται. [Οὔτοι γυμνοὶ 7. διατιπῶνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ ἡλίῳ, τοῦ δὲ θέρους, ἐπὶ τὴν ὀήλιον κατέχρη, ἐν τοῖσι λειμῶσι καὶ τοῖσιν ἔλεσιν ὑπὸ δένδροισι μέγαλοισιν ὧν τὴν σκιὴν Νέαρχος λέγει ἐς πέντε πλέθρα ἐν κύκλῳ ἐξικνεέσθαι, καὶ ἂν (καὶ) μυρίους ἀνθρώπους ὑπὸ ἐνὶ δένδροι σκιάζεσθαι. 3c. τηλικαῦτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρα. Σιτέονται δὲ ὠραῖα 8. καὶ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, γλυκύν τε ὄντα τὸν φλοιὸν καὶ τρόφμιον οὐ μείον ἢ περ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων.] 4. Δεύτεροι δ' ἐπὶ τούτοις οἱ γεωργοὶ εἰσιν, οἵτι 9. πλεῖστοι πλεῖστοι Ἰνδῶν ἔοντες καὶ τούτοις οὔτε ὄπλα εἰσιν ἀρήια, οὔτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν χώραν οἵτοι ἐργάζονται· καὶ τοὺς φόρους τοῖς τε βασιλεῦσι καὶ τῆσι 5. πόλεσιν, ὅσαι ἀνιόνουσι, οὔτοι ἀποφέρουσι καὶ εἰ πόλεμος 10.

- χρησίμων ἢ τρησῆ πρὸς εὐετηρίαν καρπιῶν τε καὶ ζώων καὶ περὶ πολιτείας, προσφέρει τούτο εἰς τὸ μέσον 3. ὅς δ' ἂν τρεῖς ἐψευσμένος ἄλλῳ, νόμος ἐστὶ σιγῆν διὰ βίον τὸν δὲ κατορθώσαντα ἄφορον καὶ ἀτελεῖ κρίνουσι. 704 4. Δεύτερον δὲ μέρος εἶναι τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ πλεῖστοί τε εἰσι καὶ ἐπιεικέστατοι, οἱ ἐν ἀστρατεῖα καὶ ἀδεία τοῦ ἐργάζεσθαι, πόλει μὴ προσιόντες μηδ' ἄλλη 5. χρεῖα μηδ' ὀχλήσει κοινῇ. Παλλάκις γοῦν ἐν τῇ αὐτῷ

XXXIII. 2. ζώων καὶ περὶ πολιτείας. — Coniectura est Casauboni. Codd. περὶ ζώων καὶ πολιτείας. προσφέρει. — Sic coniecit Coraes. Codd. προσφέρει.

ἐς ἀλλήλους τοῖσιν Ἰνδοῖσιν τύχοι, τῶν ἐργαζομένων τὴν γῆν οὐ θέμις σφιν ἀπιεσθαι, οὐδὲ αὐτὴν τὴν γῆν τέμνειν ἀλλὰ οἱ μὲν πολεμοῦσι καὶ κατακαίνουσιν ἀλλήλους ὅπως τύχοιεν, οἱ δὲ πλησίον αὐτῶν κατ' ἡσυχίην ἀρουῦσιν ἢ τριγῶσιν ἢ κλαδοῦσιν ἢ θερίζουσιν.

11. Τρίτοι δὲ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε β. καὶ βουκόλοι, καὶ οὔτοι οὔτε κατὰ πόλιος οὔτε ἐν τῆσι κώμῃσιν οἰκέουσιν νομάδες τέ εἰσι καὶ ἀνὰ τὰ ὄρεα βιοτεύουσιν φόρον δὲ καὶ οὔτοι ἀπὸ τῶν κτηνέων ἀποφέρουσιν καὶ θηρεύουσιν οὔτοι ἀνὰ τὴν χώραν ὄρνιθας τε καὶ ἄγρια θηρία.
1. (12.) Τέταρτον δὲ ἐστὶ τὸ δημιουργικὸν τε καὶ κα-7. πηλικὸν γένος. Καὶ οὔτοι λειτουργοὶ εἰσι, καὶ φόρον ἀποφέρουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων, πλὴν γε δὴ ὅσοι τὰ ἀργία ὄπλα ποιέουσιν οὔτοι δὲ καὶ μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ προσλαμβάνουσιν. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γένει οἱ τε ναυπηγοὶ β. καὶ οἱ ναῦται εἰσιν, ὅσοι κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλώουσι.

χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῖς μὲν παρατετάχθαι συμβαίνει καὶ διακινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους· οἱ δ' ἀρουῦσιν ἢ σκάπτουσιν ἀκινδύνως, προμάχους ἔχοντες ἐκείνους. Ἔστι δ' ἡ χώρα βασιλικὴ πᾶσα μισθοῦ δ' αὐτὴν ἐπὶ τετάρταις ἐργάζονται τῶν καρπῶν.

Τρίτον τὸ τῶν ποιμένων καὶ θηρευτῶν, οἷς μόνοις β. ἔξεστι θηρεύειν καὶ θρεμματοτροφεῖν, ὧνά τε παρέχειν καὶ μισθοῦ ζεύγη· ἀντὶ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐλευθεροῦν θηρίων καὶ τῶν σπερμολόγων ὀρνέων μετροῦνται παρὰ τοῦ βασιλέως σῖτον, πλάνητα καὶ σκηνίτην νεμόμενοι βίον.—
Sequitur fragm. XXXVI.

- 707 [Περὶ μὲν οὖν τῶν θηρίων τσαυτὰ λέγεται ἐπανιόντες δ' ἐπὶ τὸν Μεγασθῆνη λέγωμεν τὰ ἐξῆς, ὧν ἀπελίπομεν.]
Μετὰ γὰρ τοὺς θηρευτάς καὶ τοὺς ποιμένας τέταρ-7. τὸν φησὶν εἶναι μέρος τοὺς ἐργαζομένους τὰς τέχνας καὶ τοὺς καπηλικούς καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ ἐργασίας ὧν οἱ μὲν φόρον τελοῦσι καὶ λειτουργίας παρέχονται τακτῶς τοῖς δ' ὀπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ β. τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται· μόνῳ γὰρ ἐργάζον-
ται. Παρέχει δὲ τὰ μὲν ὄπλα τοῖς στρατιώταις ὁ

9. Πέμπτον δὲ γένος ἔστιν Ἰνδοῖσιν, οἱ πολεμισταί· πλή- 2.
θει μὲν δευτέρον μετὰ τοὺς γεωργούς, πλείστη δὲ ἐλευθερίη
τε καὶ εὐθυμίη ἐπιχρεόμενον καὶ οὗτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν
9b. πολεμικῶν ἔργων εἰσὶ. Τὰ δὲ ὄπλα ἄλλοι αὐτοῖς ποιέουσι, 3.
καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσι καὶ διακονοῦσιν ἐπὶ στρατοπέ-
δου ἄλλοι, οἱ τοὺς τε ἵππους αὐτοῖς θεραπεύουσι καὶ τὰ
ὄπλα ἐκκαθαίρουσι καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἄγουσι καὶ τὰ ἄρ-
ματα κοσμεοῦσι τε καὶ ἡγιοχεύουσιν. Αὐτοὶ δὲ, ἔστ' ἂν 4.
μὲν πολεμεῖν δεῖ, πολεμοῦσιν, εἰρήνης δὲ γενομένης εὐθυ-
μεῖνται καὶ σφιν μισθὸς ἐκ τοῦ κοινοῦ τοσόσδε ἔρχεται, ὡς
καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὐμαρέως.
10. Ἐκτοὶ δὲ εἰσὶν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπίσκοποι καλεόμενοι. Οὗτοι 5.
ἐφορῶσι τὰ γινόμενα κατὰ τε τὴν χώραν καὶ κατὰ τὰς πόλιας
καὶ ταῦτα ἀναγγέλλουσι τῷ βασιλεῖ; ἵναπερ βασιλεύονται
Ἰνδοί, ἢ τοῖς τέλεσιν, ἵναπερ αὐτόνομοί εἰσι καὶ τούτοις οὐ
θέμις ψεῦδος ἀναγγεῖλαι οὐδὲν οὐδέ τις Ἰνδῶν αἰτίην ἔσχε
ψεύσασθαι.
11. Ἐβδόμοι δὲ εἰσὶν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι 6.
ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ, ἢ κατὰ πόλιας ὅσαι αὐτόνομοι σὺν τῆσιν
ἀρχῆσι. Πλήθει μὲν ὀλίγον τὸ γένος τοῦτό ἐστι, σοφίη δὲ 7.
καὶ δικαιοσύνη ἐκ πάντων προκεκριμένον ἔνθεν οἱ τε ἄρ-

στρατοφύλαξ, τὰς δὲ ναῦς μισθοῦ τοῖς πλείουσιν ὁ ναύαρχος καὶ τοῖς ἐμπόροις.

9. Πέμπτον ἔστι τὸ τῶν πολεμιστῶν, οἷς τὸν ἄλλον
χρόνον ἐν σχολῇ καὶ πότοις ὁ βίος ἔστιν, ἐκ τοῦ βασι-
κοῦ διαιωμένοις, ὥστε τὰς ἐξόδους, ὅταν εἴη χρεία,
ταχέως ποιεῖσθαι, πλὴν τῶν σωμάτων μηδὲν ἄλλο κο-
μίζοντας παρ' ἑαυτῶν.
10. Ἐκτοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἐφοροὶ τούτοις δ' ἐποπιτεῦναι δέ-
δοται τὰ πρατιόμενα καὶ ἀναγγέλλειν λάθρα τῷ βασιλεῖ,
συνεργούς ποιουμένοις τὰς ἐταίρας, τοῖς μὲν ἐν τῇ πόλει
τὰς ἐν τῇ πόλει, τοῖς δὲ ἐν στρατοπέδῳ τὰς αὐτόθι
καθίστανται δ' οἱ ἀριστοὶ καὶ πιστότατοι.
11. Ἐβδόμοι δ' οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως,
ἐξ ὧν τὰ ἀρχεῖα καὶ δικαστήρια καὶ ἡ διοικήσεις τῶν ὁλῶν.

χοντες αὐτοῖσιν ἐπιλέγονται, καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ἵππαρχοὶ καὶ θησαυροφύλακες τε καὶ στρατοφύλακες, ναύαρχοί τε καὶ ταμίαι καὶ τῶν κατὰ γεωργίην ἔργων ἐπιστάται.

8. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένεος οὐ θέμις, οἷον τοῖσι γεωρ- 12.
γῶσι ἐκ τοῦ δημιουργικοῦ ἢ ἔμπαιλιν οὐδὲ δύο τέχνας ἐπι-
τηθεύειν τὸν αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο θέμις οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ
ἑτέρου γένεος εἰς ἕτερον, οἷον γεωργικὸν ἐκ νομέως γενέ-
9.σθαι ἢ νομέα ἐκ δημιουργικοῦ. Μοῦνόν σφισιν ἀνεῖται
σοφιστήν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι, ὅτι οὐ μαλθακὰ
τοῖσι σοφιστῆσιν εἰσι τὰ πρῆγματα, ἀλλὰ πάντων ταλαι-
πωρότατα.

Cf. Plin. h. n. VI. 22. 2—3.

FRAGM. XXXIV.

Strab. XV. 1. 50—52. p. 707—709.

DE ADMINISTRATIONE RERUM PUBLICARUM. DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

Præcessit fragm. XXXIII.

- Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μὲν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἄστυ. 1.
νόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν ὧν οἱ μὲν ποταμοὺς ἐξεργά-
ζονται καὶ ἀναμετροῦσι τὴν γῆν ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλει-
στάς διώρυγας, ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπι-
σκοποῦσιν, ὅπως ἐξ ἰσῆς πᾶσιν ἢ τῶν ὑδάτων παρείη χρῆσις.
708 Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρεντιῶν ἐπιμελοῦνται καὶ τιμῆς καὶ 2.
κολάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις καὶ φορολογοῦσι δέ, καὶ
τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν ὑλοτόμων, τεκτό-
νων, χαλκῶν, μεταλλεντιῶν ὁδοποιοῦσι δέ, καὶ κατὰ δέκα 3.

Οὐκ ἔστι δ' οὔτε γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ' ἐπιτή- 12.
δευμα οὔτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης,
οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτόν, πλὴν εἰ τῶν
φιλοσόφων τις εἴη· ἕασθαι γὰρ τοῦτον δι' ἀρετήν.

σιάδια στήλην τιθέασι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας.

4. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἕξ πεντάδας διήρηνται καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμονται, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι παρέδρους δόντες, καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων νοσοῦντων τε ἐπιμελοῦνται καὶ ἀπο-
5. θανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρείττους καὶ χείρους γοαὶ
6. καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς κατηλείας καὶ μεταβολὰς οἷς μέτρων μέλει καὶ τῶν ὠραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖτο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι,
7. πλὴν εἰ διαιτούς ὑποτελοῖη φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεσταῖτες τῶν δημιουργουμένων καὶ πωλοῦντες ταῦτα ἀπὸ συσσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινά, χωρὶς δὲ τὰ παλαιὰ τῷ
8. μισθῷ δὲ ζημία. Ἐκτοὶ δὲ καὶ ὕψιστοι οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος. Ἴδιαι μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων καὶ ἱερῶν.
9. Μετὰ δὲ τοὺς ἀστυνόμους τρίτη ἐστὶ συναρχία ἡ περὶ τὰ στρατιωτικὰ, καὶ αὕτη ταῖς πεντάσιν ἕξαχῆ διωρισμένη ὣν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοικῶν ζευγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφή αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήρεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς
10. στρατείας. Οὗτοι δὲ καὶ τοὺς διακόνους παρέχουσι τυμπανιστὰς καὶ (τοὺς) κωδιανοφόρους, ἔτι δὲ καὶ ἵπποκόμους καὶ μηχανοποιούς καὶ τοὺς τούτων ὑπηρετὰς ἐκπέμπουσι τε πρὸς κώδωνας τοὺς χορηγολόγους, τιμῇ καὶ κολάσει τὸ τάχος
11. κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δὲ εἰσὶν οἱ τῶν πεζῶν ἐπιμελούμενοι τέταρτοι δ' οἱ τῶν ἵππων
12. πέμπτοι δ' ἀρμάτων ἕκτοὶ δὲ ἐλεφάντων. Βασιλικοὶ τε σταθμοὶ καὶ ἵπποις καὶ θηρίοις βασιλικὸν δὲ καὶ ὄπλοφυ-

τοῦ βλάκιον παραδίδωσι γὰρ ὁ στρατιώτης τὴν τε σκευὴν εἰς τὸ
 ὄπλοφυλάκιον καὶ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἱππιῶνα καὶ τὸ θηρίον
 ὁμοίως. Χρῶνται δ' ἀχαλινώτοις τὰ δ' ἄρματα ἐν ταῖς ὁδοῖς 13.
 βόες ἔλκουσιν οἱ, δὲ ἵπποι ἀπὸ φορηθῆς ἄγονται τοῦ μὴ 14.
 παρεμπίπρασθαι τὰ σκέλη· μηδὲ τὸ πρόθυμον αὐτῶν ὑπὸ
 τοῖς ἄρμασιν ἀμβλύνεσθαι. Δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι 15.
 παραβάται πρὸς ἡνίοχον ὁ δὲ τοῦ ἐλέφαντος ἡνίοχος τέταρ-
 τος, τρεῖς δ' οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοξεύοντες.

Sequitur fragm. XXVII.

FRAGM. XXXV.

Aelian. h. a. XIII. 6.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

(Cf. fragm. XXXIV. 13—15.)

Ἴππον δὲ ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπη- 1.
 διόντα καὶ ἐκθέοντα οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς
 ἱππείαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἔστιν ἐν ἔθει, 2.
 χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν καὶ ἠυθμίξειν αὐτοὺς καὶ ἰθύνειν
 κημοῖς δὲ ἄρα κεντροῖς ἀκόλασιόν τε ἔχουσι τὴν γλωτ-
 ταν, καὶ τὴν ὑπερφίαν ἀβασάνιστον ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς
 ὁμῶς οἷδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφιστὰι περικυκλεῖν καὶ περι-
 δινεῖσθαι ἐς ταῦτὸν στρεφομένους, καὶ ἥπερ εἶδον ἀστό-
 μους. Δεῖ δὲ ἄρα τῷ τοῦτο δράσονται καὶ ῥόμης χειρῶν, 3.
 καὶ ἐπιστήμης εὐ μάλα ἱππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προή-
 κοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἄρμα οὕτως περι-
 κυκλεῖν καὶ περιάγειν εἴη δ' ἂν ἄθλος οὐκ εὐκαταφρόνη-
 τος, ἀδιφάγων ἵππων τέτρωρον περιστρέφειν ἠδῶως. Φέρει
 δὲ τὸ ἄρμα παραβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας 4.
 ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νῆ Αἴα τοῦ νώτου γυ-
 μνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα
 βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἄρ-
 πην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνη τὸν θῆρα ἰθύνοντα,
 ὡς οἶακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

FRAGM. XXXVI.

Strab. XV. 1. 41—43. p. 704—705.

D E E L E P H A N T I S.

(Cf. epit. 54—56.)

Praecessit fragm. XXXIII. 6.

1. Ἴτιπον δὲ καὶ ἐλέφαντα τρέφειν οὐκ ἔξεστιν ἰδιώτη. Βασιλικὸν δ' ἐκάτερον νενόμισται τὸ κτήμα, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐπιμεληταί.
2. Θήρα δὲ τῶν θηρίων τούτων τοιαύδε. Χωρίον ψιλὸν ὅσον τεττάρων ἢ πέντε σταδίων τάφρον περιχαράξαντες βα-
3. θεία γεφυροῦσι τὴν εἴσοδον στενωπιάτη γεφύρα· εἰτ' εἰσ-

FRAGM. XXXVII.

Arr. Ind. 13—14.

D E E L E P H A N T I S.

Praecessit fragm. XXXII.

1. (13.) Θηρώσι δὲ Ἴνδοι τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία 1. κατάπερ καὶ Ἕλληνες ἢ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν οὐδέν τι ἄλλη ἔοικεν, ὅτι καὶ τὰντα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλ-
2. λοισι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἄλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι 2. ἄπεδον καὶ καυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν, ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπανλίσασθαι. Τῆς δὲ τᾶ- φρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυίας ποίονται, βάρδος τε ἐς τέσσαρας. Τὸν δὲ χοῦν, ὄντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ 3. ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χεῖλα ἐκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορη- σαντες ἀντὶ τείχεος διαχρέονται· αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώ- 4. ματι τοῦ ἐπιχειλέος τοῦ ἔξω τῆς τάφρου σκηνάς σφιν ὀρυκτὰς ποίονται, καὶ διὰ τουτέων ὅπας ὑπολείπονται· δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖς συνεισέρχεται καὶ τὰ θηρία προσ- 5. ἄγοντα καὶ ἐσελαύνοντα ἐς τὸ ἔρκος σκέπτονται. Ἐπαῦθα 5. ἐντὸς τοῦ ἔρκους καταστήσαντες τῶν τινος θηλέων τρεῖς ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροῦθες, μίαν εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώσαντες

αφιάσι θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς ἢ τέταρας· αὐτοὶ δ' ἐν καλυβίοις κρηπιτοῖς ὑποκάθηνται λοχῶντες. Ἡμέρας μὲν 4. οὐν οὐ προσίασιν οἱ ἄγριοι, νύκτωρ δ' ἐφ' ἓνα ποιοῦνται τὴν εἴσοδον εἰσιόντων δὲ κλείουσι τὴν εἴσοδον λάθρα εἶτα τῶν 5. ἡμέρων ἀθλητῶν τοὺς ἀλκιμωτάτους εἰσάγοντες διαμάχονται

- τὴν τάφρον καὶ ταύτη χοῦν τε καὶ πόαν πολλὴν ἐπιπέ-
ρουσι, τοῦ μὴ ἀριδίηλον εἶναι τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν,
6. μὴ τινα δόλον αἰσθῶσιν. Αὐτοὶ μὲν οὐν ἐκποδῶν σφᾶς
ἔχουσι κατὰ τῶν σκηνέων τῶν ἐπὶ τῇ τάφρῳ δεδυκότες.
Οἱ δὲ ἄγριοι ἐλέφαντες ἡμέρας μὲν οὐ πελάζουσι τοῖσιν 4.
οἰκουμένοισι, νύκτωρ δὲ πλανῶνται τε πάντη καὶ ἀγγελ-
δὸν νέμονται, τῷ μεγίστῳ καὶ γενναϊοτάτῳ σφῶν ἐπόμενοι
7. κατὰπερ αἱ βόες τοῖσι ταύροισιν. Ἐπεὰν ὦν τῷ ἔρκει πε-
λάσωσι, τὴν τε φωνὴν ἀκούοντες τῶν θηλέων καὶ τῇ
ὁδομῇ αἰσθανόμενοι δρόμῳ ἔνται ὡς ἐπὶ τὸν χώρον τὸν
πεφραγμένον ἐκπεριελθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χεῖλα,
8. εὐτ' ἂν τῇ γεφύρῃ ἐπιτύχωσι, κατὰ ταύτην εἰς τὸ ἔρκος
ᾠθέονται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν εἴσοδον τῶν 5.
ἐλεφάντων τῶν ἀγρίων, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν γέφυραν ὀξείως
ἀσφείλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέλας κόμας ἀποδραμόντες ἀγ-
9. γέλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ ἔρκει ἔχονται· οἱ δὲ
ἀκούσαντες ἐπιβαίνουσι τῶν κρατίστων τε τὸν θυμὸν καὶ
τῶν χειροθεστάτων ἐλεφάντων ἐπιβάντες δὲ ἐλαύνουσι
ὡς ἐπὶ τὸ ἔρκος· ἐλάσαντες δὲ οὐκ αὐτίκα μάχης ἄπτον-
ται· ἀλλ' εἴωσι γὰρ λιμῷ τε τάλαιπωρηθῆναι τοὺς ἀγρίους
10. ἐλέφαντας καὶ ὑπὸ τῷ δίψει δουλωθῆναι. Εὐτ' ἂν δὲ
σφισι κακῶς ἔχειν δοκέωσι, τηρικαῦτα ἐπιστήσαντες αὐθις
τὴν γέφυραν ἐλαύνουσί τε ὡς ἐς τὸ ἔρκος, καὶ τὰ μὲν
πρῶτα μάχῃ ἴσταται κρατεροῦ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλε-
φάντων πρὸς τοὺς ἑαλωκότας· ἔπειτα κρατέονται μὲν
κατὰ τὸ εἶκος οἱ ἄγριοι ὑπὸ τε τῇ 10. ὀμίῃ καὶ τῷ λιμῷ

XXXVII. 3. σφᾶς ἔχουσι.— Codd. σφᾶ; ἰούσι. Raph. coniecit σφᾶ; ἔχουσι
ἐπὶ τῇ τάφρῳ. — Codd. ὑπὸ τῇ τάφρῳ. Schmied. conl. ἐπὶ

6. πρὸς αὐτοὺς ἅμα καὶ λιμῶ καταπονοῦντες· ἴδη δὲ καμινόντων οἱ εὐθαρσέστατοι τῶν ἡνίοχων λάθρα καταβαίνοντες ὑποδύνουσιν ἕκαστος τῇ γαστρὶ τοῦ οἰκείου ὀχθήματος· ὁρμώμενος δ' ἐνθένδε ὑποδύνει τῷ ἀγρίῳ, καὶ σύμφοδα δε-
 7. σμεῖ. Γεγομένου δὲ τούτου κελεύουσι τοῖς τιθασσοῖς τύπειν τοὺς συμποδισθέντας, ἕως ἂν πέσωσιν εἰς τὴν γῆν πεσόντων δ' ὠμοβοῦνοις ἱμάσι προσλαμβάνονται τοὺς ἀνένας αὐ-
 8. τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν· ἵνα δὲ μὴ σεῖόμενοι τοὺς ἀναβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσεύονται, τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐμβάλλονται κύκλω τομάς, καὶ κατ' αὐτὰς τοὺς ἱμάντας περιτιθέασιν, ὡσθ' ἐπ' ἀλγηδόνων εἶκειν τοῖς δεσ-
 9. μοῖς καὶ ἴσυχάζειν. Τῶν δ' ἀλόντων ἀπολέξαντες τοὺς πρεσβυτέρους ἢ νεωτέρους τῆς χρείας, τοὺς λοιποὺς ἀπάγουσιν εἰς τοὺς σιαθμοὺς· δῆσαντες δὲ τοὺς μὲν πόδας πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ ἀνένας πρὸς κίονα εὐ πεπηγῶτα, δαμά-

6. ταλαιπωρούμενοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβάντες 11. παρειμένουσιν ἴδη τοῖς τ' ἀγρίοισι τοὺς πόδας ἄκρους
 7. συνδέουσιν· ἔπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡμέροισι πληγαῖς σφᾶς κολάζειν πολλαῖς, ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ταλαιπωρούμενοι ἐς γῆν πέσωσι· παρασιάντες δὲ βρόχους περιβάλλουσιν αὐτοῖσι κατὰ τοὺς ἀνένας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι
 8. κειμένοισι. Τοῦ δὲ μὴ ἀποσεύεσθαι τοὺς ἀμβάτας μηδέ 12. τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, τὸν τράχηλον αὐτοῖσιν ἐν κύκλω μαχαιρίῳ ὀξεῖ ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρόχον κατὰ τὴν τομῆν περιδέουσιν, ὡς ἀνέμα ἔχειν τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ ἔλκεος. Εἰ γὰρ περιστρέφονται ὑπὸ ἀισθαλῆς, τριβεται αὐτοῖσι τὸ ἔλκος ὑπὸ τῷ κάλῳ· οὕτω μὲν ἀνέμα ἴσχυοσι, καὶ αὐτοὶ γνωσιμαχέοντες ἴδη ἄγονται καὶ τὸν δεσμόν πρὸς τῶν ἡμέρων.

9. (14.) Ὅσοι δὲ νῆπιοι αὐτῶν ἢ διὰ κακότητα οὐκ 1. ἄξιοι ἐκτῆσθαι, τούτους ἐῷσιν ἀπαλλάττεσθαι ἐς τὰ σφέτερα ἦθεα. Ἄγοντες δὲ εἰς τὰς κόμας τοὺς ἀλόντας 2. τοῦ τε γλωροῦ καλάμου καὶ τῆς πόας τὰ πρῶτα ἐμφα-

705 ζουσι λιμῶν· ἔπειτα γλῶη καλάμου καὶ πόας ἀναλαμβάνουσι 10.
 μετὰ δὲ ταῦτα πειθαρχεῖν διδάσκουσι, τοὺς μὲν διὰ λόγον,
 τοὺς δὲ μελισμῶ τινι καὶ τυμπανισμῶ κηλοῦντες· σπάνιοι
 δ' οἱ δυστιθάσσεντο· φύσει γὰρ διάκεινται πρῶτος καὶ ἡμέ- 11.
 ρως, ὡστ' ἐγγὺς εἶναι λογικῶ ζῳῆ· τινὲς γὰρ καὶ ἐξαίμους
 τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας ἀνελόμενοι σώζουσιν
 ἐκ τῆς μάχης· οἱ δὲ καὶ ὑποδύντας μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων
 ποδῶν ὑπερμαχόμενοι διέσωσαν τῶν δὲ χροτοφόρον καὶ δι-
 δασκάλων εἴ τινα παρὰ θυμὸν ἀπέκτειναν, οὕτως ἐπιποθοῦ-
 σιν, ὡσθ' ὑπ' ἀνίας ἀπέχεσθαι τροφῆς· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπο-
 καρτερεῖν.

Βιβάζονται δὲ καὶ τίκτουσιν ὡς ἵπποι τοῦ ἔαρος μά- 12.
 λιστα καιρὸς δ' ἐστὶ τῆ μὲν ἄρῃεν, ἐπειδὴν οὔστρω κατέ-

3. γεῖν ἔδοσαν· οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίας οὐκ ἐθέλουσιν οὐδὲν 10.
 σιτέεσθαι τοὺς δὲ περιϊστάμενοι οἱ Ἴνδοι, ψδαῖσι τε καὶ
 τυμπάνοισι καὶ κυμβάλοισιν ἐν κύκλῳ κρούοντές τε καὶ
4. ἐπάδοντες, κατευνάζουσι. Θυμόσοφον γὰρ εἶπερ τι ἄλλο 11.
 θηρίον ὁ ἔλέφας· καὶ τινες ἤδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας
 σφῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας ἄραυτες αὐτοὶ ἐξήνεγκαν
 ἐς ταφὴν· οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους· οἱ δὲ καὶ
 πεσόντων προεκινδύνευσαν· ὁ δὲ τις πρὸς ὄργην ἀπο-
 κτείνας τὸν ἀμβάτην ὑπὸ μετανοίης τε καὶ ἀθυμίας
 ἀπέθανεν.
5. [Εἶδον δὲ ἔγωγε καὶ κυμβαλλίζοντα ἤδη ἐλέφαντα καὶ 11.a.
 ἄλλους ὄρχεομένους, κυμβάλοισιν τῆ κυμβαλλίζοντι πρὸς
 τοῖν σκελοῖν τοῖν ἐμπροσθεν προσηρητημένοι, καὶ πρὸς
6. τῆ προβοσκίδι καλουμένη ἄλλο κύμβαλον· ὁ δὲ ἐν μέρει
 τῆ προβοσκίδι ἔκρουε τὸ κύμβαλον ἐν ἠυθυμῶ πρὸς ἑκα-
 τέροισιν τοῖν σκελοῖν· οἱ δὲ ὄρχεόμενοι ἐν κύκλῳ τε ἐχό-
 ρεον, καὶ ἐπαίροντές τε καὶ ἐπικάμπτιοντες τὰ ἐμπροσθεν
 σκέλεα ἐν τῆ μέρει ἐν ἠυθυμῶ καὶ οὗτοι ἔβαινον, καθότι
 ὁ κυμβαλλίζων σφίσις ὑφηγέετο.]
7. Βαίνεται δὲ ἔλέφας ἤρος ὥρη κατάπερ βοῦς ἢ ἵππος, 12.
 ἔπειτ' ἐν τῆσι θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι χροτάφοισιν ἀναπνοαὶ

- χρηται καὶ ἀργυραίνῃ· τότε δὴ καὶ λίπους τι, διὰ τῆς ἀνεπιτοῆς ἀνίτην, ἣν ἔχει παρὰ τοὺς κροτάφους· ταῖς δὲ θηλείαις.
13. ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος τόφος ἀνεωγῶς τυγχάνῃ, Κύνουσι δὲ τοὺς μὲν πλείστους ὀκτωκαίδεκα μῆνας, ἐλαχίστους δ' ἑκκαίδεκα.
14. τρέφει δ' ἡ μήτηρ ἕξ ἔτη. Ζῶσι δ' ὄσον μακροβιότατοι ἄνθρωποι οἱ πολλοί, τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ διακόσια διατείνουσιν.
15. ἔτη, πολύνουσοι δὲ καὶ δυσίατοι. Ἄκος δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν μὲν βόειον γάλα προσκλιζόμενον, τοῖς πλείστοις δὲ τῶν νοσημάτων ὁ μέλας οἴνος πινόμενος, τραύμασι δὲ ποτὸν μὲν βούτυρον, ἐξάγει γὰρ τὰ σιδήρια· τὰ δ' ἔλκη, σαρκῶν ὑφίαις πυρῶσιν.

Aelian. h. a XII. 44.

DE ELEPHANTIS

(Cf. fragm. XXXVI. 9-10., XXXVII. 9-10.)

1. Ἐν Ἰνδοῖς ἄν ἄλλ' ἴσως ἕλεφας, ἡμεροθῆναι χαλεπός· ἐπι. καὶ τὴν ἑλευθερίαν ποθῶν φονῆ· εἶν δὲ αὐτὸν καὶ δεσμοῖς διαλύβης. Ἐπὶ καὶ μάλλον ἔ; τὸν θυμὸν ἐξέπιεται. καὶ δεσπότην οὐχ' ὑπομένει.
2. Ἄλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς κολακεύουσιν αὐτόν, καὶ ποικίλοις καὶ ἡρόκοις δολύσαι προῦνεν πιωῶνται, παρατιθίντες, ὡς πληροῦν τὴν γαστέρα καὶ θάλασιν τὸν θυμὸν· ὁ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, καὶ ὑπεροῦ. Τί οὖν ἱκίνοι κατασφίζονται καὶ θωῶσι; Μοῦσαν αὐτοῖς προσάγουσιν ἐπιχώριον, καὶ κατάθουιν αὐτοῦ; ὄργανον τινὲ καὶ τούτῳ συνήθει· καλεῖται δὲ σκνδαγῶ; τὸ ὄργανον· ὁ δὲ ὑπέχει τὰ ὦτα καὶ θάλασται, καὶ ἡ μὲν ὄρη προῦνεται, ὁ δὲ θυμὸς ὑποστέλλεται τε καὶ θόρνεται, κατὰ μικρὸν
-
13. ἀνοιχθεῖσαι ἐκπνέουσι. Κύνει δὲ τοὺς ἐλαχίστους μὲν ἑκκαίδεκα μῆνας, τοὺς πλείστους δὲ ὀκτωκαίδεκα· τίκει δὲ ἔν καὶ ἄπερ ἵππος, καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γάλακτι ἕς ἔτος ὄγδον. Ζῶσι δὲ ἑλεφάντων οἱ πλείστα ἔτεα ζῶν· 8. τες ἕς διηκόσια· πολλοὶ δὲ νόσφ προτελευτῶσιν αὐτῶν.
14. γήρῳ δὲ ἕς τόσον ἔρχονται. Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν 9. ὀφθαλμῶν ἴαμα τὸ βόειον γάλα ἐγχεόμενον, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας νόσους ὁ μέλας οἴνος πινόμενος, ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἔλκεσι τὰ ὑεὶ κρέα ὀπτῶμενα καὶ καταπασσόμενα. Ταῦτα παρ' Ἰνδοῖσιν ἔστιν αἰνοῖσιν ἰάματα.

δε καὶ ἐς τὴν τροφὴν ὄρη· εἴτα ἀφίεται μὲν τῶν δασμῶν, μὲναι δὲ τῆ
μοίῃ δεδεμένοι, καὶ δεύει προθύμως ἄβρο, δαιτυμῶν καταδεδεμένος·
πόθῃ γὰρ τοῦ μέλας οὐκ ἂν εἴη ἀποστειλῆ.

FRAGM. XXXVIII.

Aelian. h. a. XIII. 7.

DE MORBIS ELEPHANTORUM.

(Cf. fragm. XXXVI. 15., XXXVII. 15.)

Τῶν τεθραμμένων ἐλεφάντων ἰῶνται τὰ τραύματα οἱ¹
Ἴνδοι τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιοιοῦσι μὲν ἀνὰ ἕδατι
χλιαρῷ, ὥσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὀμή-
ρῳ ὁ Πάτροκλος· εἴτα μέντοι διαχρίουσι τῷ βουτύρῳ ἀντά·
ἐὰν δὲ ἢ βαθέα, τὴν φλεγμονὴν προῦνονσιν, ἕια κρέα,
θερμὰ μὲν, ἔλαιμα δὲ ἔτι, προσφέρουτες καὶ ἐπιθέτες. Τὰς²
δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεινόν-
τες, εἴτα αὐτοῖς ἐγγέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα
καὶ ὠφελούμενοι ἤδονται τε καὶ αἰσθάνονται ὥσπερ ἄνθρω-
ποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύ-
σονται λημῶντες· μαρτύριον δὲ τοῦ πάσασθαι τὴν ὀφθαλ-
μίαν τοῦτό ἐστι. Τὰ δὲ ροήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει³
ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο
ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσωσιά οἱ ἐστίν.

FRAGM. XXXIX.

Strab. XV. 1. 44. p. 706.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. p. 71—73.)

Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμηκῶν οὕτω φησίν,¹
ὅτι ἐν Δέρδαις, ἔθνει μεγάλῳ τῶν προσεφῶν καὶ ὀρειῶν
Ἰνδῶν, ὀροπέδιον εἶη τρισχιλίων πῶς τὸν κύκλον σιαδίων

- ὑποκειμένων δὲ τούτῳ χρυσωρυχείων οἱ μεταλλεύοντες εἶεν μέριμνες θηρίων ἀλωπέκων οὐκ ἐλάττους, τάχος ὑπερφυῆς
2. ἔχοντες καὶ ζῶντες ἀπὸ θήρας. Ὀρύττουσι δὲ χειμῶνι τὴν γῆν σωρεύουσί τε πρὸς τοῖς στομίοις καθάπερ οἱ ἀσπάλακες
3. ψῆγμα δ' ἐστὶ χρυσοῦ μικρᾶς ἐψήσεως δεόμενον τοῦθ' ὑποζυγίοις μετίασιν οἱ πλησιόχωροι λάθρα φανερωῶς γὰρ διαμάχονται καὶ διώκουσι φεύγοντας, καταλαβόντες δὲ δια-
4. χρώνται καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ ὑποζύγια. Πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν κρέα θήρεια προσιδέασιν κατὰ μέρη περισπασθέντων δ' ἀναιροῦνται τὸ ψῆγμα καὶ τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων ἀργὸν διαίθεται χωνεῦειν οὐκ εἰδότες.

FRAGM. XL.

Arr. Ind. 15. 5—7.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

1. Μεγασθένης δὲ καὶ ἀιρεκέα εἶναι ὑπὲρ τῶν μυρμη- 5.
κων τὸν λόγον ἱστορεῖ, τούτους εἶναι τοὺς τὸν χρυσὸν ὀρύσ-
σουσας, οὐκ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ σφίσι γὰρ κατὰ
τῆς γῆς ὀρύσσουσιν, ἵνα φωλεῦοιεν καθάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ
2. σμικροὶ μέριμνες ὀλίγον τῆς γῆς ὀρύσσουσιν. Ἐκείνους δέ, 6.
εἶναι γὰρ ἀλωπέκων μέζονας, πρὸς λόγον τοῦ μεγέθους
σφῶν καὶ τὴν γῆν ὀρύσσειν τὴν δὲ γῆν χρυσῶν εἶναι, καὶ
ἀπὸ ταύτης γίνεσθαι Ἰνδοῖσι τὸν χρυσόν.

[Ἀλλὰ Μεγασθένης ἀκοὴν ἀφ' ἡμέτερας καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδὲν 7.
τούτου ἀιρεκέσπερον ἀναγράψαι ἔχω, ἀπίημι ἐκὼν τὸν ὑπὲρ
τῶν μυρμηκῶν λόγον.]

XXXIX. 3. ὑποζυγίοις, ὑποζύγια. — V. L. ἱπποζυγίοις, ἱπποζύγια.

4. προσιδέασιν. — V. L. προστιθέασιν.

τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων. — V. L. τοῦ τυχόντος τοῖς
ἐμπόροις.

[FRAGM. XL. B.]

Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. fragm. XXXIX—XL.)

Τὸ δὲ χρυσίον λαμβάνουσι παρὰ μικρῶν. Οὗτοι δὲ εἶναι ἄλλο-
 1. πικρον μέλιοντες, τάλια δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν ὀρύττουσι δε κατὰ γῆς
 ὥσπερ οἱ λοιποὶ μύμηκες. Ὁ δὲ χρὸς αὐτοῖς ἐστὶ χρυσίον καθαρώτατον 2.
 πάντων χρυσίων καὶ σιελινότατον. Εἶσιν οὖν πλησίον ἐφεξῆς, ὥσπερ κολοιοὶ
 τοῦ ψήγματος, καὶ τὸ πεδίον ἔσπαν ἀστράπτει χαλεπὸν οὖν ἰδεῖν ἐστὶ πρὸς
 τὸν ἥλιον, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἰδεῖν τὰς ὄψεις διεφθάρησαν. Οἱ 3.
 δὲ προσοικοῦντες ἄνθρωποι τὴν μεταξὺ χώραν διελθόντες ἔργμον οὖσαν οὐ
 πολλὴν ἐν ἄρμάτων, ὑποξέουζαντες ἵππους ταχίους, ἀφικνοῦνται τῆς μεσημ-
 βρίας, ἤνίκα δεδύκασιν κατὰ γῆς· ἔπειτα φεύγουσι τὸν χρὸν ἀρπάσαντες. Οἱ 4.
 δὲ ἀποθανόμενοι δούκουσι καὶ μάχονται καταλαβόντες, εἰς ἀποθάνουσι ἢ
 ἀποκτείνουσι· ἀλκιμώτατοι γὰρ εἰσι θηρίων ἀπάντων ὥστε οὗτοι γε ἐπίσταν-
 ται τὸ χρυσίον, οὐπόου ἐστὶν ἄξιον, καὶ οὐδὲ πρότερον ἢ ἀποθάνειν.

FRAGM. XLI.

Strab. XV. 1. 58—60. p. 711.—714.

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

Praecessit fragm. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων (scil. ὁ Μεγασθένης) 1.
 τοὺς μὲν ὀρεινοὺς αὐτῶν γησιν ὑμνητὰς εἶναι τοῦ Διονύσου,
 δεικνύοντας τεκμήρια τὴν ἀγρίαν ἀμπελον παρὰ μόνους αὐτοῖς
 φρομένην καὶ κριτὸν καὶ δάφνην καὶ μυρρίνην καὶ πύξον καὶ
 ἄλλα τῶν ἀειθαλῶν, ὧν μηδὲν εἶναι πέραν τοῦ Εὐφράτου,
 πλὴν ἐν παραδείσοις σπάνια καὶ μεία πολλῆς ἐπιμελείας σω-
 712 ζόμενα. Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ σινδογοροεῖν καὶ τὸ μηροῦ-
 σθαι, καὶ μηροῦσθαι καὶ βάπτεισθαι ἄνθρα καὶ τοὺς βασιλέας
 κωδωνογοροεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους.
 Τοὺς δὲ πεδιασίους τὸν Ἡρακλῆα τιμῶν. [Ταῦτα μὲν οὖν 3.
 μυθῶδη καὶ ἐπὶ πολλῶν ἐλεγχόμενα, καὶ μάλιστα περὶ τῆς
 ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου πέραν γὰρ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς

- Ἀρμενίας ἐστὶ πολλή· καὶ ἡ Μεσοποταμία οὗλη καὶ ἡ Μηθία ἐξῆς μέχρι καὶ Περσίδος καὶ Καρμανίας· τούτων δὲ τῶν ἔθνων ἕκαστον πολὺ μέρος εὐάμπελον καὶ εὖοιτον λέγεται.]
4. Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων δύο γένη φάσκων, ὧν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ
 5. Σαρμᾶνας. Τοὺς μὲν οὖν Βραχμᾶνας εὐδοκίμειν μᾶλλον
 6. μᾶλλον γὰρ καὶ ὁμολογεῖν ἐν τοῖς δόγμασιν ἤδη δ' εὐθὺς καὶ κινούμενους ἔχειν ἐπιμελητὰς λόγιους ἄνδρας· οὓς προσίοντας λόγῳ μὲν ἐπάδειν δοκεῖν καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν κινούμενον εἰς εὐτεχνίαν· τὸ δ' ἀληθὲς σωφρονικὰς τινὰς παραινέσεις καὶ ὑποθήκας δίδοναι· τὰς δ' ἥδιστα ἀκροωμένας μᾶλλον
 7. εὐτέκνους εἶναι νομίζεσθαι. Μετὰ δὲ τὴν γένεσιν ἄλλους καὶ ἄλλους διαδέχεσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, αἰεὶ τῆς μείζονος ἡλικίας χαριεστέρων τυχευομένων διδασκάλων.
 8. Διαίρειν δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐν ἄλλοις πρὸ τῆς πόλεως ὑπὸ περιβόλῳ συμμετρω, λιπῶς ζῶντας ἐν σιβάσι καὶ δουραῖς, ἀπεχομένους ἐμφύχων καὶ ἀφροδισίων, ἀκροωμένους λόγων
 9. σπουδαίων, μειαδιδόντας καὶ τοῖς ἐθέλουσι. Τὸν δ' ἀκροώμενον οὔτε λαλῆσαι θέμις, οὔτε χρέμψασθαι, ἀλλ' οὐδὲ πτύσαι, ἢ ἐκβάλλεσθαι τῆς συνοσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην
 10. ὡς ἀκολασταίνοντα. Ἐτη δ' ἑπτὰ καὶ τριάκοντα οὕτως ζήσαντα ἀναχωρεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ κτῆσιν ἕκαστον, καὶ ζῆν ἀδεῶς καὶ ἀνεμμένως μᾶλλον, σινδοφοροῦντα καὶ χρυσοφοροῦντα μετριῶς ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ὠσί, προσφερόμενον σάρκας τῶν μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν συνεργῶν ζώων, θριμίων καὶ ἀρνιῶν ἀπεχόμενον· γαμῖν δ' ὅτι πλείστας εἰς πολυτεχνίαν ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ τὰ σπουδαῖα πλείω γίνεσθαι ἂν ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν ἐγγυαίω

XLl. 4. Σαρμᾶνας. — Codd. Γαρμᾶνας, Γερμᾶνας. Cf. annot. 44.

5. εὐδοκίμειν μᾶλλον, μᾶλλον γάρ. — Sic coniecit Coraes. Codd. εὐδοκίμειν, μᾶλλον γάρ.

6. λόγῳ. — Coniectura Tyrwhitti. Codd. λόγον, λόγον.

11. γίνεσθαι ἂν· ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν. — Codd. ἀναδουλοῦσι τε τὴν ἐκ τέκνων ἢν μὴ ἔχουσι δούλους ὑπηρεσίαν. Illud coniecerunt Tzschukkius et Coraes.

οὐσαν πλείω δεῖν παρασκευάζεσθαι. Ταῖς δὲ γυναῖξι ταῖς 12.
 γαιμεταῖς μὴ συμφιλοσοφεῖν τοὺς Βραχμῶνας· εἰ μὲν μο-
 χθηραὶ γένοιτο, ἵνα μὴ τι τῶν οὐ θεμιτῶν ἐκφέρουεν εἰς
 τοὺς βεβήλους, εἰ δὲ σπουδαῖαι, μὴ καταλείποιεν αὐτούς·
 οὐδένα γὰρ ἡδονῆς καὶ πόνου καταφρονοῦντα, ὡς δ' αὐτως
 ζωῆς καὶ θανάτου, ἐθέλειν ὑφ' ἑτέρῳ εἶναι τοιοῦτον δ' εἶναι
 τὸν σπουδαῖον καὶ τὴν σπουδαίαν.

713 Πλείστοις δ' αὐτοῖς εἶναι λόγους περὶ θανάτου νομίζειν 13.
 γὰρ δὴ τὸν μὲν ἐνθάδε βίον ὡς ἂν ἀκμὴν κομμένων εἶναι
 τὸν δὲ θάνατον γένεσιν εἰς τὸν ὄντως βίον καὶ τὸν εὐδαιμονα
 τοῖς φιλοσοφήσασιν διὸ τῇ ἀσκήσει πλείστη χρῆσθαι πρὸς
 τὸ ἐτοιμοθάνατον ἀγαθὸν δὲ ἢ κακὸν μηδὲν εἶναι τῶν συμ- 14.
 βαινόντων ἀνθρώποις· οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοῖς μὲν ἀ-
 χθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντιαι,
 καὶ τοὺς αὐτοὺς τοῖς αὐτοῖς τοιῶν μὲν ἀχθεσθαι, τοιῶν δ'
 αὐτῶν χαίρειν μεταβαλλομένους. Τὰ δὲ περὶ φύσιν, τὰ μὲν 15.
 εἰρηθεῖαν ἐμφαίνειν φησὶν ἐν ἔργοις γὰρ αὐτοὺς κρείττους
 ἢ λόγοις εἶναι, διὰ μύθων τὰ πολλὰ πιστομένους*). Περὶ 16.

*) FRAGM. XLII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. D. (Ed. Colon. 1688.)

Τούτων ἀπάντων πρεσβύτατον μακροῦ τὸ Ἰουδαῖον γένος
 καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς φιλοσοφίαν ἐγγραπτον γενομένην προ-
 κατάρξαι τῆς παρ' Ἑλλήσι φιλοσοφίας, διὰ πολλῶν ὁ Πυ-
 θαγόριος ὑποδείκνυσσι Φίλων οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστόβουλος
 ὁ περιπατητικὸς καὶ ἄλλοι πλείους, ἵνα μὴ καὶ ὄνομα ἐπιῶν
 διατρέβω.

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῃ
 τῇ Νικάτορι συμβεβιωκῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν
 ὧδε γράφει·

Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημένα
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεται καὶ παρὰ τοῖς
 ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι τὰ μὲν παρ'
 Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμῶνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συ-
 ρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

- πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν ὅτι γὰρ γεννητὸς ὁ κόσμος καὶ φθαρτός, λέγειν κἀκείνους, καὶ ὅτι σφαιροειδής· ὃ τε διοικῶν αὐτὸν καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ. Ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἕτεραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας
17. τὸ ὕδωρ. Πρὸς δὲ τοῖς τέτταρσι στοιχείοις πέμπτη τίς ἐστι φύσις, ἐξ ἧς ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα. Γῆ δ' ἐν μέσῳ ἵδρυνται τοῦ παντός. Καὶ περὶ σπέρματος δὲ καὶ ψυχῆς
18. ὁμοία λέγεται καὶ ἄλλα πλείω. Παραπλέκουσι δὲ καὶ μύθους ὡσπερ καὶ Πλάτων περὶ τε ἀφθαρσίας ψυχῆς καὶ τῶν καθ' ἕξιν κρίσεων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περὶ μὲν τῶν Βραχμάνων ταῦτα λέγει.
19. Τοὺς δὲ Σαρμάνας, τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλοβίους φησὶν ὀνομάζεσθαι ζῶντας ἐν ταῖς ἕλαις ἀπὸ φέλλων καὶ καρπιῶν ἀγρίων, ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δενδρείων, ἀφροδισίων χωρὶς καὶ οἶνον τοῖς δὲ βασιλευσὶ συνεῖναι δι' ἀγγέλων πυνθανομένοις περὶ τῶν αἰτίων καὶ δι' ἐκείνων

FRAGM. XLII. B.

Euseb. praep. ev. 9. 6. p. 410. C. D. (Ed. Colon. 1689.)

Ex Clem. Alex.

Ἐπι πρὸς τούτους ἐξῆς ὑποβάς· τάδε φησὶ·

Φανερώτατα δὲ Ἰβηγαθῆνης ὁ συγγραφεὺς ὁ Στελεύκῃ τῷ Νικάνορι συμπεμβιωκῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὡδε γράφει· Ἀπαντα μέντοι κ. τ. λ.

FRAGM. XLII. C.

Cyrill. contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)

Ex Clem. Alex. (Cf. annot. 46.)

Ἀριστόβουλος οὖν οὕτω πού φησιν ὁ περιπατητικός· Ἀπαντα μέντοι κ. τ. λ.

XLII. 19. Σαρμάνας. — Codd. Γαρμάνας, Γερμάνας.

ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν δενδρείων. — VV. LL. ἐσθῆτος· φλοιῶν δενδρείων, ἐσθῆτος δὲ φλοιῶν δένδρων, ἐσθ. δὲ φλ. δένδρων, δ' ἔχειν ἀπὸ φλοιῶν.

θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον*). Μετὰ δὲ τοὺς 20. Ὑλοβίους δευτερεύειν κατὰ τιμὴν τοὺς ἰατρικούς καὶ ὡς περὶ τὸν ἄνθρωπον φιλοσόφους, λιτούς μὲν, μὴ ἀγραύλους δέ, ὀρυζῆ καὶ ἀλφίτοις τρεφομένους, ἃ παρέχειν αὐτοῖς πάντα τὸν αἰτηθέντα καὶ ὑποδεξάμενον ξένιστ' δύνασθαι δὲ 21. καὶ πολυγόνους ποιεῖν καὶ ἀφ' ἑνογόνους καὶ θηλυγόνους διὰ φαρμακευτικῆς· τὴν δὲ ἰατρειάν διὰ σιτιῶν τὸ πλεον, οὐ διὰ φαρμάκων ἐπιτελεῖσθαι τῶν φαρμάκων δὲ μάλιστα εὐδοκιμεῖν τὰ ἐπλήριστα καὶ τὰ καταπλάσματα ἄλλα δὲ κακουργίας πολὺ μετέχειν. Ἀσκειῖν δὲ καὶ τοίτους κῆκείνους 22. καρτερίαν, τὴν τε ἐν πόνοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ὑπομοναῖς, ὥστ' ἐφ' ἐνὸς σχήματος ἀκίνητον διατελέσαι τὴν ἡμέραν ὅλην.

*) FRAGM. XLIII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. A—B. (Ed. Colon. 1688.)

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

(Cf. annot. 44.)

[Φιλοσοφία τοῖνυν, πολυωφελὲς τι χρῆμα, πάλαι μὲν ἤκτισε παρὰ βαρβάρους κατὰ τὰ ἔθνη διαλάμβασα· ὕστερον δὲ καὶ εἰς Ἑλλήνας κατέλθεν. Προῖστησαν δ' αὐτῆς Αἰγυπτίων τε οἱ προσήται καὶ Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι καὶ Γαλιταῶν οἱ Ἀνῶδαι καὶ Σαμαναῖοι Βάκτρων καὶ Κελτικῶν οἱ φιλοσοφῆσαντες καὶ Περσῶν οἱ μάγοι, οἳ μὲν γε καὶ Σιωνῆρος προεμήνησαν τὴν γένεσιν, ἀπ' αὐτῶν αὐτοῖς καθηγουμένοι, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀφικνούμενοι γῆν Ἰνδῶν τε οἱ Γυμνοσοφισταὶ ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι.]

Λεῖτόν δὲ τοῦτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμαῖται ἀντιῶν, οἱ δὲ Βραχμαῖται καλούμενοι καὶ τῶν Σαρμανῶν οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν, δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοιοῖς, καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν οὐ γάμον οὐ παιδοποιεῖαν ἔσασιν, [ὥσπερ οἱ νῦν Ἑγκραιταὶ καλούμενοι εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλλμασιν, ὃν δὲ ὑπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεὸν τετιμῆκασι.]

XLIII. Ὑλόβιοι. — Codd. Ἀλλόβιοι. Cf. annot. 44.

Βούττα. — V. L. Βούτα.

23. Ἄλλους δ' εἶναι τοὺς μὲν μαρτυκούς καὶ ἐπιφθούς καὶ τῶν περὶ τοὺς καιροχομένους λόγων καὶ νομίμων ἐμπείρους, ἐπαιτουότητας καὶ κατὰ κόμης καὶ πόλεις τοὺς δὲ χαρισσιέτους 714 μὲν τούτων καὶ ἀσιειοτέρους, οὐδ' αὐτοὺς δὲ ἀπεχομένους τῶν καθ' ἕδου, θρησκυλαμένων, ὅσα δοκεῖ πρὸς εὐσεβείαν
24. καὶ ὁσιότητα συμμιλοσοφεῖν δ' ἐπίοις καὶ γυναῖκας, ἀπεχομένας καὶ αὐτὰς ἀφροδισίων.

FRAGM. XLII, XLIII.

V. p. 137—139.

FRAGM. XLIV.

Strab. XV. 1. 68. p. 718.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Μεγασθένης δ' ἐν μὲν τοῖς φιλοσόφοις οὐκ εἶναι δόγμα φησὶν ἑαυτοὺς ἐξάγειν τοὺς δὲ παιουότητας τοῦτο νεανικούς κρίνεσθαι, τοὺς μὲν σκληροὺς τῇ φύσει φερομένους ἐπὶ πληρῆν ἢ κρημόν, τοὺς δ' ἀλόνοους ἐπὶ βυθόν, τοὺς δὲ πολυπόνοους ἀπαγομένους, τοὺς δὲ πηρώδεις εἰς πῦρ ὠθουμένους οἷος ἦν καὶ ὁ Κάλανος, ἀκόλαστος ἄνθρωπος, καὶ
2. ταῖς Ἀλεξάνδρου τραπέζαις δεδουλωμένους. Τοῦτον μὲν οὐν ψέγεσθαι, τὸν δὲ Μάνδανιν ἐπαινέσθαι, ὅς, τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀγγέλων καλοῦντων πρὸς τὸν Διὸς υἱόν, πειθομένω τε δῶρα ἔσεσθαι ὑπισχυομένων, ἀπειθοῦντι δὲ κόλασιν, μήτε ἐκεῖνον φάει Διὸς υἱόν, ὅσγε ἄρχει μηδὲ πολλοστοῦ μέρους τῆς γῆς· μήτε αὐτῷ δεῖν τῶν παρ' ἐκεῖνον διορεῶν, ᾧ οὐδεὶς κόρος· μήτε δὲ ἀπειλῆς εἶναι φόβον, ᾧ ζῶντι μὲν ἀρχοῦσα εἴη τροφὸς ἢ Ἰνδική, ἀποθανόντι δὲ ἀπαλλάξαιτο τῆς σαρκὸς ἀπὸ γῆρας τετραχομένης, μεταστὰς εἰς βελτίω καὶ καθαριώτερον βίον ὥστ' ἐπαινέσαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ συγχωρήσαι.

XLIV. 2. ὅσγε ἄρχει. — V. 1. ὅσγε ἄρχει.

FRAGM. XLV.

ARR. VII. 2. 3—9.

DE CALIANO ET MANDANI.

8 Οὕτω τοι οὐ πάντη ἔξω ἦν τοῦ ἐπινοεῖν τὰ κρείττω 1.
 4. Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐκ δόξης γὰρ δεινῶς ἐκρατεῖτο· ἐπεὶ καὶ
 ἐς Τάξιλα αὐτῷ ἀφικόμενοι καὶ ἰδόντι τῶν σοφιστῶν Ἰνδῶν
 τοὺς γυμνοὺς πόθος ἔγένετο ξυνεῖναι τινὰ οἱ τῶν ἀνδρῶν
 5. τούτων, ὅτι τὴν καρτερίαν αὐτῶν ἐθαύμασε. Καὶ ὁ μὲν 2.
 πρεσβύτατος τῶν σοφιστῶν, ὅτου ὀμιλεῖται οἱ ἄλλοι ἦσαν,
 Δάνδαμυς ὄνομα, οὔτε αὐτὸς ἔφη παρ' Ἀλέξανδρον ἦξειν,
 οὔτε τοὺς ἄλλους εἶα ἀποκρίνασθαι γὰρ λέγεται, ὡς Διὸς
 6. εἰὸς καὶ αὐτὸς εἶη, εἰ περ οὖν καὶ Ἀλεξάνδρος· καὶ ὅτι
 οὔτε δέοιτό τινος τῶν παρ' Ἀλεξάνδρον· (ἔχειν γὰρ οἱ 3.
 εὐ τὰ παρόντα,) καὶ ἅμα ὁρῶν τοὺς ξὺν αὐτῷ πλανωμέ-
 νους τοσαύτην γῆν καὶ θάλασσαν ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενὶ μῆτε
 7. πέρας τι αὐτοῖς γινόμενον τῶν πολλῶν πλανῶν· οὐτ' οὖν πο-
 θεῖν τι αὐτὸς ὅτου κύριος ἦν Ἀλέξανδρος δοῦναι· οὐτ' αὖ
 8. δεδιέναι, ὅτου κρατοῖη ἐκεῖνος ἐς τὸ εἰργεσθαι· ζῶντι μὲν 4.
 γὰρ οἱ τὴν Ἰνδῶν γῆν ἐξαρκεῖν φέρονσαν τὰ ὠραῖα ἀποθα-
 νόντα δὲ ἀπαλλαγῆσεσθαι οὐκ ἐπιεικοῦς ξυνοίκου τοῦ σώ-
 9. ματος· οὐκ οὖν οὐδὲ Ἀλέξανδρον ἐπιχειρῆσαι βιάσασθαι,
 γόντα ἐλεύθερον ὄντα τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ Κάλιανον γὰρ ἀνα- 5.
 πεισθῆναι τῶν ταύτη σοφιστῶν, ὅτινα μάλιστα δὴ αὐτοῦ
 ἀκράτορα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, αὐτοὺς τε τοὺς σο-
 φισταὺς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλιανον, ὅτι ἀπολιπὼν τὴν
 παρὰ σφίσι εὐδαιμονίαν, ὁ δὲ δεσπότην ἄλλον ἢ τὸν Θεὸν
 ἐθεράκιενε.

(LIBER IV.)**FRAGM. XLVI.**

Strab. XV. 1. 6—8., p. 686—688.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

(Cf. epit. 23.)

[Ἡμῖν δὲ τίς ἂν δικαία γένοιτο πίστις περὶ τῶν Ἰνδικῶν ἐκ τῆς τοιαύτης στρατείας τοῦ Κύρου ἢ τῆς Σεμιρά-
1. μιδος;] Συναποφαινεται δὲ πως καὶ Μεγασθένης τῆς λό-
γῃ τούτῳ, κελεύων ἀπιστεῖν ταῖς ἀρχαίαις περὶ Ἰνδῶν ἱστο-
ρίαις· οὔτε γὰρ παρ' Ἰνδῶν ἔξω σταλῆναί ποτε στρατιάν,
οὔτ' ἐπελθεῖν ἔξωθεν καὶ κρατῆσαι πλὴν τῆς μεθ' Ἡρα-
2. κλέους καὶ Διονύσου καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Καίτοι
Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον καὶ Τεάρκωνα τὸν Αἰθίοπα
ἕως Εὐρώπης προελθεῖν. Ναυοκοδόσορον δὲ τὸν παρὰ 687

FRAGM. XLVII.

Arr. Ind. 5. 4—12.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

1. Οὗτος ὧν ὁ Μεγασθένης λέγει, οὔτε Ἰνδοὺς ἐπιστρα- 4.
τεῦσαι οὐδαμοῖσιν ἀνθρώποισιν, οὔτε Ἰνδοῖσιν ἄλλοις ἀν-
- 2.θρώπους· ἀλλὰ Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον, τῆς Ἀσίας 5.
καταστρεψάμενον τὴν πολλὴν, ἔστε ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σὺν

XLVI. 2. Ναυοκοδόσορον. — V. L. Ναβοκοδόσορον.

Χαλδαίοις εὐδοκίμησαντα Ἡρακλέους μᾶλλον καὶ ἕως στη-
λῶν ἐλάσαι. Μέχρι μὲν δὴ δεῦρο καὶ Τεάρκωνα ἀφικέσθαι
ἐκεῖνον δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Θυρίκην καὶ τὸν Πόν-
τον ἀγαγεῖν τὴν στρατιάν. Ἰδάνθυρσον δὲ τὸν Σκύθην ἐπι-3.
δραμεῖν τῆς Ἀσίας μέχρι Αἰγύπτου. Τῆς δὲ Ἰνδικῆς μη-
δένα τούτων ἀφασθαι καὶ Σεμίραμιν δ' ἀποθανεῖν πρὸ τῆς4.
ἐπιχειρήσεως. Πέρσας δὲ μισθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς
μεταμέμψασθαι Ὑδρακας, ἐκεῖ δὲ μὴ στρατεῦσαι, ἀλλ' ἐγγὺς
ἐλθεῖν μόνον, ἥνικα Κῦρος ἤλανε ἐπὶ Μασσαγέτας.

DE DIONYSO ET HERCULE.

Καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέους δὲ καὶ Διονύσου Μεγασθέ-5.
νης μὲν μετ' ὀλίγων πιστὰ ἡγεῖται [τῶν δ' ἄλλων οἱ πλείους,
ὧν ἔστι καὶ Ἐρατοσθένης, ἄπιστα καὶ μυθώδη, καθάπερ
καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. κ. τ. λ.]. — — — — [Ἐκ δὲ6.
τῶν τοιούτων Νυσαίους δὴ τινὰς ἔθνος προσωνόμασαν καὶ
πόλιν παρ' αὐτοῖς Νύσαν, Διονύσου κίσμα, καὶ ὄρος τὸ
ὑπὲρ τῆς πόλεως Μηρόν, αἰτιασάμενοι καὶ τὸν αὐτόθι κισ-
σὸν καὶ ἄμπελον οὐδὲ ταύτην τελεσίκαρπον ἀπορῆεῖ γὰρ ὁ
βότρυς, πρὶν περκασαι, διὰ τοὺς ὄμβρους τοὺς ἄδην Διο-7.

6. στρατιᾷ ἐλάσαντα, ὀπίσω ἀπονοστήσαι Ἰδάνθυρσον δὲ τὸν3.
Σκύθεα ἐκ Σκυθῆς ὀρηθέντα πολλὰ μὲν τῆς Ἀσίας ἔθνεα
καταστρέψασθαι, ἐπελθεῖν δὲ καὶ τὴν Αἰγυπτίω γῆν κρα-
7. τέοντα Σεμίραμιν δὲ τὴν Ἀσσυρίην ἐπιχειρεῖν μὲν στέλλεσθαι4.
εἰς Ἰνδοὺς, ἀποθανεῖν δὲ πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖσι βου-
λεύμασιν ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ στρατεῦσαι ἐπὶ Ἰνδοὺς μῶνον

[DE DIONYSO ET HERCULE.]

8. Καὶ πρὸ Ἀλεξάνδρου, Διονύσου περὶ πολλὸς λόγος κα-5.
τέχει, ὡς καὶ τούτου στρατεύσαντος ἐς Ἰνδοὺς καὶ καταστρε-
9. ψαμένου Ἰνδοῦς. Ἡρακλέους δὲ περὶ οὐ πολλός· Διονύσου6.
μὲν γε καὶ Νύσσα πόλις μῆμα οὐ φαῦλον τῆς στρατηλασίης
καὶ ὁ Μηρός τὸ ὄρος καὶ ὁ κισσὸς ὅτι ἐν τῷ ὄρει τοῦτο
φύεται, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ὑπὸ τυμπάνων τε καὶ κυμβάλων7.

- νύσου δ' ἀπογόνους τοὺς Ὀξυδράκας ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τῆς παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν πολυτελῶν ἐξόδων, βακχικῶς τὰς τε ἐκστρατείας ποιουμένον τῶν βασιλέων καὶ τὰς ἄλλας ἐξό-⁶⁹⁹δους μετὰ τυμπανισμοῦ καὶ εὐανθοῦς στολῆς, ὅπερ ἐπιπο-
8. λάξει καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς. Ἄορνον δὲ τινα πέτραν, ἣς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑπορῆει πλησίον τῶν πηγῶν, Ἀλεξάνδρου κατὰ μίαν προσβολὴν ἐλότιος, σεμνύοντες ἔφασαν τὸν Ἡρακλέα τρὶς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρᾳ ταύτῃ,
9. τρὶς δ' ἀποκρουσθήναι. Τῶν δὲ κοινονησάντων αὐτῷ τῆς στρατείας ἀπογόνους εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους σαΐζοντας τὸ τε δορὰς ἀμπέχεσθαι καθάπερ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸ σκυταλιφορεῖν καὶ ἐπικεκαῖσθαι βουσί καὶ ῥιμίνοις
10. ῥόπαλον. Βεβαιοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον καὶ ἐκ τῶν περὶ τὸν Κανκασον καὶ τὸν Προμηθέα καὶ γὰρ ταῦτα μετετηγόρασιν ἐκ τοῦ Πόντου δεῦρο ἀπὸ μικρᾶς προφάσεως, ἰδόντες σιγλαῖον ἐν τοῖς Παραπαμισάδαις ἱερὸν τοῦτο γὰρ ἐνεδείξατο Προμηθέως δευμοτήριον, καὶ δεῦρο ἀφιγμένον

- στελλόμενοι ἐς τὰς μάχας, καὶ ἐσθῆς αὐτοῖσι κατὰστικος
8. εἶδον κατὰπερ τοῦ Διονύσου τοῖσι βάκχοισιν. Ἡρακλέους ^{10.} δὲ οὐ πολλὰ ὑπομνήματα. Ἀλλὰ τὴν Ἄορνον γὰρ πέτραν, ἣντινα Ἀλέξανδρος βίη ἐχειρώσατο, ὅτι Ἡρακλῆς οὐ δυνατὸς ἐγένετο ἐξελεῖν, Μακεδονικὸν δοκεῖ μοι τὸ κόμπασμα, κατὰπερσῶν καὶ τὸν Παραπάμισον Κανκασον ἐκάλεον Μακεδόνες,
10. οὐδέν τι προσήκοντα τοῦτον τῷ Κανκασῳ. Καὶ τι καὶ ἄντρον ^{11.} ἐπιφρασθέντες ἐν Παραπαμισάδεσι, τοῦτο ἔφρασαν ἐκεῖνο εἶναι τοῦ Προμηθέως τοῦ Τιτῆνος τὸ ἄντρον, ἐν ὅτῳ ἐκρέ-
9. ματο ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ πυρός. Καὶ δὴ καὶ ἐν Σίβαισιν, ^{12.} Ἰνδικῷ γένει, ὅτι δορὰς ἀμπεχομένους εἶδον τοὺς Σίβας, ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους στρατηλασίης ἔφρασκον τοὺς ὑπολειφθέντας εἶναι τοὺς Σίβας καὶ γὰρ καὶ σκυτάλην φέρουσι τε οἱ Σίβαι, καὶ τοῖς βουσί αὐτῶν ῥόπαλον ἐπικέκασται καὶ τοῦτο ἐς μνήμην ἀνέφερον τοῦ ῥοπαλοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Προμηθέως, καὶ τοῦτον εἶναι τὸν Καύκασον, ὃν Ἕλληγες Προμηθέως δεσμοπῆριον ἀπέφηναν.]

FRAGM. XLVIII.

Joseph. contra Apion. I. 20. (T. II. p. 451. Haverc.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. fragm. XLVI. 2.)

Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρεία καὶ μεγέθει πράξεων διενηροχένας καταστρέφασθαι γὰρ αὐτὸν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. B.

Joseph. ant. Iud. X. 11. 1. (T. I. p. 538. Haverc.)

[Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήμματα λίθινα ἀνυκοδόμησε (scil. ὁ Ναβουχοδονόσορος), τὴν ὄψιν ἀποδοῦς ὁμοιοτάτην τοῖς ὄρεσι, καὶ καταφυτεύσας δένδροισι παντοδαποῖς ἐξεργάσατο, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖν τῆς οἰκίας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις.] Καὶ Μεγασθένης δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν μνημονεύει αὐτῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τοῦτον τὸν βασιλέα τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ μεγέθει τῶν πρά-

ξῆων ὑπερβεβηκότα τὸν Ἡρακλέα καταστρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι Λιβύης τὴν πολλὴν καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. C.

Zonar. ed. Basil. 1557. T. I. p. 87.

Μεμνησθαι δὲ αὐτοῦ (scil. τοῦ Ναβουχοδονόσορ) ὁ Ἰωσήπος λέγει καὶ πολλῶν τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν τὸν τε Βηρσοῦν καὶ τὸν Μεγασθένην καὶ τὸν Διοκλέα.

FRAGM. XLVIII. D.

G. Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn.

(p. 221. ed. Paris., p. 177. ed. Venet.)

Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει, ὅς ἀνδρείᾳ μεγάλῃ Λιβύης τὸ πλεῖστον καὶ Ἰβηρίας κατεστρέψατο.

FRAGM. XLIX.

Abyden. ap. Euseb. praep. ev. IX. 41.

(ed. Colon. 1688. p. 456. D.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. p. 25.)

Μεγασθένης δὲ φησι, Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι ταύτας δὲ χειροσάμενον ἀπόδασμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι.

FRAGM. I.

Arr. Ind. 7—9.

DE POPULIS INDICIS.

1. (7.) Ἐθνεα δὲ Ἰνδικὰ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τι ἅπαντα λέ- 1.
γει Μεγάσθενης δυοῖν δέοντα. [Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι
ἔθνεα Ἰνδικὰ καὶ αὐτὸς ξυμφέρομαι Μεγασθένει τὸ δὲ
ἀτρεκέες οὐκ ἔχω εἰκάσαι ὅπως ἐκμαθὼν ἀνέγραψεν, οὐδὲ
πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμιξίης
πᾶσι τοῖς γένεσιν εὐόσις ἐς ἀλλήλους].

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25—32.)

2. Πάλαι μὲν δὴ νομάδας εἶναι Ἰνδοὺς κατάπερ Σκυθῶν 2.
τοὺς οὐκ ἀροτῆρας, οἱ ἐπὶ τῆσιν ἀμάξησι πλενώμενοι ἄλ-
λοτε ἄλλην τῆς Σκυθίης ἀμείβουσι, οὔτε πόλιας οἰκόντες
3. οὔτε ἱερὰ θεῶν σέβοντες· οὔτω μὴδὲ Ἰνδοῖσι πόλιας εἶναι
μηδὲ ἱερὰ θεῶν δεδομημένα· ἀλλ' ἀμπέχεσθαι μὲν δορὰς
θηρίων ὄσων κατακαίνουεν· σιτέεσθαι δὲ τῶν δεινδρέων τὸν 3.
φλοιὸν καλέεσθαι δὲ τὰ δένδρεα ταῦτα τῆ Ἰνδῶν φωνῇ τ' ἄλα·
καὶ φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν κατάπερ τῶν φουίκων ἐπὶ τῆσι κο-
4. ρυφῆσιν οἷά περ τολύπας. Σιτέεσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων 4.
ὄσα ἔλοιεν ὠμοφαγέοντας, πρὶν δὴ Διόνυσον εἰσεῖν ἐς τὴν
5. χιόρην τῶν Ἰνδῶν. Διόνυσον δὲ εἰσθόντα, ὡς καρτερός ἐγέ- 5.
νετο Ἰνδῶν, πόλιας τε οἰκῆσαι καὶ νόμους θέσθαι τῆσι
πόλεσιν, οἴνου τε δοτῆρα Ἰνδοῖς γενέσθαι κατάπερ Ἑλλῆσι,
6. καὶ σπείρειν διδάξαι τὴν γῆν διδόντα αὐτὸν σπέρματα· ἢ 6.
οὐκ ἐλάσαντος ταύτῃ Τριπτολέμου, ὅτε περ ἐκ Δήμητρος
ἐστάλη σπείρειν τὴν γῆν πᾶσαν ἢ πρὸ Τριπτολέμου τις
οὗτος Διόνυσος ἐπελθὼν τὴν Ἰνδῶν γῆν σπέρματά σφισιν
7. ἔδωκε καρποῦ τοῦ ἡμέρου· βόας τε ὑπ' ἀρότρῳ ζευξάει Διό- 7.
νυσον πρῶτον, καὶ ἀροτῆρας ἀντὶ νομάδων ποιῆσαι Ἰνδῶν
8. τοὺς πολλοὺς καὶ ὀπλίαι ὀπλοισι τοῖσιν ἀρητίοισι. Καὶ 8.

L. 6. τοῦ ἡμέρου. — V. L. τοῦ ἡμετέρου.

- θεοὺς σέβειν ὅτι ἐδίδαξε Διόνυσος ἄλλους τε καὶ μάλιστα δὴ ἕαντόν κυμβαλλίζοντας καὶ τυμπανίζοντας· καὶ ὄρχησιν δὲ ἐκδιδάξαι τὴν σατυρικὴν, τὸν κόρδακα παρ' Ἑλλήσι κα-
9. λούμενον καὶ κομῆν Ἰνδοῦς τῷ θεῷ, μίτριφορέειν τε ἀνα-
δεῖξαι καὶ μύρον ἀλοιφὰς ἐκδιδάξαι, ὥστε καὶ εἰς Ἀλέξαν-
δρον ἔτι ὑπὸ κυβάλων τε καὶ τυμπάνων ἐς τὰς μάχας Ἰνδοὶ
καθίσταντο.
10. (8.) Ἀπιόντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὡς οἱ ταῦτα κε- 1.
κοσμέατο, καταστῆσαι βασιλεῖα τῆς χώρας Σπαρτέμβαν, τῶν
ἐταίρων ἓνα τὸν βακχωδέσσιτον· τελευτήσαντος δὲ Σπαρ-
τέμβα τὴν βασιλείην ἐκδέξασθαι Βουδύαν τὸν τούτου παῖδα·
11. καὶ τὸν μὲν πενήκοντα καὶ δύο ἔτεα βασιλευῖσαι Ἰνδῶν, 2.
τὸν πατέρα· τὸν δὲ παῖδα εἴκοσιν ἔτεα· καὶ τούτου παῖδα
12. ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην Κραδεύαν καὶ τὸ ἀπὸ τούδε, τὸ 3.
πολὺ μὲν κατὰ γένος ἀμείβειν τὴν βασιλείην, παῖδα παρὰ
πατρὸς ἐκδεχόμενον· εἰ δὲ ἐκλείποι τὸ γένος, οὕτω δὴ ἀρι-
στίνδην καθίστασθαι Ἰνδοῖσι βασιλέας.

DE HERCULE.

(Cf. epit. 34—38.)

13. Ἡρακλέα δὲ, ὅντινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέ- 4.
χει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. Τοῦτον τὸν 5.
Ἡρακλέα μάλιστα πρὸς Σουρασηνῶν γεραίρεσθαι Ἰνδικοῦ
ἔθνος, ἵνα δύο πόλιες μεγάλαι Μέθορα τε καὶ Κλεισό-
βορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρης πλωτὸς διαρῆεῖ τὴν χώραν αὐ-
14. τῶν. Τὴν σκευὴν δὲ οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἦντινα ἐφόρεε, 6.
Μεγασθένης λέγει ὅτι ὁμοίην τῷ Θηβαίῳ Ἡρακλεῖ, ὡς
αὐτοὶ Ἰνδοὶ ἀπηγγέονται· καὶ τούτῳ ἄρσενας μὲν παῖδας
πολλοὺς κάρτα γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῆ, (πολλῆσι γὰρ δὴ
γυναῖξιν ἐς γάμον ἔλθεῖν καὶ τοῦτον τὸν Ἡρακλέα,) Θυγα-
15. τέρα δὲ μονογενήν· οἴνομα δὲ εἶναι τῇ παιδί Πανδαίην 7.
καὶ τὴν χώραν ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἥσινως ἐπέτρεψεν αὐτὴν

- ἄρχειν Ἡρακλῆς, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον· καὶ αὐτὴ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππον δὲ ἐς τετρακισχίλιον, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς⁸ καὶ δέκα μυριάδας. Καὶ τὰδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ 16. Ἡρακλέους λέγουσιν ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ καθάραντα ὅτι περὶ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν⁹ τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικῆιον [όντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἱ 16b. τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγμια παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ἀνεόμενοι ἐκκομίζουσι καὶ Ἑλλήνων δὲ πάλαι καὶ Ῥωμαίων νῦν ὅσοι πολυκτέανοι καὶ εὐδαίμονες, μέζουσι ἔτι σπουδῇ ἀνεόνται] τὸν μαργαρίτην δὴ τὸν θαλάσσιον, οὕτω 10. τῇ Ἰνδῶν γλώσῃ καλεόμενον· τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλόν 17. οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῷ θρυγατρὶ τῷ ἔωτοῦ εἶναι κόσμον.

DE MARGARITIS.

11. Καὶ λέγει Μεγασθένης*), θηρεῖσθαι τὴν κόγχην 18. αὐτοῦ δικτύοισι, νέμεσθαι δ' ἐν τῇ θαλάσῃ κατ' αὐτὸ πολλὰς κόγχας, καθάπερ τὰς μελίσσας· καὶ εἶναι γὰρ καὶ τοῖσι 12. μαργαρίτησι βασιλέα ἢ βασίλισσαν, ὡς τῆσι μελισσῶσι. Καὶ 19. ὅστις μὲν ἐκείνον κατ' ἐπιτυχίην συλλάβῃ, τοῦτον δὲ εἶπε-

*) FRAGM. L. B.

Plin. hist. nat. IX. 55.

DE MARGARITIS.

Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examinibus singulas magnitudine et vetustate praecipuas esse veluti duces, mirae ad cavendum solertiae, has urinantium cura pcti. Illis captis facile ceteras patantes retibus includi: multo deinde obrutis sale in vasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones, decidere in ima.

L. 16. ὅτι περὶ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν. — V. L. ὅτι περὶ κακὸν, κίναδος ἐξευρεῖν.

τέως περιβάλλειν καὶ τὸ ἄλλο σμῆνος τῶν μαργαριτῶν εἰ δὲ διαφύγοι σφᾶς ὁ βασιλεὺς, τούτῳ δὲ οὐκέτι θηρατοὺς εἶναι τοὺς ἄλλους· τοὺς ἀλότιας δὲ περιορᾶν κατασαπῆραι 20. σφισι τὴν σάρκα, τῷ δὲ ὀστέῳ ἐς κόσμον χρῆσθαι. Καὶ 13. εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτην τριστάσιον καὶ ἀμιγῆν πρὸς χρυσίον τὸ ἄπεφθον, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰνδῶν γῆ ὀρυσσόμενον.

DE TERRA PANDAEA.

21. (9.) Ἐν δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐβασίλευσεν ἡ θιγατήρ 1. τοῦ Ἡρακλέους, τὰς μὲν γυναῖκας ἐπταετιεὺς ἐούσας ἐς ὥρην γάμου ἰέναι, τοὺς δὲ ἄνδρας τεσσαράκοντα ἔτα τὰ πλεῖστα 22. βιώσκεσθαι*). Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' 2. Ἰνδοῖσιν Ἡρακλέα, ὀψιγόνου οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεὶ τε δὴ ἐγγὺς ἔμαθεν ἑαυτῷ εἶδον τὴν τελευταίην, οὐκ ἔχοντα ὄψιν ἀνδρὶ ἐκδῶ τὴν παιδα ἐνωτοῦ ἐπαξίῳ, ἀπὸν μιγῆναι τῇ παιδί ἐπταετιεὺς ἐούση, ὡς γένος ἐξ οὗ τε κρείνης ὑπο- 23. λείπεσθαι Ἰνδῶν βασιλέας. Ποιῆσαι ὦν αὐτὴν Ἡρακλέα 3. ὡραίων γάμον· καὶ ἐκ τοῦδε ἅπαν τὸ γένος τοῦτο ὅτιον ἡ Πανδαίη ἐπῆρξε, ταυτὸ τοῦτο γένος ἔχειν παρὰ Ἡρακλέους. 23a. [Ἔμοι δὲ δοκεῖ, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε ἄτοπα Ἡρακλέης 4. οἴός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ ἀπὸν ἀποφῆναι μακροβιώτερον, ὡς ὡραίη μιγῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ 5.

*) FRAGM. LI.

Phlegon. mirab. 33.

DE TERRA PANDAEA.

(Cf. fragm. XXX. 6.)

Μεγασθένης φησὶν ἵας ἐν Πανδαίᾳ καιοχοῦσας γυναῖκας ἐξαετιεὺς γενομένης τίθειν.

LI. Πανδαία. — Codd. Παλαία. Cf. annot. 34. 65.

- τῆς ὥρης τῶν ταύτη παιδῶν ἀτρεκέα ἐστίν, ἐς ταυτὸν φέρειν
δοκεῖ ἔμοιγε ἐς ὃ τι περ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίης
ὅτι τεσσαρακοτιούεες ἀποθνήσκουσιν οἱ πρεσβύτατοι αὐτῶν.
6. Οἷς γὰρ τὸ 18 γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται καὶ ὁ^{23b}
θάνατος ὁμοῦ τῆ γῆρα, πάντως που καὶ ἡ ἀκμὴ πρὸς λόγον
7. τοῦ τέλεος ταχύτερη ἐπανθῆει ὥστε τριακοτιούεες μὲν
ὠμογέροντες ἂν που εἴεν αὐτοῖσιν οἱ ἄνδρες, εἴκοσι δὲ ἔτεα
γεγονότες οἱ ἔξω ἡβῆς νεανίσκοι ἢ δὲ ἀκροτάτη ἡβῆ ἀμφὶ
τὰ πεντεκαίδεκα ἔτεα καὶ τῆσι γυναιξίν ὥρη τοῦ γάμου
8. κατὰ λόγον ἂν οὔτω ἐς τὰ ἑπτὰ ἔτεα συμβαίνοι.] Καὶ γὰρ²⁴
τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον
μὲν τῆς ἄλλης, αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ
φθίνειν ταχύτερον.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

(Cf. epit. 32.)

9. Ἀπὸ μὲν δὴ Διονύσου βασιλέως ἠρίθμεον Ἴνδοι ἐς Σαν-²⁵
δράκοιταν τρεῖς καὶ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτεα δὲ δύο
καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακισχίλια ἐν δὲ τούτοισι τρεῖς τὸ
πᾶν εἰς ἔλευθερίην — — — — —
— — — — —
τὴν δὲ καὶ ἐς τριακόσια τὴν δὲ εἴκοσί τε εἰέων καὶ ἑκατὸν*)

*) FRAGM. L. C.

Plin. h. n. VI. 21. 4—5.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

*Indi enim prope gentium soli nunquam migravere finibus suis.
Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum
CLIV., annis VI. M. CCCCL. adiiciunt et menses tres.*

Solin. 52. 5.

*Indiam Liber pater primus ingressus est, utpote qui Indis
subactis omnium primus triumphavit. Ab hoc ad Alexandrum
M. numerantur annorum sex millia quadringenti quinquaginta
unus, additis et amplius tribus mensibus, habita per reges
computatione, qui centum quinquaginta tres tenuisse medium
aevumprehenduntur.*

L. C. reges eorum CLIV. — V. L. reges eorum CLIII.

26. πρεσβύτερόν τε Διόνυσον Ἡρακλεέους δέκα καὶ πέντε γε-10.
νεῆσιν Ἴνδοι λέγουσιν ἄλλον δὲ οὐδένα ἐμβαλεῖν ἐς γῆν τῶν
Ἰνδῶν ἐπὶ πολέμῳ οὐδὲ Κῦρον τὸν Καμβύσειω καίτοι ἐπὶ
Σκύθας ἐλάσαντα καὶ τᾶλλα πολυπραγμονέστατον δὴ τῶν
27. κατὰ τὴν Ἀσίην βασιλέων γενόμενον τὸν Κῦρον. Ἀλλὰ Ἀλέ-11.
ξανδρον γὰρ ἐλθεῖν τε καὶ κρατῆσαι πάντων τοῖς ὄπλοις,
ὅσους γε δὴ ἐπῆλθε· καὶ ἂν καὶ πάντων κρατῆσαι, εἰ ἢ
στρατιῇ ἤθελεν. Οὐ μὲν δὴ οὐδὲ Ἰνδῶν τινα ἔξω τῆς οἰ-12.
κείης σταλῆναι ἐπὶ πολέμῳ διὰ δικαιοσύνην.

FRAGM. LI.

V. p. 150.

FRAGMENTA INCERTA.

FRAGM. LII.

Aelian h. a. XIII. 8.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. fragm. XXXVI. 10., XXXVII. 10.)

Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ 1.
 πόμα ἐστὶ, τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν
 ὁ τῶν ἀμπέλων ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν
 δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες 2.
 εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, καὶ ἄγονται γε ἐπὶ τοὺς λειμῶ-
 νας, καὶ ὁσμῇ πωλευθησόμενοι τῇ ἡδίστῃ καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει
 κρίνας τῇ ὁσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαρρον δὲ ἔχων ὁ πωλευτὴς
 τρυγῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἶτα ὅταν ἐμπλήσῃ
 τοῦτον, ὡσπερ οὖν ὀπώραν δρεπόμενος, λούται, καὶ ἦδεται
 τῷ λουτρῷ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀβροτέρους. Εἶτα 3.
 ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδύνοτος, καὶ οὐχ
 αἰρεῖται τροφήν πρὶν ἢ κομίσει τίς οἱ ὅσα ἐτριγγήσεν εἶτα
 μέντοι τῇ προβοσκίδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ ταλάρου τῆς φά-
 τνης καταπάττει τὰ χεῖλη, ἡδύσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ
 τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὡς εἰπεῖν κατασπείρει δὲ καὶ τοῦ
 χώρου ἐνθα αὐλλίξεται τῶν ἀνθέων πολλά, ἡδυσμένον αἰ-
 ρεῖσθαι γλιχόμενος ὕπνον. Ἴνδοι δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα 4.

μικρῶν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος. Μέγιστοι δὲ ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι Πηραῖσιοι, δεῦτεροι δ' ἂν τάτιοντο τῶνδε οἱ Ταξίλοι.

Ad Megasthenem hoc fragmentum refertur quum propter res h. l. narratas, tum ideo, quia Megasthenis haud dubie est narratio et quae praecessit (fragm. XXXVIII.) et quae sequitur (fragm. XXXV.)

FRAGM. LIII.

Aelian. h. a. III. 46.

DE ELEPHANTO ALBO.

(Cf. fragm. XXXVI. II. XXXVII. II.)

1. Ἐλέφαντος πωλίῳ περιτυγχάνει λευκῇ πωλευτῆς ἐλέφαντος Ἰνδῶς, καὶ παραλαβὼν ἔτρεφεν ἐτι νεαρόν, καὶ κατὰ μικρὰ ἀπέφηνε χειροῆθῃ, καὶ ἐπωχεῖτο αὐτῷ, καὶ ἦρα τοῦ κτήματος, καὶ ἀντηρᾶτο, ἀνθ' ὧν ἔθρεψε τὴν ἀμοιβὴν κομίζομενος ἐκεῖνος. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν τυθόμενος ἤτει λαβεῖν τὸν ἐλέφанта. Ὁ δὲ ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν καὶ μέντοι περιαλγῶν, εἰ ἔμελλε δεσπόσειν αὐτοῦ ἄλλος, οὐκ ἔφατο δώσειν, καὶ ᾗχετο ἀπιὼν ἐς τὴν ἔρημον ἀναβὰς τὸν ἐλέφанта. Ἀγανακτεῖ ὁ βασιλεὺς, καὶ πέμπει κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀφαιρησομένους καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας. Ἐπεὶ δὲ ἤκον, ἐπειρῶντο πείραν προσφέρειν οὐκοῦν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔβαλλεν αὐτοὺς ἀνωθεν, καὶ τὸ θηρίον ὡς ἀδικούμενον συνημύνετο· καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.
4. Ἐπεὶ δὲ βληθῆις ὁ Ἰνδὸς κατώλισθεν, περιβαίνει μὲν τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας, κατὰ τοὺς ὑπερασπίζοντας ἐν τοῖς ὄπλοις, καὶ τῶν ἐπιόντων πολλοὺς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἐτρέφατο περιβαλῶν δὲ τῷ τροφῇ τὴν προβοσκίδα αἶρει τε αὐτὸν καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ κομίζει, καὶ παρέμεινεν ὡς φίλῳ φίλος πιστός, καὶ τὴν εὐνοίαν ἐπεδείκνυτο. [Ἐάνθρωποι πονηροί, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνου ψόφρον αἰεὶ, ἐπ' ἀριστά τε χορεύοντες, ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις προδόται, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες!]

FRAGM. LIV.

Pseudo-Origen. philosoph. 24.

Ed. Delarue. Paris. 1733. Vol. I. p. 904.

DE BRAHMANIS EORUMQUE PHILOSOPHIA.

(Cf. fragm. XLI., XLIV., XLV.)

Περὶ Βραχμάνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἰνδοῖς αἵρεσις φιλοσοφούμενον ἐν 1.
 τοῖς Βραχμάναις, οἳ βίον μὲν ἀντάρκη προβάλλονται, ἐμφύ-
 χων δὲ καὶ τῶν διὰ πικρὸς βροχημάτων πάντων ἀπέχονται,
 ἀκροθρύοις ἀρκοῦμενοι, μηδὲ ἀπὸ τὰ ταῦτα τρυγῶντες, ἀλλὰ
 τὰ πλείοντα εἰς τὴν γῆν βαστάζοντες ζῶσιν, ὕδωρ ποταμοῦ
 Ταγαβενὰ πίνοντες. Διαβιοῦσι δὲ γυμνοί, τὸ σῶμα ἐνδύμα
 τῆ ψυχῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ γεγονέναι λέγοντες. Αὐτοὶ τὸν Θεὸν 2.
 φῶς εἶναι λέγουσιν, οὐχ ὁποῖόν τις ὄρα, οὐδ' οἷον ἥλιος καὶ
 πῦρ, ἀλλὰ ἐστὶν αὐτοῖς ὁ Θεὸς λόγος, οὐχ ὁ ἔραρθρος, ἀλλὰ
 ὁ τῆς γνώσεως, δι' οὗ τὰ κρυπτά τῆς γνώσεως μυστήρια
 ὄραται σοφοῖς. Τοῦτο δὲ τὸ φῶς, ὃ φασὶ λόγον τὸν Θεόν,
 αὐτοὺς μόνους εἰδέναι Βραχμάνας λέγουσι διὰ τὸ ἀπορρήψαι
 μόνους τὴν κενοδοξίαν, ὃ ἐστὶ χιτῶν τῆς ψυχῆς ἔσχατος.
 Οὗτοι θανάτου καταφρονοῦσιν. Μὲν δὲ ἰδίᾳ φωνῇ Θεὸν 3.
 ὀνομάζουσι, καθὼς προείπομεν, ἕμνους τε ἀναπέμπονσι.
 Οὔτε δὲ γυναῖκες παρ' αὐτοῖς, οὔτε τεκνοῦσιν. Οἳ δὲ τοῦ
 ὁμοίου αὐτοῖς βίου ὀρεχθέντες, ἐκ τῆς ἀντιπέραν χώρας
 τοῦ ποταμοῦ διαπερήσαντες, ἐκεῖσε ἐναπομένουσιν ἀναστρέ-
 φοντες μηκέτι. Καὶ αὐτοὶ δὲ Βραχμᾶνες καλοῦνται. Βίῳ 4.
 δὲ οὐχ ὁμοίως διάγουσιν· εἰσὶ γὰρ καὶ γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ,
 ἐξ ὧν περ οἳ ἐκεῖ κατοικοῦντες γεννῶνται καὶ γεννῶσιν.

Τοῦτον δὲ τὸν λόγον, ὃν Θεὸν ὀνομάζουσι, σηματικὸν 5.
 εἶναι, περικείμενον τε σῶμα ἐξωθεν ἑαυτοῦ, καθάπερ εἴ τις
 τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἐνδύμα φορεῖ· ἀπεκδυσάμενον δὲ τὸ
 σῶμα, ὃ περικείται, ὁφθαλμοφανῶς φαίνεσθαι. Πόλεμον 6.
 δὲ εἶναι ἐν τῷ περικειμένῳ αὐτῶν σώματι οἳ Βραχμᾶνες
 λέγουσι, καὶ πλήρης εἶναι πόλεμον αὐτοῖς τὸ σῶμα νενομί-

- κασιν πρὸς ὃ ὡς πρὸς πολεμίους παρατεταγμένοι μάχονται,
 7. καθὼς προεδηλώκαμεν. Πάντας δὲ ἀνθρώπους λέγουσιν
 αἰχμαλώτους εἶναι τῶν ἰδίων συγγενῶν πολεμίων, γαστρὸς
 καὶ αἰδοίων, λαιμοῦ, ὀργῆς, χαρᾶς, λύπης, ἐπιθυμίας καὶ
 τῶν ὁμοίων μόνος δὲ πρὸς τὸν θεὸν χωρεῖ ὁ κατὰ τούτων
 8. ἐγείρας τρόπαιον. Διὸ Λάνδαμιν μὲν, πρὸς ὃν Ἀλέξανδρος
 ὁ Μακεδὼν εἰσιῆλθεν, ὡς νενικηκότα τὸν πόλεμον τὸν ἐν τῷ
 σώματι Βραχμῆνες θεολογοῦσι, Καλάνου δὲ καταφέρονται
 ὡς ἀσεβῶς ἀποστήσαντος τῆς καὶ αὐτοῦ φιλοσοφίας.
 9. Ἀποθέμενοι δὲ Βραχμῆνες τὸ σῶμα ὡσπερ ἐξ ὕδατος
 ἰχθύες ἀνακύψαντες εἰς αἴρα καθαρὸν ὀρῶσι τὸν ἥλιον.

FRAGM. LV.

Pallad. de Bragmanibus. p. 8. 20. seq. ed. Londin. 1668.
 (Camerar. libell. gnomolog. p. 116. 124. seq.)

DE CALANO ET MANDANI.

(Cf. fragm. XLI. 19., XLIV, XLV.)

1. Ἐσθίουσι δὲ (οἱ Βραχμῆνες) τὰ παρατιγγάνοντα ἀκρό- p. 8.
 ὄρυα, καὶ λαχάνων τὰ ἄγρια, ὅσα ἡ γῆ ἐκφύει αὐτομάτως
 καὶ ὕδωρ πίνουσι νομάδες ὄντες ἐν ἵλαις, ἐπὶ φύλλοις ἀνα-
 πανόμενοι.

FRAGM. LV. B.

Ambrosius de moribus Brachmanorum p. 62. 68. seq. ed. Pallad.
 Londin. 1668.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Edunt autem (Brachmani) ea, quae super terram pecudum more p. 62.
 potuerint invenire, h. e. arborum folia et olera sitvestria.

p. 20. — Κάλανος οὖν ὁ ψευδῆς φίλος ἡμῶν ταύτην ἔσχε τὴν 2.
 γνώμην, ἀλλ' ὑφ' ἡμῶν καταπατεῖται καὶ ὁ παραίτιος πολλῶν
 κακῶν πᾶσι παρ' ἡμῖν ἐστὶν ἐντιμος καὶ τιμᾶται ὑφ' ἡμῶν
 ἀνοφελῆς γὰρ ὢν ἡμῖν παραπέμπεται ἔξουθενωθείς· καὶ
 πάντα, ὅσα ἡμεῖς καταπατοῦμεν, ταῦτα ἐθαύμασεν ὁ φιλαρ-
 γυρήσας Κάλανος, ὁ μάλιστα ἡμέτερος φίλος, ἀλλ' οὐχ ἡμέ-
 τερος, μέλεος καὶ τῶν ἀθλίων ἐλεεινότερος, τὴν ψυχὴν
 ἑαυτοῦ ἀπώλεσε φιλαργυρήσας· καὶ διὰ τοῦτο ἄξιος ἡμῶν 3.
 οὐκ ἐφάνη, οὐδὲ ἄξιος τῆς πρὸς τὸν θεὸν φιλίας, οὐδὲ
 ἐνανεπαύσατο ταῖς ἐν ὕλαις ἀμεριμνίαις, ἐν ταύταις ἐντρο-
 φήσας, οὐδὲ ἐλπίδα ἔσχε τῆς μετὰ ταῦτα προσδοκίας, τὴν
 ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχὴν φιλαργυρία κατακτείνας.

p. 21. Ἔστι δέ τις παρ' ἡμῖν Δάνδαμις, ὃς ἐν ὕλῃ κατάκειται 4.
 ἐπὶ φύλλοις, ὃς εἰρήνην ἐγγὺς ἔχει πηγὴν ὡς μάζον ἀκέραιον
 ἀμέλγων μητρός. Τότε Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἀκούσας
 ταῦτα πάντα παρεκάλεσε τοῦτον διδάσκαλον αὐτῶν καὶ πρύ-
 τανιν, τῶν λόγων τούτων συντυχεῖν. — — — — —

p. 22. — Πορευθεῖς δὲ οὗτος (scil. ὁ Ὀνησικράτης) καὶ τὸν μέγαν 5.
 Δάνδαμιν εἰδὼν εἶπε· Χαίροις, διδάσκαλε Βραγμάνων υἱὸς
 θεοῦ Διὸς τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὃς ἐστὶ παντὸς
 ἀνθρώπου δεσπότης, καλεῖ σε· ὃς ἐλθόντος σου πρὸς αὐτὸν

p. 62. — *Calanus amicus est vester, sed spernitur et calcatur a nobis. 2.*
Qui ergo multorum malorum auctor apud vos fuerit, a vobis ho-
noratur et colitur, quia vero est inutilis, proicitur a nobis, et illa,
quae nos omnino non quaerimus, Calano pro ea, quam habuit
erga pecuniam, cupiditate placuerunt. Sed non erat noster hic
idlis, qui animam suam miserabiliter laesit ac perdidit, ob quod 3.
neque dei neque nostri amicus esse visus est dignus, neque in hoc
saeculo inter silvas habere meruit securitatem, neque illam spe-
rare gloriam potuit, quae promittitur in futuro.

Alexander imperator, ubi venit ad silvas, Dandamim quidem 4.
ipsam in transitu videre non potuit. — — — — —

p. 69. *Ubi igitur supra dictus ad Dandamim nuntius venit, his eum 5.*
allocutus est verbis: Dixit filius dei Iovis magni, Alexander im-
perator, qui est dominus generis humani, ut properes ad illum

πολλὰ καὶ καλὰ παρέξει δῶρα, μὴ ἐλθόντος δὲ σου τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖ.

6. Ὁ δὲ Δάνδαμης ἀκούσας, μειδιάσας χαριέντως, οὐδ' ἐπῆρεν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν φύλλων, ἀλλὰ καταγελάσας τοῦτου κατακείμενος ἀπεκρίνατο οὕτως· Ὁ θεὸς ὁ μέγας βασιλεὺς ὑβρῶν θυδέποτε γεννᾷ, ἀλλὰ φῶς, εἰρήνην, ζωὴν καὶ ὕδωρ, σῶμα ἀνθρώπου, καὶ ψυχάς, καὶ ταύτας δέχεται,
7. ὅταν μοῖρα λύση ταύτας, μηδαμῶς θήσας ἐπιθυμίαν. Ἐμὸς οὗτος δεσπότης καὶ θεὸς μόνος, ὃς φόβον ἀποστρέφεται, πολέμους οὐ κατεργάζεται. Ἀλέξανδρος δὲ θεὸς οὐκ ἐστὶν εἰδώς ἀποθνήσκειν πῶς πάντων ἐστὶ δεσπότης, ὃς οὐ παρηλθε ποταμὸν Τιβεροβοάμ, οὐδ' εἰς κόσμον ὅλον τὸν αὐτοῦ
8. θρόνον τέθεικεν; Καὶ Ἀλέξανδρος οὐδὲ ζῶν ἐν ἄδου οὐδέπω παρηλθει, οὐδὲ τῆς μεσοπορείας ἡλίου οἶδε τὸν δρόμον, καὶ μεθορτοῖς καρποφόροις συνθία (?) οὐδὲ γινώσκει αὐτοῦ τὸ ὄνομα. Εἰ αὐτὸν οὐ χωρεῖ ἢ ἐκεῖ γῆ, διαβαίνεται Γάγγην ποταμὸν, καὶ εὐρήσει γῆν δυναμένην ἀνθρώπους φέρειν, εἴπερ ἢ παρ' αὐτοῖς οὐκέτι ὑπομένει βαστάζειν τοῦτον.
9. Ὅσα δὲ μοι ὁμολογεῖ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσα ἐπαγγέλλεται

venire, quia tibi, si veneris, plurima dabit munera, si vero venire nolueris veluti contemptorem te capite puniet.

6. *Quae quum ad Dandamis aures dicta venissent, non surrexit ex foliis, quibus fultus iacebat, sed tale responsum ridens reddidit ac recumbens: deus, inquit, maximus parare cuiquam nescit iniuriam, sed lumen vitae rursus iis praestat animis, quae suo sol-*
7. *verint fato. Meus ergo ille solus est dominus, qui homicidia vetat et qui bella non concitat. Alexander vero non est deus, quia et ipse moriturus est. Quemadmodum igitur potest esse omnium dominus, qui nondum Tyberoboam fluvium transfretavit, neque*
8. *per totum mundum sedem suam locavit, non zonam Gadem transiit, non in medio orbis cursum solis aspexit? Quare gentes plurimae nec eius quidem nomen adhuc nosse potuerunt. Si autem non capit eum illa, quam possidet, terra, fluvium transeat nostrum,*
9. *et inveniet solum tale, quod norit homines sustinere. Quaecumque*

LV. 8. καρποφόροις συνθία. — Sic Camerar. Ed. Londin. καρποφοροῖς συνθία.

παρέξειν μοι δῶρα, ἐμοὶ ἄχρηστα τυγχάνει· ταῦτα δὲ μοι
 φίλα καὶ χρηστὰ καὶ χρήσιμα τυγχάνει, οἶκος, τὰ φύλλα
 ταῦτα, καὶ τροφή πίων, αἱ παρανοῦσαι βοιάναι, καὶ ὕδωρ¹⁰
 εἰς πότον· τὰ δὲ λοιπὰ χρήματά τε καὶ πράγματα μετὰ
 μερίμνης συναγόμενα καὶ οἱ συνάγοντες αὐτὰ ἐν ἐκείνοις
 ἀπολλύμενοι οὐδὲν ἕτερον ἢ λύπας παρέχειν εἴωθεν, ἧ ἔσιν
 ἐμπεπλησμένος πᾶς βροτός. Νῦν δὲ ἐγὼ καθεύδω ἐπὶ
 στρωμνῆς φύλλον κεκλεισμένοις ὄμμασιν οὐδὲν τηρῶν χρυσόν
 p. 24. γὰρ εἰάν θελήσω τηρεῖν, διαφθείρω μου καὶ τὸν ὕπνον. Γῆ¹¹.
 μοι πάντα φέρει, ὡς μήτηρ γάλα (δ' ἔστι) τῷ τεχθέντι ἐφ'
 ἃ θέλω, ἔρχομαι ὃ μὴ θέλω μεριμνῆν, οὐκ ἀναγκάζομαι.
 Ἐάν δέ μου τὴν κεφαλὴν ἀφέλῃ Ἀλέξανδρος, τὴν ψυχὴν
 οὐκ ἀπολέσει, ἀλλὰ μένει αὐτῇ μόνη σιωπῶσα ἢ δὲ ψυχὴ
 πρὸς τὸν δεσπότην ἀπελεύσεται, τὸ σῶμα ὡς ἕακος ἐπὶ
 τῆς γῆς καταλιπούσα, ὅθεν καὶ ἐλήφθη. Πνεῦμα δὲ γενό-¹².
 μενος ἐγὼ ἀναβήσομαι πρὸς τὸν θεόν μου, ὃς ἡμᾶς κατέ-
 κλεισεν ἐν σαρκὶ καταλείψας ἐπὶ γῆν, πειράζων, πῶς κατα-
 βάντες, ὡς προσέταξε, ζήσωμεν αὐτῷ· ὃς ἀπελθόντας πρὸς
 αὐτὸν ἀπαιτήσει λόγον, δικαστῆς ὢν πάντων ὑβρισμάτων.

*michi Alexander pollicetur, si ea praestiterit, cuncta inutilia mihi
 erunt. Ego enim habeo domum folia, herbis quoque, quae adjacent
 mihi, vescor, et aquam polo; posthabeo alia, quaecunque cum
 sollicitudine colliguntur ac pereunt, nihilque aliud praeter tristi-
 tiam quaerentibus ea atque habentibus praebent. Nunc igitur
 securus quiesco, clausisque oculis nil omnino custodio. Si aurum
 voluero servare, somnum meum dissipo: terra mihi omnia ut lac¹¹.
 mater infanti ministrat. Ad quemcunque accedere voluero locum,
 vado, quocunque autem ire noluero, nullius sollicitudinis neces-
 p. 70. sitate compellor. Et si caput meum voluerit abscindere, animam
 auferre non poterit; sed caput tantummodo iacens tollet, anima
 vero discedens caput suum veluti partem vestis alicuius relinquet,
 ac reddet ei, a quo id susceperat, nempe terrae. Quum autem¹².
 factus spiritus fuero, ad deum, qui eum intra hanc carnem in-
 clusit, ascendam. Qui quum hoc fecerit, tentare nos voluit, ut
 videret, quemadmodum discedentes ab eo in hoc saeculo viveremus.
 Et postmodum, quum ad eum fuerimus reversi, rationem vitae
 huius a nobis exposcet. Cui assistens ego videbo iniuriam meam,
 eiusque iudicium in illos, qui iniuriosi mihi fuerunt, intuebor:*

Οὐ γὰρ τῶν ἀδικουμένων στεναγμοὶ τῶν ἀδικούντων κολάσεις γίνονται.

13. Ταῦτα δὲ ἀπειλείτω Ἀλέξανδρος τοῖς θέλουσι χρυσόν, πλοῦτον, καὶ θάνατον φοβουμένοις· πρὸς ἡμᾶς γὰρ τὰ δύν ὄπλα πέπτωκεν. Οἱ γὰρ Βραγμᾶνες οὔτε χρυσόν φιλοῦσιν
14. οὔτε θάνατον φοβοῦνται. Ἄπελθε οὖν καὶ Ἀλεξάνδρῳ λέγε, p. 25. ὅτι Δανδαμῖς τῶν σῶν χρεῖαν οὐκ ἔχει· διὰ τοῦτο πρὸς σὲ οὐκ ἐλεύσεται· εἰ δὲ σὺ Δανδάμεως χρεῖαν ἔχεις, ἔλθε πρὸς αὐτόν.
15. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Ὀνησικράτους μᾶλλον αὐτὸν ἰδεῖν ἐπεθύμησεν, ὅτι αὐτὸν πολλὰ ἔθνη καθελόντα εἷς ἐνίκησε γυμνὸς γέρον κ. τ. λ.

suspiria enim gemitusque laesorum incipient laedentium esse supplicia.

13. *Hoc Alexander illis minetur, qui opes desiderant, qui timent mortem, quia nos utrumque contemnimus. Nam Brachmani neque*
14. *aurum diligunt neque mortem verentur. Vade igitur et hoc Alexandro referas: Nihil tuorum Dandamis quaerit: verum si aliquid ex ipsius rebus tu necessarium tibi esse credis, ad eum venire non dedigneris.*
15. *Quae ubi Alexander per internuntium audivit, desiderare plus coepit, ut talem virum videret, utque se, qui multas vicerat gentes, unus et nudus vinceret senex. etc.*

FRAGM. LVI.

Plin. h. n. VI. 21. 8—23. 11.

C A T A L O G U S G E N T I U M I N D I C A R U M .

(Cf. p. 16. seq., 51. seq.)

8. *Reliqua inde (scil. a Hypasi) Seleuco Nicatori peragrata sunt. Ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem annum tantumdem. Exemplaria aliqua adiiciunt quinque millia passuum. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill., plerique adiiciunt XIII. mill., ad oppidumque Palibothra CCCCXXV. Ad ostium Gangis DCCXXXVIII. mill. passuum.*
9. *Gentes, quas memorare non pigeat, a montibus Emendis, quorum promontorium Imaus vocatur, incolarum lingua nivosum significante, Isari, Cosyri, Izgi et per iuga Chisiotosagi multarumque gentium cognomen Brachmanae, quorum Maccocalingae. Flumina Prinas et Cainas, (quod in Gangem influit,) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandeï, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
1. (22.) *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigan-*

FRAGM. LVI. B.

Solin. 52. 6—17.

C A T A L O G U S G E N T I U M I N D I C A R U M .

- 6 *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare conten-*

LVI. 1. *CLXVIII. — V.L. CLIX.**CXIX. — V.L. DLXIX.**CCLXV. — V.L. CXCLV.**XIII. mill. — V.L. XIII. mill. D.**DCCXXXVIII. — Codd. DCXXXVIII., DCXXXVII.,**DCCXXXVII. mill. D. pass. Cf. p. 17—18.*2. *Chisiotosagi. — V.L. Chirotosagi.**Brachmanae. — V.L. Bracmanae.*3. *Prinas. — V.L. Pumas.*

- temque vicina eodem modo; alii in Scythicis montibus nasci dixerunt, influere in eum XIX. amnes: ex iis navigabiles praeter iam dictos Condochatem, Erannoboam, Co-*
5. *soagum, Sonum; alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. millia passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam*
6. *minore passuum XX. novissima gente Gangaridum. Calingarum regia Parthalis vocatur. Regi LX. mill. peditum, equites mille, elephantum DCC in procinctu bellorum excubant.*
7. *Namque vita mitioribus populis Indorum multipartita degitur. Alii tellurem exercent, militiam alii capessunt, merces alii suas evehunt; res publicas optimi ditissimique temperant, iudicia reddunt, regibus assident. Quintum genus celebratae illic et prope in religionem versae sapientiae*

-
- dunt, alii volunt a Scythicis montibus exoriri. [Hypanis 7. etiam ibi nobilitissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, sicuti arae in ripa eius positae probant.] Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet; altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum devorat. Gangarides extimus est Indiae populus: cuius rex 8. equites mille, elephantos septingentos, peditum sexaginta millia in apparatu belli habet.*
7. *Indorum quidam agros exercent, militiam plurimi, merces 9. alii; optimi ditissimique rempublicam curant, reddunt iudicia,*

-
- LVI. 4. *Condochatem, Erannoboam. — V.L. Canucham, (Vaman,) Erranoboan.*
5. *Gangaridum. Calingarum regia. — Vulg. Gangaridum Calingarum. Regia.*
6. *regia. — V.L. regio. Parthalis. — VV. LL. Protalis, Portalis. LX. mill. — V. L. LXX. mill.*
7. *evehunt; res publicas. — V.L. evehunt, res externas invehunt; res publicas.*

*deditum voluntaria semper morte vitam accenso prius rogo
finit. Unum super haec est semiferum ac plenum laboris* 8.
*immensi et quo supra dicta continentur, venandi elephantes
domandique. Iis arant, iis vehuntur, haec maxime novere
pecuaria; iis militant dimicantque pro finibus. Dilectum
in bella vires et aetas atque magnitudo faciunt.*

4. *Insula in Gange est magnae amplitudinis gentem con-* 9.
*tinens unam, Modogalingam nomine. Ultra siti sunt
Modubae, Molindae, Uberae cum oppido eiusdem no-
minis magnifico, Galmodroesi, Preti, Calissae, Sa-
suri, Passalae, Colubae, Orxulae, Abali, Ta-
luctae. Rex horum peditum L. M., equitum IV. M., ele-
phantorum CCCC. in armis habet. Validior deinde gens* 10.
*Andarae, plurimis vicis, XXX. oppidis, quae muris tur-
ribusque muniuntur, regi praebet peditum C. M., equitum
M. M., elephantos M. Fertilissimi sunt auri Dardae,
Setae vero argenti.*
5. *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu,* 11.
*potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe
ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Pa-
libothros vocant, immo vero tractum universum a Gange.*

10. *assident regibus. Quintum ibi eminentissimae sapientiae genus
est, vita repletos incensis rogis mortem accersere. Qui vero 8.
ferociori sectae se dediderunt et silvestrem agunt vitam, ele-
phantos venantur, quibus perdomitis ad mansuetudinem aut
arant aut vehuntur.*

11. *In Gange insula est populosissima et amplissimam con-* 9.
*tinens gentem, quorum rex peditum quinquaginta millia, equitum
quatuor millia in armis habet. Omnes sane, quicumque prae-* 10.
*diti sunt regia potestate, non sine maximo elephantorum, equi-
tum peditumque numero militarem agitant disciplinam.*

Prasia gens validissima Palibothram urbem incolunt,

LVI. 9. *Modogalingam.*—VV.LL. modo *Gatingam, Modogalicam.*
Calissae. — V.L. *Actissae.*

IV. M. — V.L. *III. M.*

10. *Setae vero argenti.* — V.L. *Setae vero et argenti.*

Regi eorum peditum sexcenta M., equitum XXX. M., elephantorum IX. M. per omnes dies stipendiantur: unde coniectatio ingens opum est.

12. *Ab iis in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbrae ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere, nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes. Austrinum polum Indi dramasa vocant.*
13. *Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. A Gange versa ad meridiem plaga, tinguntur sole populi, iam quidem infecti, nondum tamen Aethiopum modo exusti: quantum ad Indum accedunt, tantum colore praeferunt sidus.*
14. *Indus statim a Prasiolorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. Artemidorus inter duos amnes semel et vicies centera M. interesse tradit.*
15. (23.) *Indus, incolis Sindus appellatus, in iugo¹ Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit amnes, sed clarissimos Hydaspem quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypa-*
16. *sin, quadam tamen aquarum modestia nusquam latior quin-*

unde quidam ipsam Palibotros nominaverunt. Quorum rex peditum sexaginta millia, equitum triginta millia, elephantorum octo millia omnibus diebus ad stipendium vocat.

12. *Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme¹³ in septentriones, aestate in austrum cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel, nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Baeton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire. Indo flu-*
13. *mini proximantes, versa ad meridiem plaga, ultra alios torrentur calore: denique vim sideris prodit hominum color-*
14. *Montana Pygmaei tenent.*

LVI. 13. *Carisobora.* — VV. LI. *Chrysobon, Cyrisoborca.*

- quaginta studiis aut altior XV. passus, amplissimam insulam efficiens, quae Prasiene nominatur et aliam minorem, quae Patate. Ipse per duodecies centenu quadraginta M. pass. (parcissimis auctoribus) navigatus, et quodam solis comitatu in occasum versus, oceano infunditur. Mensuram in ora ad eum ponam, ut invenio, generatim, 17. quamquam inter se nullae congruunt. Ab ostio Gangis ad promontorium Calingon et oppidum Dandagula DCXXV. M. passuum. Ad Tropina duodecies centena XXV. M. passuum. Ad Perimulae promontorium, ubi est celeberrimum Indiae emporium DCCL. Ad oppidum in insula, quam supra diximus, Patalam DCXX.
3. Gentes montanae inter eum et Iomanem Cesi, Cetriboni silvestres, deinde Megullae, quorum regi quingenti elephantum, peditum equitumque numerus incertus, Chrysei, Parasangae, Asangae, tigri ferae scatentes. Armant peditum XXX. mill., elefantos CCC., equites DCCC. Hos includit Indus, montium corona circumdatus 19. et solitudinibus per DCXXV. M. Infra solitudines, Dari, Surae, iterumque solitudines per CLXXXVII. mill. pass., plerumque arenis ambientibus haud alio modo quam insulas 4. mari. Infra deserta haec Maltecorae, Singhae, 20. Marohae, Rarungae, Moruni. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani orae praetenti, incolae liberi et regum 5. expertes multis urbibus montanos obtinent colles. Nareae

-
15. At ii, quibus est vicinus oceanus, sine regibus degunt. 20.
-

LVI. 17. Dandagula. — V. L. Dandaguda.

18. Asangae. — V. L. Asmagi.

19. DCXXV. — V. L. DCXXXV.

CLXXXVII. — V. L. CLXXXVIII.

20. Moruni. Hi montium etc. — V. L. Moruntes, Masuae, Pagungae, Lalii. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae. — V. L. Moruntes, Masuae, Pagungae. Iam hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae etc.

- deinde, quos claudit mons altissimus Indicorum *Capitalia*.
Huius incolae, alio latere late auri et argenti metalli fo-
 21. *diunt. Ab iis Oraturae, quorum regi elephantum quidem*
decem, sed amplae vires peditum; Varetatae, qui sub
rege elephantos non alunt fiducia equitum peditumque;
 22. *Odomboerae; Salabastrae; Horatae urbe pulchra,*
fossis palustribus munita, per quas crocodili humani cor-
poris acridissimi, aditum nisi ponte non dant. Et aliud apud
illos laudatur oppidum Automela, impositum litori, quin-
que annuum in unum conflente concursu, emporio nobili.
Regi eorum elephantum MDC., peditum CL. mill., equitum 6.
quinque M. Pauperior Charmurum rex elephantos LX.,
 23. *parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae, sola*
Indorum regnata feminis. Unam Herculi sexus eius ge-
nitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam.
Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum
 24. *CL. mill. elephantis quingentis. Post hanc trecentarum*
urbium Syrieni, Derangae, Posingae, Buzae, Go-
giarei, Umbrae, Nereae, Brancosi, Nobundae,
Cocondae, Nesei, Pedatirae, Solobriasae, Olo-
strae Patalen insulam attingentes, a cuius extremo litore
ad Caspiae portas decies ac novies centena et XXV. mill.
produntur.
 25. *Hic deinde accolunt Indum adversum evidenti demon-*
stratione Amatae, Bolingae, Gallitalutae, Dimuri,
Megari, Ordabae, Mesuae; ab his Uri, Sileni; mox

23. *Pandaea gens a feminis regitur, cui reginam primam as-*

LVI. 21. *Oraturae. — V. L. Oratae.*

Varetatae. — V. L. Suarataratae.

22. *Automela. — V. L. Automula.*

24. *Pedatirae, Solobriasae, Olostrae. V. L. Palatitiae, Sulo-*
briasae, Orostrae.

Olostrae. — V. L. Orositae.

25. *Ordabae. — V. L. Ardabae.*

- deserta in CCL. M. passuum. Quibus exsuperatis Orga-28.
nagae, Abaortae, Sibarae, Suertae, et ab his so-
litudines prioribus pares. Dein Sarophages, Sorgae,
Baraomatae, Umbrittaeque, quorum XII. nationes
8. singulisque binae urbes, Aseni trium urbium incolae.
Caput eorum Bucephala, Alexandri regis equo, cui
fuerat hoc nomen, ibi sepulto conditum. Montani super hos 27.
Caucaso subiecti, Soleadae, Sondrae, transgressisque
Indum et cum eo decurrentibus Samarabriae, Sam-
bruceni, Bisambridae, Osi, Antixeni, Taxillae
cum urbe celebri, iam in plana demisso tractu, cui universo
nomen Amandae. Populi quatuor, Peucolidae, Ar-
sagalitae, Geretae, Asoi.*
9. *Etenim plerique ab occidente non Indo amne determi-28.
nant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Ara-
chotas, Arios, Paropamisadas, ultimo sine Co-
phete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet.*
- Nec non et Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, 29.
montemque Merum Libero Patri sacrum, unde origo fa-
10. lulae, Iovis femine editum; item Astacanos gentem, vitis
et lauri et buxi pomorumque omnium in Graecia nascentium
fertilem. Quae memoranda et prope fabulosa de fertilitate 30.
terrae ac genere frugum arborumque aut ferarum aut vo-
lucrum et aliorum animalium traduntur, suis quaeque locis
in reliqua parte operis commemorabuntur. Quatuor vero
satrapiae mox paulo, ad Taproban en insulam festinante
animo.*

- signant Herculis filiam. Et Nysa urbs regione isti datur. 29.
16. Mons etiam Iovi sacer, Meros nomine, in cuius specu nutritum
Liberum patrem veteres Indi affirmant, ex cuius vocabuli
argumento lascivienti famae creditur, Liberum patrem femine*

LVI. 28. *Baraomatae Umbrittaeque. — VV. LL. Paragomatae, Um-
bitrae. — Baraomatae Gumbritaeque.*

27. *Bisambridae. — V. L. Bisabritae.*

Peucolidae. — V. L. Peucolitae.

29. *Astacanos. — VV. LL. Aspaganos, Aspaganas.*

31. *Sed ante sunt aliae, Patale, quam significavimus in 11. ipsis faucibus Indi, triquetra figura, CCXX. M. passuum latitudine. Extra ostium Indi Chryse et Argyre, fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum*
 32. *argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim. Ab iis XX. M. pass. Crocata, ab ea XII. M. pass. Bibaga ostreis et conchyliis referta, deinde Toralliba IX. M. pass. a supra dicta, multaeque ignobiles.*

FRAGM. LVII.

Polyaen. Strateg. I. 1. 1—3.

D E D I O N Y S O.

(Cf. epit. 25. seq.)

1. Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλαύνων, ἵνα δέχοιντο αἱ πόλεις 1. αὐτόν, ὅπλοις μὲν φανεροῖς τὴν στρατιάν οὐχ ὥπλισεν, ἐσθῆσι δὲ λεπταῖς καὶ νεβρίσι. Δόρατα ἦν κισσῶ πεπυκασμένα· ὁ
 2. θύρσος εἶχεν αἰχμὴν κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐσήμεινεν ἀντὶ σάλπιγγος, καὶ οἶνον τοὺς πολεμίους λαίνων εἰς ὄρχησιν ἔτρεπεν. Καὶ ὅσα δὲ ἄλλα Βακχικὰ ὄργια, πάντα ἦν Διονύσου στρατηγήματα, οἷς Ἰνδοὺς καὶ τὴν ἄλλην Ἀσίαν ἐδουλώσατο.
 3. Διόνυσος ἐν Ἰνδικῇ, τῆς στρατιᾶς οὐ φερούσης τὸ φλο-2. γῶδες τοῦ ἀέρος, κατέλαβε τὸ τρικόρυφον ὄρος τῆς Ἰνδικῆς. Τῶν δὲ κορυφῶν ἡ μὲν κληῖται Κορασιβίη, ἡ δὲ Κονδάσκη,
 31. *natum. Extra Indi ostium sunt insulae duae, Chryse et 17. Argyre, adeo foecundae copia metallorum, ut plerique eas aurea sola prodiderint habere et argentea.*

LVI. 31. CCXX. — V. L. CXXX.

32. XX. M. pass. Crocata. — V. L. XX. M. pass. latitudinem Crocata.

Toralliba. — V. L. Coralliba.

- την δὲ τρίτην αὐτὸς ἐκάλεσε Μηρόν, τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπόμνημα. Ἐνταῦθα πηγαὶ πολλαὶ ἠδέϊαι πιεῖν, θῆραι 4. περισσαί, ὀπῶραι ἄφθονοι, χιόνες ἀναψύχουσαι. Ἐν τούτοις ἡ στρατιὰ διαιτωμένη τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ βαρβάρους ἐξαίφνης ἐπεφάνετο, καὶ ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπερδεξιῶν ἀκοντίζοντες τοὺς πολεμίους ῥαδίως ἐτρέποντο.
3. [Διόνυσος Ἰνδοὺς ἔλῶν, αὐτοὺς τε Ἰνδοὺς καὶ Ἀμαζόνας 5. ἄγων συμμάχους, εἰς τὴν Βακτριῶν ἐπέβαλεν ὀρίζει δὲ τὴν Βακτριᾶν ποταμὸς Σαράγγης. Οἱ Βάκριοι τὰ ὄρη κατέλαβον τὰ ὑπὲρ τὸν ποταμὸν, ὡς Διονύσῳ διαβαλόντι ἀνωθεν ἐπιθησόμενοι. Ὁ δὲ στρατοπεδεύσας παρὰ τὸν ποταμὸν 6. τὰς Ἀμαζόνας καὶ τὰς Βάκχας διαβαίνειν ἔταξεν, ἵνα οἱ Βάκριοι καταφρονήσαντες γυναικῶν κατέλθοιεν ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Αἱ μὲν δὴ διέβαινον, οἱ δὲ κατέβαινον καὶ τῷ ρεύματι ἐπιβαίνοντες ἀνακόπτειν αὐτὰς ἐπειρῶντο. Αἱ δὲ 7. ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. Βάκριοι μέχρι τῆς ὄχθης ἐδίωκον. Τότε Διόνυσος μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκβοηθήσας, πεπεδημένους τῷ ρεύματι τοὺς Βακτρίους κτείνων, διέβη τὸν ποταμὸν ἀκινδύνως.]

FRAGM. LVIII.

Polyaen. Strateg. I. 3. 4.

DE HERCULE ET PANDAEA.

(Cf. fragm. L. 15.)

Ἡρακλῆς ἐν Ἰνδικῇ θυγατέρα ἐποίησατο, ἣν ἐκάλεσε Πανδαίην. Ταύτη νείμας μοῖραν τῆν Ἰνδικῆς πρὸς μεσημβρίαν καθήκουσαν εἰς θάλασσαν, διένειμε τοὺς ἀρχομένους εἰς κόμας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε, προστάξας καθ' ἑκάστην ἡμέραν μίαν κόμην ἀναφέρειν τὸν βασιλείων φόρον, ἵνα τοὺς διδόντας ἔχοι συμμάχους ἢ βασιλεύουσα, καταπονοῦσα αἰεὶ τοὺς δοῦναι ὀφείλοντας.

Aelian historiae animalium in libro XVI. (2—22.) non pauca leguntur, quae ad Megasthenem videntur auctorem pertinere. Quae coniectura, quamvis certis argumentis minime possit extra dubium poni, tamen propter varias causas quandam ad verisimilitudinem videtur accedere: primum enim accuratius interiores novit Indiae partes auctor, deinde Prasilorum et Brahmanarum saepius mentionem fecit, postremo quin quaedam capita in media hac parte posita ex Megasthene sint exscripta (fragm. XIII. B. XV. B.) vix cuiquam dubium esse potest. Itaque in hac re incerta totam illam partem in fine fragmentorum Megasthenis typis describendam curavi.

FRAGM. LIX.

DE BESTIIS INDICIS.

Aelian. h. an. XVI. 2—22.

1. (2.) Ἐν Ἰνδοῖς μανθάνω σιττακοὺς ὄρνις γίνεσθαι, ὧν περ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιήσαμην· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὔτοι, μαθόντες ὡς παῖδες, οὕτως καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιάσιν ἤχον, φωνὴν δὲ εὐσημόν τε καὶ εὐστομον οὐ προΐενται, ἀλλ' εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ οὐπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταῶς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρόπιλοι φραῖη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, σιττακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα χεῖλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἑλλήσι πέριδιξι τὴν χροάν
3. πορσεοικία. Ἀλεκτρύονες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι, καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρὸν κατὰ γὰρ τοὺς ἡμεδαπούς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινούς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κιστά, οὐδὲ εἰς ἔλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτά, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταῶς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσι τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χροάν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρύονων χρυσοπούς τε καὶ κυαναγεῖς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.
4. (3.) Γίνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψάρους, καὶ ἔστι ποικίλον, καὶ μουσωθὲν

ἀνθρώπου φωνήν· εἶτα μέντοι τῶν σιτακῶν ἐστὶ λαλιστερόν τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφήν ἠδέως ὑπομένει, ἀλλὰ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παρῴρησias τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίᾳ, ἀσπάσεται λιμὸν μᾶλλον ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων 5. Ἰνδοῖς ἐποικήσαντες, ἐν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ ταύτην, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει καὶ ταῖς ἄλλαις, ἃς ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, κερκίσονα ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τῆνδε τὴν γένεσιν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ διασελεῖ τὸν ὄρθον, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ κήκλοι.

(4.) Γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν, καὶ 6. τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν, καὶ (τὸ) σιόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη· φέρει δὲ καὶ προηγορεῶνα, καὶ ἐκείνον μέγιστον προσεμφορῆ κορυφῇ, φθέγμα δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπτηγές, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσιν ἐστὶ τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστίν.

(5.) Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα, διπλασίονα 7. τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ ὠραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κείσθαι ἄγαλμα Ἑλλήνι χαλινὸν καὶ κόσμον ἵππου, ὃ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἴδεται αὐτῷ, καὶ συνεχές ἐνορᾷ τὴν ἀγλαίαν τεθηπῶς τοῦ ὄρνιδος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφύες. Ἐπαρ- 8. δουσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὄρνέῳ καὶ μῦθον Βραχυμᾶνες, καὶ ὃ γε μῦθος ὁ ἀδόμιμος οὗτός ἐστιν. Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνδρωθέντες ἐκδικώτατοι τε γίνονται καὶ λεωργότατοι, καὶ τούτου μὲν ὡς νεωτάτου καταφρονοῦσιν τὸν δὲ πατέρα ἐκερτίοιμον καὶ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφαυλίσαντες ἀνάινονται οὖν ἐκεῖνοι τὴν σὺν τούτοις διατριβήν, καὶ ᾗχοντο φεύγοντες, ὃ τε παῖς καὶ οἱ γέροντες. Σιτιόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπέπτον καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὃ δὲ παῖς οὐκ ὠλιγόρησεν αὐτῶν, ἀλλ' ἔθαψεν αὐτοὺς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατεμὼν. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα Ἕλιον οἱ αὐτοὶ φασὶ τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολήν, ὄρνιν αὐτὸν ἀποφθῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακροῖονα δὲ τὸν βίον· ὑπανέστηκε δὲ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἰονεῖ

9. μνημείον τοῦτο τῶν πεπραγμένων ὅτε ἔφειγεν. Τοιαῦτα αἴτια καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορίδου τερατευόμενοι προσεῖχον μύθῳ τινί, ᾧπερ οὖν ἀκολουθῆσαι μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητὴς ἐν Ὅρνισι λέγων

Ἄμαθης γὰρ ἔφες, κοῦ πολυπράγμων, οὐδ' Ἀίσωπον πεπάτηκας·
 Ὅς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
 Προτίραν τῆς γῆς· κἀπειτα νόσφ' τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
 Ἴην δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκείσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν
 Ἵπ' ἀμυχανίας· τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορῶσαι.

- Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλον μὲν ὄρνιθος,
 10. ἐπιβῆεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἑλλήσι. Ὠγύγιον γάρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχυμᾶνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ, ἔτι ἀνθρώπῳ ὄντι καὶ παιδί τῆν γε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γεινόμενους πέπρακται.
11. (6.) Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῶον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν μέγεθος δὲ αὐτῷ κινιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περικείται δὲ φολίδα τραχείαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνήν, ὥστε ὅταν δαρή ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει διατέμνει δὲ καὶ χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό.

- (8.) Ἡ δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίκει
 12. πλατεῖς τὰς οὐράς· τίκτουσι δὲ (καὶ) λίμναι μεγίστους ὕδρους· οἱ δὲ θαλαττίοι ὄφεις οἶδε κάρχαρον εὐλοκασί μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἥπερ οὖν ἰῶδες.

- (9.) Ἐν Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων
 13. εἰσὶν ἀγέλαι· οὐκοῦν ἀναβαινότων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσιν, καὶ ἦδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκειν ἡμιότους πυρσοὺς τὴν χροάν, καὶ ἄγαν δρομικούς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Ποδάγρας δὲ τοῦτους αἰροῦσιν,
 14. εἶτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισιῶν βασιλεῖ φασὶ καὶ διετεῖς μὲν ἐαλωκότας μὴ ἀναίνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτέρους δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων μηδὲ ἐν.

Sequitur fragmentum XIII. B.

- (11.) Πορφάγον Ἰνδοῖς ζῶόν ἐστι, καὶ πέφρικέ γε
 15. διηλιάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην καὶ

μελαινης ἀκράτως χροῖας· καὶ εἰσιν αἷται αἱ τρίχες καὶ τῶν ἀνθρώπων λεπτιότεραι ἄν, καὶ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γὰρ τοὶ παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται μάλα ὠραίως, ταῖς πλοκαμίσι ταῖς συμφύτοις καὶ ταύτας ἐποδέουσαι. Προήκει δὲ καὶ εἰς δύο πηγῆς ἐκάστης τὸ μῆκος τριχός, ἐκ μιᾶς δὲ ῥιζῆς ὁμοῦ τι καὶ τριάκοντα θυσανηδὸν ἐκπεφύκασιν. Ζήτων δὲ ἄρα ἀπάν- 16. των τοῦτο δειλότατον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπὸ τινος ὄφθῃ καὶ αἰσθῆται βλεπόμενον, ἢ ποδῶν ἔχει φεύγει καὶ προίσει, καὶ κέχρηται προθυμία μᾶλλον ἢ σκελῶν ὠκύτητι. Καὶ διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων καὶ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι συνίδη, ὅτι ἄρα ἀλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρυψεν ἐν τινι δάσει, αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἔστηκε, καὶ δοκεῖε τοὺς θηρατάς, καὶ ὑποθαρήει πως, καὶ οἶεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπούδαστον, τῆς οὐραῖς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δὲ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε 17. φαντασίαν· βάλλει γὰρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένῳ, καὶ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ἡ δορά) ἀφῆκε τὸν νεκρὸν σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἐν.

(12.) Κῆτι δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πεντα- 18. πλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γούν μία κήτους καὶ ἐς τοὺς εἴκοσι πηγῆς προίσει, χελύνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίου ἐκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτὰ κήρυκες δὲ καὶ πορφύραι ὡς καὶ χοῦν ῥᾶστα δέξασθαι, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐχίνων τὰ χελώνια δύναται ἄντισοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λα- 19. βράκων μάλιστα, καὶ ἀμίαι καὶ χρυσόφρονες. Ἀκούω δὲ τούτους κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιρῆωσιν οἱ ποταμοὶ καὶ λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν ἀναχέονται, καὶ αὐτοὺς ὑπερχειῖσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἀρούρας καὶ ἐν ὕδατι λεπτιῶ φέρεσθαι τε καὶ ἀλᾶσθαι πανσαμένων δὲ τῶν ὑπερπιπλάντων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν, καὶ ἀναχωρούντων ὀπίσω τῶν ῥευμάτων, καὶ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ φύσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, καὶ τοῖς τεναγώδεσι καὶ ἀπέδοις, ἐνθα δῆπου φιλοῦσι καὶ ἐννέαι καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθύς ἀπονέμουσι καὶ ὀκτώ

- πηχῶν καὶ αἶρουσιν οἱ γεωργοῦντες αὐτοῖς, ἀσθενεῖ τῇ κή-
 ξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολήσ,
 καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.
20. (13.) Ἰνδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκεῖνα. Βασιῖδες γί-
 νονται παρ' αὐτοῖς οὐδέν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἐκά-
 στη, καρίδες τε καὶ μείζους καράβιον αἱ Ἰνδῶν εἰσὶν αἱ
 μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ
 Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θιγεῖν αὐτῶν
 τὰς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπτούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν
 λείας ἔχειν πέπυσμαί τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ
 βοστρυχώδεις τὰς ἀπτηρημένας ἔλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν
 ταύτας.
21. (14.) Χελώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμία, μεγίστη τε αὐτή
 καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μείον τελείας· χωρεῖ γοῦν
 22. ἕκαστον μεδίμνους δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι
 χελῶναι, καὶ εἶεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς με-
 γίστας, αἵπερ οἷν ἐπαρίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρώμασιν,
 εὐπειθοῦς μὲν οὐσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ
 ἀρόριου, καὶ τὴν αὐλακα σχίζοντος ἤρῃστα, καὶ ἐγείροντος
 τὰς βώλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἔλκτρον
 φασιν· οἱ τοίνυν ἀρόται καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργα-
 τικὸν ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτάς, καὶ ἔξαιρούσιν ὥσπερ
 οἷν ἐκ τῶν θριπιδέσιων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι
 τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας πικραὶ
 καὶ αὐται.
23. (15.) Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῆνᾶ ἐστιν, οὐ μὴν
 ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἐστιν, ἀλλὰ ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὃ τε ἐλέφας
 τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ σιτακὸς καὶ αἱ σφίγγες καὶ οἱ καλού-
 24. μένοι σάτυροι σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύριμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ
 μὲν οὖν ἡμέδαποι τὰς ἑαυτῶν χειὰς καὶ ὑποδρομάς ὑπὸ τὴν
 γῆν ὀρύττουσιν, καὶ φωλεοὺς τινὰς κρηπιτοὺς ἀποφαινοῦσι
 γεωργχοῦντες, καὶ μεταλλείαις ὡς εἰπεῖν τινα ἀπορρήτοις
 καὶ λανθανούσαις καταξαινονται· ἀλλὰ οἳ γε Ἰνδοὶ μύριμηκες
 οἰκίσκουσ τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τοὺς γε αὐτοὺς
 οὐκ ἐν χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ἤρῃστα,
 25. ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τι-

νάς και ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας ἢ λαβυρίνθους Κρη-
 τικούς σοφία τινὶ ἀπορρήτῳ διατρήσαντες οἰκεία ἑαυτοῖς
 ἀπέφηναν, οὐκ εὐθυτενῆ και ἡγάδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαι
 τι, ἀλλ' ἐλιγμοῖς και διατρήσεσι λοζά και ἀπολείπουσι γε
 ἐπιπολῆς μίαν ὀπήν, δι' ἧς εἰσλασί τε αὐτοὶ και τὰ σπέρ-
 ματα ὅσα ἐκλέγονται, εἶτα ἐς τοὺς ἑαυτῶν θησαυροὺς εἰσκο-
 μιζουσιν. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις,
 ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχύσεις τε και ἐπικλύσεις
 διαδιδράσκειν. Και αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς σοφίας περιγι-^{26.}
 νεται ὡσπερ ἐν σκοπιαῖς τισιν ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν
 λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλω περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα
 ἐκείνα και τοὶ συμπεφορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λύεσθαί
 τε και διαζαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς και κρατίνε-
 σθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἐφίας δρόσου ὑπαμφιέννυ-
 ται γάρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης πάγον τινὰ χιτῶνα ὑπόλεπτον,
 πλην καρτερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρωῶδει τῆς
 ποταμίας ἰλύος φλοιῷ. Και μυρμηκῶν μὲν Ἰδῶν πέρι
 Ἰόβρα πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

(16.) Παρὰ τοῖς Ἀραιονοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλού-^{27.}
 τωρός ἐστιν, και κάτω τινὲς ἀπόρρητοι σύριγγες και ὁδοὶ
 κρυπταὶ και διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι βαθεῖαι δ' οὖν,
 και ἐπὶ μήκιστον προήκουσιν· γενόμεναι δὲ πῶς, και ὀρω-
 ρημέναι τροπίῳ τῷ, οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν
 πολυπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ και ὑπὲρ τὰ τρισμύρια^{28.}
 ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε και αἰγῶν και βοῶν
 και ἵππων· και ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπτιον ἢ ὅτιαν
 τινὰ ἢ φήμην ἢ ὄρνιν οὐκ εὐέδρον ὑφορωμένων, ἀπὸ τῆς
 ἑαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει, κατα τὴν οἰκοθεν αὐτοῦ δύναμιν,
 ἑαυτὸν λυτρούμενος, και διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸ
 ζῶον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνό-
 μενα ἄλλως, ἐκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τήνδε ἀνύει, ἐλξεί τινὶ και
 ἔγγι ἀπορρήτῳ· εἶτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἐκόντα ἐμπηδῶ,
 και ὅψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οὐκέτι σύνοπτα, εἰς γῆς
 χάσμα ἀπόρρητόν τε και ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται^{29.}
 γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοί, τῶν δὲ ὄϊων βληγῆ, χρεμε-
 τισμὸς δὲ τῶν ἵππων, και μυκῆ τῶν αἰγῶν και εἴ τις ἐπι-

πολῆς βαδίξοι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλῶν, ἀκούσεται ἐπὶ μῆκιστον τῶν προειρημένων οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγῆς ἤχος, ἐπιπεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῶα. Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἐξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων τινά, οὐκ οἶδα ἀκούεται ὄ οὖν. Καὶ εἴρηται μοι ζῶων τῶν ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

30. (17.) Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ Θαλάττῃ καὶ νῆσον ἄδουσι μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην πάνι δὲ δολιχὴν πυνθάνομαι καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι, καὶ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ἑπτακισχιλίων, πλάτος δὲ πεντακισχιλίων, καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας στέγας δὲ ἔχουσι, ὅθεν κατάγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων
31. πεποιημένας, ἤδη δὲ καὶ δονάκων. Τίκονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ Θαλάττῃ καὶ χελῶναι μέγιστα, ὧν περ οὖν τὰ ἔλτρα ὄροφοι γίνονται καὶ γὰρ ἐστὶ καὶ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἐν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους, καὶ τοὺς ἡλίους πυρωδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένους παρέχει πρὸς γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπὸν ἐστὶ, καὶ κέραμον παντὸς κρατερώτερον, τὰς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσειεται, καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικοῦντες, ὡς εἰς τι τέγος ἐπιπιπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐ δέονται γε μὴν ὡς κέραμον ἡαγέντα ἀμεῖψαι σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον, καὶ ἔοικεν ὑπορωρυγμένη πέτρα, καὶ ὑπάντην τε καὶ αὐτορόφῳ στέγη.
32. (18.) Ἡ τοίνυν νῆσος ἢ ἐν τῇ μεγάλῃ Θαλάττῃ, ἢν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θαυμαστῶς πεφυτευμένους εἰς στοῖχον, ὡσπερ οὖν ἐν τοῖς ἀβροῖς τῶν παραδεισῶν οἱ τούτων μελεθνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιαδηφόρα. Ἐχει δὲ καὶ νομάς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων. Καὶ οἶδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἡπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τὴν ῥώμην καὶ μελίζους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμο-
33. σοφώτεροι δὲ πάντα πάντη κρίνουντο ἄν. Κομίζουσι τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἡπειρον ναῦς μεγάλας τεκτηνάμενοι ἔχει γὰρ δῆπου καὶ δάση ἢ νῆσος πιπράσκουσι τε διαπλεύσαντες τῇ βασιλεῖ τῇ ἐν Καλίγγαις. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νῆσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες

τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἡπειρώτην μὲν βλον τρίβουσι, τὴν περιερχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλομένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσοικοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαθῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ περὶ γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας τίθενται τὴν σπουδῆν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιερχομένην 34. τὸν τῆς ἡσίου κύκλον, ἀμαχόν τι πληθός καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς καὶ παρδάλεων καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δέ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτη ἔστιν ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἷσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρτηνται. Ἐχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους 35. μορφὰς, ὧν τὰ εἶδη μῆδ' ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν καὶ κράσεις σωματίων συμπλέκειν ἐς τερατεῖαν ὄψεων, ἀκριβῶσαι ποτε καὶ σοφία γραφικῇ παραστῆσαι δύνασθαι ἂν προμήκη δὲ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἐλικτὰ, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερυγία. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ 36. νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν ἐσθίειν τῶν ἀγελαίων τε καὶ σπερμολόγων δίκην, χαιρῆιν δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, διασεῖειν τε ἐκ τούτου τα δένδρα ταῖς σπειραῖς, περιβάλλοντα αὐτὰς ὑγρας οὐσας, καὶ οἷας περιπλέκεσθαι τούτον οὖν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταρῆρόντα ἐπινέμεσθαι· ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νύξ, καὶ σαφῆς οὐπω ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἠφανίσθη καταδύντα ἐς τὸ πέλαγος, ἐψοῦ μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ 37. καὶ φαλαίνας φασὶ πολλὰς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προΐεναι αὐτάς, τοὺς θύνονους ἔλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο 38. φασὶν εἶναι τῶν μὲν ἀγρίων καὶ καρχάρων καὶ ἀφειδεστάτων ἐς τοὺς ἀλιέας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων, τὸ δὲ πρῶτον τε καὶ τιθασὸν φύσει περισκιριτῆ γοῦν, καὶ περινήχεται, καὶ ἔοικε κυνιδίῳ αἰκάλλοντι καὶ ψηλαφήσεις, ὃ δὲ ὑπομένει καὶ τροφήν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήφεται.

(19.) Λαγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ 39. ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἐτέρας) ἀλλ' οὗτός γε ἔοικε τῷ χερσαίῳ πάντα πάντῃ, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ ἡπειρώτου ἢ λάγην ἔοικεν ἀπαλή τε εἶναι καὶ ἐπαφρημένην

- μη ἀντίτυπος ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ
 40 ὀρθάς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύσσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν
 ἐπ' ἄκρα τῆ φρικὴ τῆς θαλάττης νήχουσαι, καὶ μὴ καταδύ-
 νειν εἰς βάθος, ὥκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν ζῶν δὲ οὐκ ἂν
 ἀλφῆ ἠρδῖως τὸ δὲ αἴτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον,
 41. οὐ μὴν οὐδὲ καλάμου πρόσσειν ὀρμιᾷ καὶ δελέατι. "Όταν
 δ' ἄρα νοσήσας ὅδε ὁ λαγῶς εἶτα ἤκιστος ὢν νήχουσαι ἐκ-
 βρασθῆ, πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψηται τῆ χειρὶ, ἀπόλλυται
 ἀμεληθεὶς ἀλλὰ καὶ τῆ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγη τοῦ λαγῶ τοῦδε,
 καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτό, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασι-
 42. λίσκου προσασάμενοι. Ῥίξαν δὲ ἐν τῆ νήσῳ τῆ κατὰ τὴν
 μεγάλην θάλατταν φέουσαι φασί, καὶ εἶναι πᾶσιν εὐγνωστον,
 ἥπερ οὖν τῆ λειποθυμῖα ἀντίπαλός ἐστιν προσενεχθεῖσα
 γοῦν τῆ τοῦ λειποψυχούντος ἡνὶ ἀναβιώσκειται τὸν ἀνθρώπων
 Ἐὰν δὲ ἀμεληθῆ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ
 τὸ πάθος τσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγῶς ἔχει τὴν
 ἰσχύν.

Sequitur fragm. XV. B.

43. (22.) "Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ
 τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ἤνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν
 ἀπαλῶν ἐνθάλασει τῆ τῆς ἡνὸς διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον
 τὸν τρόπον τίκονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς με-
 γέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἀρπάζουσι τὰς ποιμένας καὶ σι-
 τοῦνται, οἱ δὲ ἐκθλάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς
 "Ἑλλῆσιν οἱ αἰγιόηλοι, ὥσπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησά-
 μενος μῆμιν εὐκαιροτάτην.

INDEX I.

SCRIPTORUM; APUD QUOS FRAGMENTA REPERIUNTUR.

(Fragmenta incerta uncis inclusa sunt.)

Aelian. h. an.	Arrian. Ind. 3. 7-8. i. e. fr. 8.
VIII. 7. i. e. fr. 17.	4. 2-13. „ 20.
XII. 44. „ [37. B.]	5. 2. „ 24.
» 46. „ [53.]	4-12. „ 47.
XIII. 7. „ 38.	6. 2-3. „ 21.
» 8. „ [52.]	7-9. „ 50.
» 9. „ 35.	10. „ 26.
XVI. 2-9. „ [59.]	11. 1-12. 9. „ 32.
» 10. „ 13 B.	13-14. „ 37.
» 11-19. „ [59.]	15. 5-7. „ 40.
» 20-21. „ [15. B.]	Athenaeus. IV. p. 153. i. e. fr. 28.
» 22. „ [59.]	Clem. Alex. ed. Colon. 1688.
» 41. „ 14.	Strom. I. p. 305. A-B. i. e. fr. 43.
XVII. 39. „ 13.	- p. 305. D. „ 42.
var. h. IV. 1. „ 27. B.	Cyrrill. ed. Paris. 1638. T. VI.
Ambrosius de moribus Brachman.	p. 134. A. i. e. fr. 42. C.
in edit. Pallad. p. 62. 68. seq.	Dio Chrysost. ed. Morell. orat.
i. e. fr. [55. B.]	35. p. 436. i. e. fr. [40. B.]
Anecd. gr. ed. Boissonade p. 419.	Diod. II. 35-42. i. e. fr. 1.
i. e. fr. 22.	III. 63. „ [1. B.]
Antigon. Caryl. 147.	Euseb. praep. ev. ed. Colon. 1688.
i. e. fr. 19.	p. 410. C. D. i. e. fr. 42. B.
Arrian. anab. V. 6. 2-11. i. e. fr. 2.	p. 456. D. „ 49.
VII. 2. 3-9. „ 45.	Ioseph. ed. Haverc. I. p. 538.
Ind. 2. 1-7. „ 3.	II. p. 451. ant. Iud. X. 11. 1.
	i. e. fr. 48. B.

- Joseph. in Apion. **L. 20. l. e. fr. 48.**
 Nicol. Damasc. **44.**
 l. e. fr. 27. C. D.
- Origenes ed. Delarue. **T. L. p. 904.**
 philos. **24.** **l. e. fr. [54.]**
- Pallad. de Bragmanibus ed. Lond.
 1668. p. **8. 20. seq. l. e. fr. [55.]**
- Phlegon mirab. **83.** **„ 51.**
- Plin. h. n.
 VI. **21. 4—5** **l. e. fr. 50 C.**
 21. 9—22. 1. **„ 20. B.**
 21. 8—23. 11. **„ [56.]**
 22. 6. **„ 10.**
 24. 1. **„ 18.**
 VII. **2. 14—23.** **„ 30.**
 VIII. **14. 1.** **„ 16.**
 IX. **55.** **„ [50. B.]**
- Plutarch. de facie in orb. lun.
 Opp. ed. Reisk. **T. IX. p. 701.**
 l. e. fr. 31.
- Polyaen. strat.
 l. 1. 1—3. **l. e. fr. [57.]**
 3. 4. **„ [58.]**
- Solin. **52. 5.** **„ 50. C.**
 6—7. **„ 20. B.**
 6—17. **„ [56. B.]**
 18. **„ 10.**
 26—30. **„ 30. B.**
 33. **„ 16.**
 53. 3. **„ 18.**
- Stob. serm. **42. l. e. fr. 27. C. D.**
- Strab.
 II. l. 4. p. 68—69 l. e. fr. 7.
 l. 7. p. 69. **„ 5.**
 l. 9. p. 70. **„ [29.*]**
 l. 19. p. 76. 77. **„ 9**
 XV. **1. 6—8. p. 686—88.** **„ 46.**
 l. 11. p. 689. **„ 4.**
 l. 12. p. 689—90. **„ 6.**
 l. 13. p. 690. **„ [11.]**
 l. 20. p. 693. **„ 11.**
 l. 32. p. 700. **„ [2*]**
 l. 35—36. p. 703. **„ 12.**
 l. 38. p. 703. **„ 23.**
 l. 39—41. p. 703—4. **„ 33.**
 l. 41—43. p. 704—5. **„ 36.**
 l. 44. p. 706. **„ 39.**
 l. 46—49. p. 707. **„ 33.**
 l. 50—52. p. 707—9. **„ 34.**
 l. 53—56. p. 709—10. **„ 27.**
 l. 56. p. 710—11. **„ 15.**
 l. 57. p. 711. **„ 29.**
 l. 58—60. p. 711—14. **„ 41.**
 l. 68. p. 718 **„ 44.**
- G. Syncell. ed. Bonn.
 T. **L. p. 419.** **l. e. fr. 48. D.**
- Zonaras ed. Basil. 1557.
 T. **L. p. 87.** **l. e. fr. 48. C.**

INDEX II.

G E O G R A P H I C U S

LOCORUM INDICORUM ET VICINORUM.

(Verborum notae: *emp.* emporium, *fl.* flumen, *ins.* insula, *mons*, *pop.* populus, *prom.* promontorium, *t.* terra, *u.* urbs. Numeri uncis inclusi ad fragmenta incerta spectant.)

- Abali pop. (56. 9.)
 Abaortae pop. (56. 26.)
 Ἀβισσαρῆς pop. 20. 12.
 Ἀγόρασις s. Ἀγύρασις fl. 20. 3.
 ἄγριοι ἄνθρωποι 29. 3. 4.
 Αἴγυπτος. 46. 3, 47. 3.
 Aethiopia, Indiae apud Graecos
 nomen antiquum p. 1-5, n., n. 52.
 Ἀεσίτης fl. 20. 8-10, (56. 15.)
 Ἀεσίτης id. 1. 19.
 Aclissae V. L. vocis Calissae.
 αἱ Ἀμαζόνες (57. 5-6.)
 Amanda regio (56. 27.)
 Amatae pop. (56. 25.)
 Ἀμύκτηρες pop. fabul. 29. 1. 8.
 cf. p. 69.
 Ἀμυστις fl. 20. 5.
 Andarae pop. (56. 10.)
 Ἀνδόμετις fl. 20. 4.
 Antixeni pop. (56. 27.)
 Ἀοργος m. 46. 8, 47. 8.
 Ἀραχωσία t. 2. 1.
 Arachotae pop. (56. 28.)
 Argyre ins. (56. 31.)
 Ardabae V. L. vocis Ordabae.
 Ἀρειανοὶ Ἰνδοίκοι pop. (59. 27.)
 Ἀρειανοὶ id. pop. 1. 20.
 Arii id. pop. (56. 28.) cf. n. 50.
 Ἀριανή t. 4. 1.
 Ἀρίσπαι pop. 20. 9.
 (Ἀρείρες pop. fab. 29. n.)
 Arsagalitae pop. (56. 27.)
 Asangae pop. (56. 18.)
 Aseni pop. (56. 26.)
 Asmagi V. L. vocis Asangae.
 Asoi pop. (56. 27.)
 Aspagani, Aspagonae V. L. vo-
 cis Astacani.
 Astacani pop. (56. 29.)
 Ἀστομοὶ pop. fab. 29. 5, 29. n.,
 30. 3, 31. cf. p. 69.
 Ἀστροβαί s. Ἀστροβαί pop. 20. 8.
 Ἀττακῆναι pop. 20. 8.
 Automela, Automula emp. (56. 22.)

- Βακτρία*, ἡ *Βακτριῶν* t. (57. 5.) 20. 2, 26. 3, 20. B. 2. s. 56. 4.
Βακτριανοί pop. 1. 20. cf. n. 31.
Βάκτριαι id. pop. (57. 5-7.)
Baraomatae pop. (56. 26.)
Bibaga ins. (56. 32.)
Bisambritae s. *Bisabritae* pop. (56. 27.)
Bolingae pop. (56. 25.)
Βουκέφαλα u. (59. 5, 56. 26.)
Brachmanae V.L. *Bracmae*, populorum cognomen (56. 2.)
Brancoſi pop. (56. 24.)
Buzae pop. (56. 24.)
Γάγγης, *Ganges* fl. 1. 15. 19, 2. 5, 4. 4. 20. 1, 20. B. 1, 20. 6-7, 24, 26. 3, 29. 5, 30. 3, (55. 8, 56. 1. 3-5. 2. 11. 17, 59. 20.)
 latitudo et cursus 1. 16, 20. 7, 20. B. 3, 25. 1. cf. p. 32. seq.
Γαγγαρίδαι, *Gangarides* 1. 16, 18, (56. 5.)
Galinga. V.L. vocis *Modogalinga*.
Gallitalutae pop. (56. 25.)
Galmodroesi pop. (56. 9.)
Γανδαριδαί V.L. vocis *Γαγγαριδαί*.
Γαροίας V.L. *Γαρόοιαι* fl. 20. 11.
Gedrosi pop. (56. 28.)
Geretae pop. (56. 27.)
Gogiarei pop. (56. 24.)
Gumbridae V.L. voc. *Umbridae*.
Dandagula V.L. *Dandaguda*, u. (56. 27.)
Dari pop. (56. 19.)
Δάρδαι, *Dardae* pop. 39. 1, (56. 10.), sanscr. *Darada* p. 72.
Dimuri pop. (56. 25.)
Ἐνωτοκοίται pop. fab. 29. 3. 7. n. sanscr. *carn'aprāvāraua* p. 66.
Ἐραννοβόας, *Erannoboas*, fl. 20. 2, 26. 3, 20. B. 2. s. 56. 4. cf. n. 31.
Ἐρένυσις VV. LL. *Ἐρέρυσις*, *Ἐρένυσις* fl. 20. 5. cf. n. 31.
Hesidrus fl. (56. 1.)
Ἡμαον m. 3. 3.
Ἡμωδὸν ὄρος, *Ἡμωδός* m. 1. 1, 3. 3, 4. 1.
Emodi montes (56. 2.)
Ἴμαος m. 4. 1.
Imaus, promontorium *Emodi* (56. 2.)
 ἡ *Ἰνδική*, ἡ *Ἰνδῶν γῆ*, ἡ *Ἰνδῶν χώρα* saepissime. Nomen *Ἰνδία* in graecis *Megasthenis* fragmentis non invenitur praeter fragm. incertum 15. B. 1.
Ἰνδός-fl. 1. 1. 19, 2. 1. 2. 5. 6, 3. 1. 5. 6, 4. 1, 20. 8-12, 24, 46. 8, (56. 14-16, 19. 25-28, 59. 20.) cf. p. 30. sq.
Isari pop. (56. 2.)
Ἰωβάρης fl. 50. 13.
Iomanes fl. id. (56. 1. 13. 18.)
Izgi pop. (56. 2.)
Καΐνάς, *Cainas* fl. 20. 2, 20. B. 1, (56. 3.) cf. n. 31.
Κάκουσις fl. 20. 4.
Καλίγγαι, *Calingae* pop. (59. 33, 20. B. 1, 56. 3. 6)
Calingon prom. (56. 17.)
Calinipaxa u. (56. 1.)
Calissae pop. (56. 9.)
Καμβισθολοί pop. 20. 8. sanscr. *Capistala* n. 29.
Cantabra fl. (56. 15.) sanscr. *K'andrabāgā* n. 29
Canuca V.L. vocis *Condochatas*.
Capitalia m. (56. 20.)
Carisobora u. (56. 13.) sanscr. *Cri'sn'apura* p. 37.

- Καταδούπη* u. 20. 5.
Καύκασος, Caucasus. m. 2. 2, 3.
4. 4. 1, 6, 27. 19, 46. 10, 47. 8,
(56. 15.)
Κηκείς pop. 20. 8. sanscr. Cēcaja
 n. 29.
Cesi pop. (56. 18.)
Cetriboni (silvestres) pop. (56.
18.)
Κλεισόβωρα u. 50. 13. cf. Carisobora.
Cocondae pop. (56. 24.)
Colubae pop. (56. 9.)
Κομμενάσης fl. 20. 4. cf. n. 31.
Κονδάσκη m. (57. 3.)
Κονδοχάτης, Condochates fl.
20. 3, 20 B. 2. sive 56. 4.
Coralliba. V. L. vocis Toralliba.
Κορσιβίη m. (57. 3.)
Κόρουδα V. L. *Κόλουδα* u. (15.
B. 8.)
Κοσσάγος VV.LL. *Κοσσάνος*, Cossagus fl. 20. 2, 20. B. 2. sive
56. 4. cf. n. 31.
Cosyri pop. (56. 2.)
Crocalia ins. (56. 32.)
Cyrisoborca V. L. vocis Carisobora.
Κυρόπολις u. (59. 5.)
Κωφήν, Cophes fl. 20. 11, (56.
28.)
Λατάγη u. 12. B. 3.
Λιβύη t. 1. 6, 48. B. D., 49., Indiae nomen n. 1. p. 2-5.
Μάγων fl. 20. 3.
Μάθαι pop. 20. 5.
Μακεδόνες, Bucephalorum et Cyropolis incolae (59. 5.)
Maccocalingae pop. (56. 2.)
Μακροσκελεις pop. fab. (29. n.)
Μαλάμαντος s. *Μάλαντος* fl. 20. 11.
Maleus m. 10. s. 56. 11.
Μαλλοί, Malli pop. 20. 9, 20. B.
1. s. 56. 3. cf. n. 29.
Mallus m. (20. B. 1, 56. 3)
Maltecorae pop. (56. 20.)
Mandei pop. (20. B. 1. s. 56. 3.)
Mandi pop. 30. 6. cf. Pandae.
Μαρδιαδίνας pop. 20. 4. cf. n. 31.
Marohae pop. (58. 20.)
Masuae pop. (56. 20.)
Megallae pop. (56. 18.)
Megari pop. (56. 25.)
Μέθορα, Methora u. 50. 13,
56. 13.
Μηρός, Merus m. 1. 27, 46. 6,
47. 6, (57. 3, 56. 29.)
Mesae pop. (56. 25.)
Modogalinga V. L. Modogalica,
 pop. (56. 9.)
Modubae pop. (56. 9.)
Molindae pop. (56. 9.)
Monedes fr. 10. s. 58. 12.
Μονόμυτοι pop. fab. 29. 8.
Μονόφαλμοι id pop. (29. n.)
Morunis. *Moruntes* pop. (56. 20.)
Nareae pop. (56. 20.)
Nereae pop. (56. 24.)
Nesci pop. (56. 24.)
Νεῦδρος fl. 20. 8.
Nobundae pop. (56. 24.)
Nulus V. L. Nullus m. 30. 1.
Νύσσα, Nysa u. 46. 6, 47. 6,
(56. 29.)
Νυσσαῖοι V. L. *Νυσαῖοι* pop. 49. 6.
Odomboerae pop. (56. 22.)
Olostrae pop. (56. 24.)
Ὄξυδρακαι pop. 20. 9, 46. 7. cf.
 n. 29.
Ὄξυμαγίς aut *Ὄξύματις* fl. 20. 5.
 sanscr. *Ixumati* n. 31.
Ὄπισθοδάκτυλοι pop. fab. 29.
 n., 29. 4. cf. p. 68.

- Horatae pop. (56. 22.)
 Oraturae V.L. Oratae pop. (56. 21.)
 Ordabae pop. (56. 25.)
 Organogae pop. (56. 26.)
 Orostrae, Orositae V V. LL.
 vocis Olostrae.
 Orxulae pop. (56. 9.)
 O sii pop. (56. 27.)
 Pagungae V.L. vocis Ragungae.
Παξῶλαι pop. 20. 5. cf. n. 31.
Παλαία. Cood. pro voce *Πανδαία*
 t. 58.
 Palaeogeni pop. 18. cf. n. 35.
 Palatitae V. L. vocis Peda-
 trirae.
Παλιβοθρα, Palibothra u. 1.
 36. 4. 3. 4, 25. 2, (56. 1. 11.)
Παλιμβοθρα u. ead. 26. 3.
 Palibothri pop. (56. 11. 13.)
 Pandae pop. (56. 23.) cf. 30. 6.
 n. 34.
Πανδαία, *Πανδαίη* t. 51, 50. 15.
 (cf. 58.)
 Paragomatae V.L. vocis Ba-
 raomatae.
Παραπέμισος, *Παροπέμισος* m.
 3. 3, 47. 8, 4. 1, 56. 15.
Παραπαμισάδεις, *Παροπαμι-
 σάδαι* pop. 47. 8, 46. 10, (56. 28.)
 Parasangae pop. (56. 18.)
Πάρενος V. L. vocis *Πτάρενος*.
 Parthalis u. (56. 6.)
Πασῶλαι V.L. vocis *Παξῶλαι*.
 Passalae pop. (56. 9.)
Πάτταλα, Patale ins. 3. 6, (56.
 16. 24. 31.) u. (56. 17.)
 Pedatrirae pop. (56. 24.)
Πεντασπίθαμοι pop. fab. 29. 1.
 cf. p. 63.
 Perimulae prom. (et emp.?) (56. 17)
Πευκελάγτις V. L. *Πευκελάγτις*.
 t. 20. 11.
 Peucolaitae V.L. Peucolitae
 pop. (56. 27.)
Πόντος t. 46. 2. 10, 49.
 Posingae pop. (56. 24.)
 Portalis V. L. vocis Parthalis.
Πραΐσιοι pop. 13. B 1., (15. B.
 7. 11, 52. 4.) cf. n. 6.
Πράσιοι Prasilii id. pop. 12. 1,
 25. 3, 26. 3, (59. 14.), (56. 11.)
 ἢ *Πραξιακή χώρα*. 13. 1.
 Prasiane ins. (56. 16.)
 Preti pop. (56. 9.)
 Prinas fl. (20. B. 1. s. 56. 3.)
 Protalis V. L. vocis Parthalis.
Πτάρενος fl. 20. 11.
Πυγμαῖοι, Pygmaei pop. fab.
 (29. n.), 30. 4, (65. 14.) cf. p. 65.
 Pumas V. L. vocis Prinas.
 Rarungae pop. (56. 20.)
 Rhodapha u. (56. 1.)
Σάκαι pop. 1. 1.
 Salabastrae pop. (56. 22.)
 Salobriasae V.L. vocis Solo-
 briasae.
 Samarabriae pop. (56. 27.)
Σάμβος fl. 20. 3.
 Sambruceni pop. (56. 27.)
Σάπαρος fl. 20. 11.
Σαράγγης fl. 20. 8, cf. n. 29.
Σαράγγης fl. (57. 5.)
 Sarophages pop. (56. 26.)
 Sasuri pop. (56. 9.)
 Setae pop. (56. 10.)
Σήρες pop. (25. 3. a.)
Σίβαι pop. 46. 9, 47. 9-10
 Sibarae pop. (56. 26.)
Σίλας, *Σιλίας*, *Σίλλας* 21, 22, 23.
 1. 21. cf. n. 32.
Σιλεις pop. 21. 1.
 Sileni pop. (56. 25.)
Σίναρος fl. 20. 9.
 Sindus fl. (56. 15.)

- Singhae pop. (56. 20.)
 Σιγτόχατις s. Σιγτόχεστις fl. 20. 3.
 Σκιρᾶται, Scyritae pop. (59. 43.), 30. 3. cf. p. 65.
 Σκύθαι l. 1, 20, 50. 2. 26.
 Σκυθία t. l. 1, 47. 3, 50. 2.
 Scythici montes (20. B. 2. s. 56. 4.)
 Σόανος V. L. Σόανος fl. 20. 12. cf. n. 29.
 Σόαστιος fl. 20. 11. cf. n. 29.
 Soleadae pop. (56. 27.)
 Solobriasae pop. (56. 24.)
 Σολόματις fl. 20. 3.
 Sondrae pop. (56. 27.)
 Sorgae pop. (56. 26.)
 Suarataratae V. L. vocis Varetatae.
 Suari pop. 10. s. 56. 11.
 Suertae pop. (56. 26.)
 Surae pop. (56. 19.)
 Σουρασηραι pop. 50. 13.
 Syrieni pop. (56. 24.)
 Σῶνος, Sonus fl. 20. 3, 20. B. 2. s. 56. 4.
 Ταγαβενά fl. (54. 1.)
 Taluctae pop. (56. 9.)
 Τάξιλα u. (45. 1.)
 Taxilla u. (56. 27.)
 Taxillae pop. (56. 27. cf. 52. 4.)
 Taprobane ins. 18, (56. 30), magnitudo (59. 30, 32—33.)
 Τιβεροβοάμ fl. (55. 7, 55. B. 7.)
 Toralliba ins. (56. 32.)
 Τούταπος fl. 20. 9.
 Τρισπίθαμοι. Trispithami pop. fabul. 29. 1. 2, 30. 4. cf. p. 65.
 Tropina (56. 17.)
 Uberae pop. (56. 9.)
 Ὑδάσπης, Hydaspes fl. 1. 19, 20. 9, (56. 15.)
 Ὑδρακες pop. 46. 4.
 Ὑδραώτης fl. 20. 8.
 Umbrae pop. (56. 24.)
 Umbrittae V. L. Umbrinae pop. (56. 26.)
 Ὑπαιρις fl. 1. 19, (25. 3. n.) cf. n. 29.
 Hypasis fl. id. (56. 1. 15.)
 Ὑφρασις fl. id. 20. 8.
 Ὑπερβύρεοι. pop. 29. 9.
 Uri pop. (56. 25.)
 Vama V. L. vocis Condochates.
 Varetatae pop. (56. 21.)
 Charmae pop. (56. 22.)
 Chisiotosagi V. L. Chirotosagi pop. (56. 2.)
 Chrysei pop. (56. 18.)
 Ἐκτύποδες pop. fab. 29. 6. cf. p. 67.
 Ἐμαλις fl. 20. 3.

INDEX III.

RERUM MEMORABILIU M.

- Abydenus p. 25.
- actio ὑποθήκης et παρακαταθήκης
non est apud Indos 27. 5, 27. B. C.
- administratio rerum publica-
rum 34.
- ues in India inveniuntur 1. 8, 29. 10.
- Aethiopia, Indiae nomen anti-
quum n. 1., etiam in historia
cum India permutata n. 52.
- agoranomi 34. 1—3.
- agricolae, tribus altera, 1. 44—46,
32. 4—5, 33. 4—5, (56. 7.), tri-
butum solvunt 1. 46, 32. 4, 33. 5,
in bello non offenduntur 1. 14, 44,
32. 5, 33. 5.
- agriculturae auctor Dionysus
50. 5—7.
- Albertus Magnus Megasthenis
narrationes sequitur p. 81.
- Alexander M. et Mandanis 44,
45, (54. 8, 55.), cur a Vipāca
non recto itinere in Persiam pro-
fectus sit n. 27. p. 30.
- Alexander Polyhistor Ἰνδικά
scripsit p. 78. Samanaeorum men-
tionem fecit n. 45.
- Alexandri M. comites quomodo
Indiam descripserint p. 9—11.
- Amycteres gens fabulosa p. 69.
- Anaximander p. 5.
- Anthropophagi p. 65. cf. p. 66.
n. 56—57.
- Antipodes p. 69.
- Arabici de India scriptores com-
parati cum aliis. *praef.*
- arbores maritimae 19. magnae
(32. 9. b.)
- arcturus in India non cernitur
1. 3.
- argentum multum in India 1. 8,
in Argyre insula (56. 31.), in
Setarum terra (56. 10.), fossum
in Capitalia monte (56. 20.).
- arma militibus distribuit strato-
phylax 33. 8, armorum fabri
mercenarii regis 32. 7, 33. 8.
- armamentarium regum 34. 12.
- Arrianus Megasthenem laudat
p. 59, quomodo ex Megasthene
potiora excerpserit p. 56—57,
commendatur Ind. 5. 3. p. 22.
- artificum tribus 1. 48, 32. 7—8,
33. 7—8.
- asini feri in India (59. 13.)
- Astomi, gens fabulosa, p. 69.
- astrologia Indorum 1. 42, 32. 3,
33. 2, cf. 34. 5.
- astynomi 34. 4—8.
- aurum in India multum 1. 8, in
Chryse insula (56. 31.), in Dar-

- darum terra (56. 10.), praesertim in Taprobane ins. 18, fossum in India 50. 20, in Capitalia monte (56. 20.) a formicis effossum Derdae rapiunt 39, 40, (40 B.), fluvii secum vehunt 29. 11.
- Bacchae (57. 6.)
- barbam Indi promittunt l. B. 3, 50. 9.
- Bardesaues Samanaeos i.e. Buddhaicos memorat n. 45 p. 47, Megasthenem secutus p. 49.
- boa constrictor 16, 29*.
- bosporum (s. bosporum) in India multum l. 9, seminatur tempore pluviae aestivae. l. 11, 11.
- boves in bellis usitati 34. 9, feri (15. B. 1.)
- Brahmaeae 43, 15. B. 2, (59. 8-10.) p. 45. n. 44-45, victus 41. 4-12, (54, 55. 1.), juvenes abstinent ab esu animalium et a rebus venereis 41. 8, (54. 2-3.), philosophia 41. 13-18, de natura cum Graecis consentiunt 41. 16, 42.
- Brachmaeae gentium multarum cognomen (56. 2.)
- Buddhaicorum num Megasthenes mentionem fecerit p. 45-46. n. 44-45.
- Budyas rex Ind. 50. 10.
- Butta (43.)
- Caemaro Indica non scripsit. n. 71.
- calamus 11, 15. 3.
- Calanus 44, 45, (54. 8, 55. 2-3.)
- calendarium a philosophis constitutum l. 42, 32, 2, 33. 2.
- Cambysis expeditio Aethiopicam in Indiam facta fuerit n. 52.
- canes feri (15. B. 1.), maximi 2. 5.
- caprae ferae (15. B. 1.)
- carmina in laudem deorum (54. 3.) et mortuorum 26. 1. composita.
- Car'aprāvāran'ae, Enoto-coetae, p. 68.
- carnem Brahmaeae iuvenes non edunt 41. 8, 10, (54.)
- cartazonum bestia (15 B. 3-7.)
- castra Sandrocotti 27. 2, 29. 5, 38. 10.
- cela avis describitur (59. 6.)
- cercion avis describitur (59. 4-5.)
- Charon Lampsacenus p. 7.
- Chrysermus non scripsit Indica n. 71.
- Cirātae, gens fabulosa puniflorum p. 65.
- Clitopho Indica non scripsit n. 71.
- coena Indorum 27. 7, 28.
- columbae Indicae describuntur (59. 2.)
- coniuges Indi emunt a parentibus 27. 10, 14, quam plurimas in matrimonium ducunt Brahmaeae 41. 11.
- consiliatores regis l. 51-52, 32. 11, 33. 11, (56. 7.)
- contractus Indorum simplices 27. 5.
- cordacis saltationis Dionysus inventor 50. 8.
- cosmogonia Indorum 41. 16.
- Cradeuas rex Indorum 50. 11.
- Cris'n'a Hercules Indicus p. 44.
- crocodili (56. 22.)
- Ctesias quomodo Indiam descripsit p. 8-9, non scripsit περί ὄρων neque περί ποταμῶν n. 71, Megasthenes non secutus esse eum videtur p. 75, eius narrationes fabulosae p. 64. seq.
- Cf. Schauffelberger: de Ctesiae Cniliū Inaicis 1845. s.

- corpus scriptorum veterum, qui de India scripserunt 1845. p. 8. seq.*
- currus usitati in venatu 27. 18., in bellis 32. 9. b., 34. 11., bellico curru duo vehuntur milites praeter aurigam 34. 15., currus a bovis vecti 34. 13.
- Cyclopes Indici sanscrite appellati lalât'âxa p. 70.
- Cyrus 46. 4., 50. 26.
- Daimachus p. 77.
- Dandamis v. Mandanis, deorum cultum Dionysus docuit 1. 28., 50. 8.
- Diodorus quomodo ex Megasthene potiora excerpterit p. 57. —58.
- Dionysius Milesius p. 7.
- Dionysius scripsit *Ἰνδικά* p. 77.
- Dionysus 1. 25. —32., 46. 5—7., 47. 5—7., 50. 29., 57. 1. e. Çiva p. 45., partus *ἐν μητρὶ* explicatur 1. 27. (52. 3., 56. 29.), *Ἀπράος* 1. B. 2. 4., *Καταπόλιον* 1. B. 3., ex occidente venit 1. 25., in montanas regiones redit 1. 26., (57. 3—4.), artium inventor et propagator 1. 28—29. legum, vini, agriculturae auctor 50. 5., [LII. annos regnat 1. 31., Dionysi proles 1. 32., expeditio Bactriana (57. 5—7.), expeditionis documenta 1. B. 6., 41. 1—2., 46. 6—7., 47. 6—7., a montanis philosophis colitur 41. 1.
- domus in India et lignee et latericiae 26. 2., in Taprobae ins. et lignee et arundineae, quarum tecta testudinum testis parantur (59. 30.)
- ebe nus 12. 5., 27. 8.
- Escapadae 1. e. *Μονόποδες. Ξυπόδες* p. 67.
- elementa rerum quinque 41. 17.
- elephantis India abundat 1. 6., 54., praesertim Gangaridum terra 1. 16., maximis Taprobae insula (59. 32.), Prasi maximi, deinde Taxilenses (52. 4.) elephantorum descriptio 1. 54—56., 36. 12—15., 37. 12—15., morbi 36. 14—15., 37. 14—15., 38., venatio describitur 36. 2—11., 37. 1—11., (37. B.), venatores (56. 8.), elephantum in venatu usitati 27. 18., bellici 1. 49., 32. 9. b., 34. 11., (52.), bellico tres sagittarii praeter aurigam vehuntur 34. 15., 35. 4., Taprobaeenses a rege Calingarum emuntur (59. 33.), privati elephantos non habent 36. 1.
- Enotocoetae sanscrite vocantur Carn'aprāvāran'āe, gens fabulosa, p. 66.
- ephori, tribus, 1. 50., 32. 10., 33. 10.
- Ephorus Cumanus p. 9.
- equi in India feri (59. 13.), equorum usus 34. 13—14., 35. 1—3., in bello usitati 1. 49., 32. 9. b., 34. 11., in venatu 27. 18., equus solus rex habet 36. 1.
- equi monocerotes 15. 2.
- Eratosthenes Megasthenis fidem aestimat p. 60—61. de rebus per multis Megasthenem exscripsit p. 78.
- Eudoxus Cnidius p. 9.
- exercitus Andararum (56. 10.), Asangarum (56. 18.), Calingarum (56. 6.), Charmarum (56. 22.), Horatarum (56. 22.), Megallarum (56. 18.), Oraturarum

- (56. 21.), Paudarum 50. 15, (56. 23.), Prasiolorum (56. 11.), cf. 27. 2, Varetatarum (56. 21).
- fabulae Indorum p. 61. seq., antiquissimo tempore in Graecos translatae p. 62—63, ab Indicon scriptoribus relatae p. 63. seq.
- fabula Brahmanarum de upupa ave (59. 8—10.)
- fabulosae gentes 27. 19—31.
- fabulosus fluvius Silas 21—24.
- fabulosa terra trans Hypasin sita (25. 3 a.)
- feri homines 29. 3—4.
- ferrum in India invenitur 1. 8.
- fluminum Ind. multitudo, fontes cursusque 1. 15. seq., multitudinis explicatio 1. 20. inundatio 26. 3, (11. 59. 19. 25—26, 20. B. 2, 56. 4.), flumina dulcem in terra humorem relinquunt 1. 13, terram aggerunt 2. 3. seq., aurum et aes secum vehunt 29. 10—11, curantur ab agoranomis 34. 1.
- foeneratio non est apud Indos (27. B. C.)
- formicae aurum effodient^{es} (25. 3 a.), 39, 40, (40. B.), p. 71—73. Formicarum Indicarum solertia (59. 23—26.)
- fructus Indiae 1. 5. 8. 9—13.
- frumentum pluviae hibernae tempore seminatur 1. 11, (11.)
- furta perraro Indi committunt 27. 2.
- galli Indici describuntur (59. 3.)
- Ganges p. 32—37.
- Germanae, Germanae V. L. vocis Sarmanae 41. 4. 19.
- gnomones in India umbra carent 1. 3.
- Graecorum de India scriptores cum aliis comparati praef. gruibus infesti Pygmaei 29. 2. 30. 4.
- Gymnosophistae a Megasthene non memorantur.
- gymnotus electricus 17.
- Hecataeus in India describenda Scylacis vestigia sequitur. p. 6—7. Cf. *Schauffelberger* L. 1.
- Helios Indorum deus 59. 8.
- Hellanicus p. 7.
- Hercules Indicus 1. 34—37, 46. 8—10, 47. 8—10, 50. 13—23, i. e. Crisna p. 44. autochthon 1. 34, 50. 13, a philosophis campestribus cultus 41. 3, urbium conditor 1. 36, eius merita 1. 34—36, proles 1. 35, 37, 50. 14, (58, 57. 23.), expeditionis documenta 46. 8—10, 47. 8—10.
- Herodotus Indiam Aethiopiae nomine appellat n. 1. p. 2. Libyae nomine n. 1. p. 3—4, in describenda India Scylacis vestigia sequitur et tantum ex parte Persas p. 6—7.
- Hipparchus multa ex Megasthenis Indicis sumsit p. 78.
- Homerus 29. 2. 30. 4, num quid de India noverit p. 1.
- hospitum in India curatores 1. 57, 34. 4.
- hydris in Indico mari (59. 12.)
- Hylobii, philosophi Sarmanarum 41. 19, 43, sanscrite vocantur Vanaprastae p. 46. n. 44.
- Hyperborei, sansc. Uttaracuru p. 63. 70, 29. 9.
- immortalem esse animam Indici credunt 41. 18, 44. 2, 45. 4, (55. 12.)

Idanthysus 46. 3, 47. 3.

Indiae nomen 2. 3, nomen antiquum Aethiopia n. 1, n. 52, fines 1. 1, 2. 2, 3, 4. 1, (56. 28), magnitudo 1. 2—3, 2. 1, 3. 2—5, 5, 6, 7, 8, cf. p. 26—29, magnitudinis computandae ratio 3. 3—4, (56. 1), quam ob causam Graeci longitudinem et latitudinem permiscuerint n. 21. p. 27, magna pars a fluviis aggesta 2. 3. seq., flumina 1. 15. seq., 2. 10—11, 20—24, p. 30—37, India intima (15. B. 1. 8), 30. 3, 1. orientalis 39. 1, chorographia et topographia p. 37—38, bestiae mansuetae in India ferae 15. 2, 15. B. 1, India plana 1. 4, 15. 19, 26, 2. 9, (20. B. 3. s. 56. 5, 56. 27), montana 1. 4, 15, 26, (15. B. 1. 8, 56. 14, 18, 20), ad montanam pertinet terra Abisârarum 20. 12, Daradarum 39. 1, agri omnes sunt regis 1. 46, 33. 5, Indiae fructus p. 39—41, India quomodo descripta a Scylace p. 5, Hecataeo et Herodoto p. 6—7, Ctesia p. 8—9, Alexandri comitibus 9—11, posteris scriptoribus p. 77. seq. Cf. *Schauffelberger* 1. 1.

Indi Aethiopes appellati n. 1, magnis corporibus 1. 7, fusco colore meridionales (56. 13), montani 1. 33, 32. 6, 39. 1, 41. 1. 2, (56. 18, 20), populi CXX. 50. 1, (56.) tribus VII. 1. 40—53, 32, 33, (56. 7—8), p. 41—42, Indi artificiosi 1. 7, paulatim artes invenerunt 1. 24, a Dionyso artes edocti 1. 28—29, non litigiosi 27. 5, simplices 27. 1, a furtis abinent 27. 2, non mentiuntur

32. 10, Indorum victus antiquissimo tempore 1. 24, 50. 2—4, vestitus 27. 9, 41. 2, 46. 7, 47. 7, amant ornatum 27. 9, 41. 2, Indorum mores 26—28, p. 41. seq., matrimonium 27. 10, 41. 11, historia antiqua incerta 46. 1, Dionysi adventus 1. 25, 50. 5, reges Dionysi successores 1. 32, 50. 10—12, reges usque ad Alexandrum CLIII. 50. 25, 50. C., nunquam emigrarunt, neque impugnati praeter Alexandrum, (Herculem) et Dionysum 1. 23, 37, 46. 1—4, 47. 1—4, 50. C., 50. 26—27, de Indorum scriptura cf. 27. 2, 34. 3. 5, n. 48, de litteris et legibus s. v. v.

inundationes fluminum 26. 3, (11, 20. B. 2, 56. 4, 59. 19, 25—26.)

Iudaeorum philosophi 42.

iudices ad septimam tribum pertinent 1. 52, 58, 32. 11, 33. 11. iudicia regis 27. 16, 27. D.

Iustitia Indorum 27. 2—6, (27. B.), 50. 27.

Kandraguptae regis bellum cum Seleuco gestum p. 11. seq., donum ad Seleucum missa p. 19.

Caspapyrus urbs p. 6.

crocottas n. 1. p. 3.

Cynocephali sanscr. Çunamucâ p. 68—69.

lalâtâxae, Cyclopes Indici p. 70.

lapis dulcis 12. 3.

leges Indorum simplices 27. 5, non scriptae 27. 2. cf. n. 48. p. 50—51, ab antiquis philosophis datae 1. 39, vetant aliquem esse servum 1. 39, agricolas in bello offendi 1. 14, 32. 5, 33. 5,

- misceri tribus 1. 53, 32. 11, 33. 11, eundem plura vendere et permutare nisi tributo duplici soluto 34. 6, non iubent philosophos se ipsos interficere 44.
- Poenae: testes falsi mutilantur 27. 12, tonsura poena sceleratissimi (27. D.), tributi furtim non solvendi poena capitalis 34. 8, mutilationis poena aut eadem mutilatio et manus amputatio aut mors 27. 12, (27. D.)
- Iepus maris Indici (59. 39 — 42.)
- liberae civitates 1. 32. 30, 7.5 32. 4, 10. 11, (56. 20.), aristocratica (25. 3. a.)
- Libyae atque Indiae nomina confusa n. 1, p. 2—3.
- linum seminatur tempore pluviae aestivae (11.)
- litterae Indicae apertis verbis a Megasthene non commemorantur. Spectare videntur ad illas, quae refert de calendario Brahmanarum 1. 42, 32. 2, 33. 2, de astrologia 34. 5, de carminibus in laudem mortuorum et deorum compositis 26. 1, (54. 3.), de legibus (cf. s. v.), de fabella Brahmanarum (59. 8—10), de historia Indorum 50. C., de populis Indicis (56.), de philosophia. Cf. 34. 3.
- macrobij Seres (25. 3. a.), Hyperborei 29. 9.
- Mandanis 44, 45, (54. 8, 55. 4—15.)
- margaritis Taprobane abundat 18. earum captura 50. 16—20, 50. B., pretium 50. 20.
- matrimonium Indorum 27. 10, 41. 11.
- medici 41. 20—22.
- Megasthenes Sibyrtilcomes 2. 1., ad Sandrocottum missus 25. 3., saepe venit ad Sandrocottum 2. 1. cf. p. 23. Megasthenis vita p. 19—20, iter Indicum p. 20—22, dictio p. 25—26, vires gentium prodidit (56.), p. 53. fides aestimatur p. 73—77, a veteribus p. 59—61, fabulas Indicas refert p. 64—73, non videtur Ctesiae narrationes secutus esse p. 75, quomodo ex eo Strabo, Arrianus, Diodorus, Plinius potiora excerpterint p. 56—58, quam vim in descriptiones Indiae posteras habuerit p. 77. seq.
- mercenarii milites Hydraces Indici apud Persas 46. 4.
- meretrices in urbe et in castris 33. 10.
- messis in India duplex 1. 5, 11, 11.
- milio India abundat 1. 9. seminatur pluviae aestivae tempore. 1. 11, (11.)
- militum tribus 1. 49, 32. 9, 33. 9. rei militari praepositi 34. 9—11. Monocoli fabulosi, sanscr. êcapada p. 67.
- Monommati fabulosi p. 69—70. monumenta sepulcralia non sunt in India 26. 1.
- mores Indorum 26—28.
- de morte quid Brahmanae sentiant 41. 13, 44. 2, 45. 4, (54. 2, 55. 11—12.)
- muli feri in India 59. 13—14.
- a mulieribus abstinent Brahmanae iuvenes 41. 8. Hylobii 41. 19, 43.
- mutilationis poena 27. 12.
- mythi Indorum 41. 15. 18, (59. 8—10.)
- nautae 32. 8, 33. 8.

- navarchus 33. 8, 34. 9, 32. 11.
 navium fabricatores mercenarii regis 32. 8, 33. 8.
 Navocodrosori expeditio Indica 48. 2, 48. 48. B. C. D., 49.
 nomades Indi 30. 3, sunt pastores 32. 6, ante Dionysum Indi fuerunt 50. 2. 7.
 Ocypodes sanscr. êcapada p. 67. *ὀμοπάγος* p. 69.
 Opisthodaetyli, sanscr. paç-k'âdanguli p. 68.
ὀρθοχάλυξ sanscr. ūrd' vacêçin. p. 70.
 ornatus amor apud Indos 27. 9, 41. 2.
 oryza India abundat 1. 9, seminatur pluviae nestivae tempore 1. 11, (11.), cocta cibus est vulgaris 27. 4, 28, similiis datur (13. B. 3.) vinum ex ea conficitur 27. 4, (52. 1.)
 oves ferae in India (15. B. 1.)
 Palaeogonorum nomen quomodo explicandum sit n. 35.
 Palibothra describitur 1. 36, 25. 2, 26. 3-4.
 Palibothrus regis Prasiaci cognomen 25. 3. (cf. 56. 11.)
 palmeta in Taprobae ins. (59. 32.)
παυπάγος p. 69.
 Pandaeae, Herculis filia 21. 23, 50. 15, (56. 23, 58.)
 Pandaea terrae mirabilia 50. 21-24, 51.
 partus et mortes astynomi inspicunt 34. 5.
 Paçk'âdangulajas sanscritum Opisthodaetylorum nomen p. 68.
 pastorum tribus 1. 47, 32. 6, 33. 6, iis praepositus est agoranomus 34. 2.
 patres ecclesiae Megasthenis Indicis usi sunt p. 80.
 Patrocles 5, 7, p. 77.
 pavones describuntur (59. 2.)
 Pentaspithami 29. 1, 30. 4, p. 65.
 periplus maris Erythraei p. 77.
 philosophia Indorum 41. 13-18, 44, 45, (54. 55. 6-12.)
 philosophi Ind. 1. 20. 39, 29. 8, seq., 41-45, tribus 1. 40-43, 32. 1-3, 33. 1-3, immunes tributorum 1. 40, et montani et campestris 41. 1-3, et Brachmanes et Sarmanae 41. 4, seq., philosophorum victus (32. 3. b. c.), 41. 8-12. 19-24, 45. 1-2, (55.) Cf. v. Brahmanae.
 Pindarus 29. 9.
 pisces cetacei alique maris Indici (59. 18-19.), circa Taprobanen (59. 34-38.)
 Plinius quomodo ex Meg. Indicis potiora excerpserit p. 58, ex Megasthene excerpserit locum h. n. VI. 21. 8. s. fr. 56. 1. p. 16-18, VI. 21. 9-23. 11. s. fr. 56. 2. seq. p. 51-56.
 plumbum album in India invenitur 1. 8, (59. 19.)
 Plutarchi liber de fluviis ex Stobaeo descriptus n. 71.
 pluviae certo tempore redeunt 1. 13.
 pluviale tempus duplex 1. 11, 11.
 de poëphago animali Indica. (59. 15-17.)
 polygamia Indorum 27. 10.
 Pomponius Mela Megasthenis narrationes retractat p. 80.
 populi Ind. permulti 1. 22, CXX

- 50. 1**, populorum catalogus (**56.**)
 autochthones **1. 22.**
 praefecti peditibus, curandis
 equis, elephantis, curribus **34. 11.**
 Prometheus a Hercule liberatus
48. 10.
 psittacorum descriptio (**59. 1.**)
 Ptolemaeus Megasthenis libro
 non usus est p. **79.**
 radicibus abundat India **1. 12. 13.**
(11.), radices cuiusdam odore
 vivunt Astomi **31.**
 rajae Indicae describuntur (**59. 20.**)
 regis victus **27. 14-18, 41. 2, 46. 7,**
 venatio **27. 17-18.**
Romani qualem Indiae cogniti-
 onem habuerint p. **80.**
 sacrificia **27. 11**, in antro Plu-
 tonis peracta (**59. 27-29.**), regis
27. 16, a philosophis curantur **1.**
41. 32. 1-2, 33. 2.
Samanaei n. **45.** p. **47. seq.**
 Sandrocottus **2. 1, 25. 3. 27. 2,**
29. 4, 50. 25. cf. n. **6.**
Sarmanae philosophi **41. 4. 19-**
24, 43, num Buddhalci fuerint
 n. **45.** p. **46-50.**
Satyris similis bestia **15. B. 8-11.**
Sciratarum oris habitus (**59. 43.**)
 p. **65.**
 scorpiones volucres **12. 4, 14. 1.**
 scortari Indis licet **27. 10.**
Scylax p. **5-6.**
Seleuci Indica expeditio p. **11-19.**
Semiramis **46. 3, 47. 4**, expeditio
 Aethiopica n. **52.**
Seneca Megasthenem exscripsisse
 videtur n. **33.** p. **80.**
 senes in India nonnisi propter sa-
 pientiam honorantur **27. 9.**
 septentriones in India occidunt
1. 3, 9, 10.
- sepulcra **27. 8.**
 serpentes volucres **12. 4. 14. 1,**
 maximae **16, (29*)** in Sciratarum
 terra **59. 43.**
 servi in India non sunt **1. 39,**
26. 5, 27. 13, 41. 11.
 sesamum seminatur pluviae ae-
 stivae tempore **1. 11, (11.)**
 Sesostris expeditio **46. 2, 47. 2.**
 sigilla apud Indos non sunt in
 usu **27. 6.**
 Çila fabulosus fluvius p. **37.**
 simiae **12. 2, 13, 13. B., 15. 1.**
 Simonides **29. 9.**
 simplicitas Indorum **27. 1.**
 sindones **27. 9, 41. 2.**
 Sinenses Indiae descriptiones cum
 aliis comparatae. *praef.*
 Çiva deus, Graecis Dionysus p. **45.**
 smriti i. e. *μνήμη* vocatur lex n.
48. p. **51.**
 Spartembas rex Indicus **50. 10.**
 spatia enumerata (**56. 1. 16-17.**
19. 24. 31-32.)
 squillae Indicae (**59. 20.**)
 Çraman'a Buddhaicorum nomen
 n. **44. 45.**
 stabula regia equorum et elephan-
 torum **34. 12.**
 stratophylax **33. 8, 32. 11.**
 syngrapha non est apud Indos
(27. B.)
 Çvamuča, Çunamuća, Cyno-
 cephalorum nomen Indicum p.
68-69.
 Strabo quomodo potiora ex Me-
 gasthene descripserit p. **56-57,**
 Megasthenis narrationem prae ce-
 teris sequitur p. **78-79.**
 de tartaro mythi Indici **41. 18. 23.**
 Tearconis expeditio **46. 2.**
 templa inspiciunt astynomi **34.**

* See Kō... 4

- s. antiquissimo tempore non erant 50. 3.
 terram agoranomi metiuntur 34. 1.
 testibus non utuntur iudices 27.
 cf. 27. 12.
 testudo Indica fluviatilis et terrestris (59. 21—22.), in mari Tabrobanensi maximae (59. 31.)
 thesaurophylaces 32. 11
 tigres in Prasiis maximi 12. 1., eis abundat Asangarum terra (56. 18.)
 Timagenes 29. 10.
 tonsura gravissimorum scelerum poena (27. D.)
 tribus septem 1. 40—53, 32—33, (56. 7—8.), p. 41—42.
 tributa 1. 46, 20. 11, 32. 4, 33. 5, 32. 6, 7, 33. 7, 34. 5. 6. 8, exiguntur ab agoranomis 34. 3.
 Triptolemus 50. 6.
 Trispithami, fabulosa gens p. 65.
 tritus corporum apud Indos 27. 8. 16.
 Troglodytae Indici appellantur girigahvara p. 67.
 tympana et cymbala in bellis 1. 30, 34. 10, 36. 7, 37. 7, 50. 9, (57. 2.)
 umbracula 27. 9.
 umbrae in India in meridiem cadunt 1. 3, 9.
 de uppa fabella Indica (59. 7—10)
 urbes permultae 26. 2, et lignae et latericiae 26. 2, a Hercule conditae 1. 36, a Dionysō conditae 1. 29, 46. 6, 50. 5, nomine Dionysi appellatae 1. B. 6.
 Uttaracuru, Hyperboreorum Indicorum nomen p. 63. 70.
 Varro, Terentius, p. 80.
 vates Indorum 41. 23.
 vestes corticeae Hylobiorum (sancr. valcala) 41. 19, 43.
 via regia 3. 3.
 viae milliariis instructae 34. 3, ab agoranomis curantur 34. 3.
 Vincentius Belvacensis multas Megasthenis narrationes retractavit p. 80.
 vinum paratum et ex oryza et ex arundine saccharifera (52. 1.), ex oryza 27. 4, Indi nonnisi in sacrificiis bibunt 27. 4, non bibunt Hylobii 41. 19, v. nigrum elephantorum morbis medetur 36. 15, 37. 15, 38. 3, vini usus in India Dionysus auctor 1. 28, 1. B. 1. 4, 50. 5, (57. 2.). Regem ebrium interficere licet 27. 14.
 vitis 1. B. 1. 4, 41. 1, 46. 6, in Astacanis (56. 29.)
 vocabula Indica:
 dramasa i. e. polus austrinus (56. 12.)
 θεός i. e. deus (54. 3.). Sanscr. dēwa, deus.
 Imaus (Ἰμαος) i. e. nirosum (56. 2.). Sanscr. himavau, nivosum.
 κερκίον, avis cuiusdam nomen (59. 5.)
 κήλας, avis nomen (59. 6.)
 μαργαρίτης i. e. margarita 50. 16. Sanscr. mangāra-margarita, cf. n. 36.
 Sindus i. e. Indus (56. 15.) Sanscr. Sind'u.
 τάλια, palma 50. 3. Sanscr. tala.
 φατιάγη, bestia (59. 11.)
 ζέγγετις, vox pseudo-Libycā explicatur n. 1. p. 3—4.

ARGUMENTUM.

Praefatio	p. 1.
Pars prior, continens commentationem de Megasthene.	p. 1.
I. De cognitione Indiae, qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.	p. 1.
II. De Megasthene.	p. 11.
1) De Indico Megasthenis itinere.	p. 11.
2) De Indicis Megasthenis eorumque argumento.	p. 23.
3) De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.	p. 59.
III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserint.	p. 77.
Pars altera, continens Megasthenis Indicon fragmenta	p. 83.
Epitome (fr. 1.)	p. 85.
(Liber I. fr. 1—24.)	p. 94.
(Liber II. fr. 25—31.)	p. 111.
(Liber III. fr. 32—45.)	p. 121.
(Liber IV. fr. 46—51.)	p. 142.
Fragmenta incerta (52—59.)	p. 153.
Index I. scriptorum.	p. 179.
Index II. geographicus.	p. 181.
Index III. rerum memorabilium.	p. 186.

E M E N D A N D A.

- P. 4. l. 4. pro *nominat* leg. *nominat*.
- » » » 30. del. καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν χροῶνται κοσμοστίκτοις
καὶ ἐκπώμασι τοῦ ἐλέφαντος φάλαις'
- » 15. » 13. pro *magna* leg. *magnae*.
- » 35. » 27. » *ignotas* leg. *ignota*.
- » 49. » 16. » *vix* leg. *vir*.
- » 51. » 22. » *Fa hian à Sinensis* leg. *Fa hian Sinensis*.
- N. 55. » 3. » *Enotocoecae* leg. *Enotocoetae*.
- » 59. » 1. » *Cùdrae* leg. *Qùdrae*.
- P. 87. » 19. » *Ἔχει* leg. *Ἐχει*.
- » 127. » 11. » *XIII, 6.* leg. *XIII. 10.*
-

